

Gary Kinder:
Gudene kommer tilbake

Org.tittel "Light Years" -1987

den norske oversettelse er utsolgt i papir-utgaven

FORORD:

Det er umulig å bevege seg inn i ufologiens fascinerende verden uten å trække på oppgatte stier. I min egen utforskning av emnet har jeg støttet meg til bøker, vitenskapelige arbeider, avisutklipp, artikler hentet fra forskjellige tidsskrifter og rapporter, offentlige dokumenter samt arkivmateriale fra National Investigations Committee on Aerial Phenomena. Jeg vil spesielt fremheve David Michael Jacobs doktoravhandling "The Controversy over Unidentified Flying Objects in America: 1896-1973" (UFO-kontroversen i USA 1896-1973). Jeg har deltatt på flere UFO-konferanser og intervjuet en rekke personer som har gjort UFO-observasjoner rundt omkring i USA. Jeg ønsker å takke følgende: Sherman Larsen, arkivar ved Center of UFO Studies og National Investigations Committee on Aerial Phenomenas felles arkiver; Walt Andrus, leder for Mutual UFO Network som gjestfritt tok imot meg på organisasjonens årsmøte i 1986; dr. Bruce Maccabee og The Fund for UFO Research i Washington, D.C., spesielt Larry Bryant og Dick Hall; Coral Lorenzen og nå avdøde Jim Lorenzen ved Aerial Phenomena Research Organization i Tucson; dr. Ieo Sprinkle, primus motor bak den årlige UFO-kongressen som holdes ved University of Wyoming; samt Doris Arnold og ekte mannen Kenneth som startet det hele.

De mest fremtredende forskerne i Edvard Meier-saken - Lee og Brit Elders, Tom Welch og oberstløytnant Wendelle Stevens i det amerikanske flyvåpenet - har brukt en masse tid og krefter sammen med meg i kartleggingen av de gåtefulle UFO-observasjonene til sveitseren Eduard Meier. De ordnet det slik at jeg fikk møte den enarmede bonden - kalt Billy blant venner - de hjalp meg dessuten med korrespondanse, intervjuer, skaffet meg litteratur om Pleiadene, var behjelpelig med utlån av fotografier, lydbånd, video-opptak og annet materiale som Lee Elders har copyright på. Som takk for hjelpen mottar disse personene en del av inntektene fra salget av boken.

Jeg ønsker også å takke Jim Dilettoso for all vennlig hjelp i forbindelse med arbeidet med "Gudene kommer tilbake". Han hjalp meg å komme i kontakt med vitenskapsmenn som kunne vurdere det foreliggende materialet.

Bernadette, Eva, Engelbert og Jakobus er noen av de mange sveitsere og tyskere jeg har intervjuet i forbindelse med "Gudene kommer tilbake". Leseren vil støte på flere navn utover i boken. Jeg vil herved benytte anledningen til å takke hver enkelt. Elsi Moser og Herbert Runkel har vært særlig hjelpsomme, likeledes Timothy Good i London. Eduard Meiers kone, Popi Meier, har alltid mottatt meg gjestfritt i sitt hjem. Dette til tross for enorm pågang av mennesker som gjerne vil treffe mannen hennes. En særlig takk går til oversetteren Frank Stuckert og hans kone Frida.

Vitenskapsmenn og forskere som har vurdert det foreliggende materialet og vært villige til å diskutere emnet med meg, har til en viss grad risikert sitt faglige renommé. Alle er navngitt i boken. Jeg prøver å gjengjelde deres åpenhet ved å gjengi deres uttalelser, både positive og negative. Disse personene understreker at de uttaler seg som privat-

personer og ikke på vegne av det vitenskapelige miljøet de er en del av. Det er mitt oppriktige håp at de ikke blir utsatt for kritikk fordi de har stått frem på denne måten.

Forlagsredaktør Morgan Entrekin og min agent Richard Pine fortjener ros for å ha støttet et prosjekt som har kostet mye tid, energi og penger - uten å vite om det endelige resultatet ville bli en bok. De støttet meg og stolte på at jeg visste hva jeg holdt på med, på et tidspunkt da jeg ikke selv ante omfanget av den oppgaven jeg hadde gitt meg i kast med!

Jeg er så heldig at jeg har en bror som står meg svært nær - og som i tillegg jobber i hotellbransjen! Randy, takk for at du gjorde de lange timene underveis så behagelige. Og som alltid har mine foreldre, Irving og Peggy Kinder, og mine svigerforeldre, Ernest Evansfamilien fra Seattle, vært til stor støtte og oppmuntring.

Til slutt, Theo og George, jeg har ikke glemt dere!

1.del

"Eduar d Meier"

En kald og våt novembernatt i 1976 slet en Folkevogn og en tysk Ford seg over de mørke, skogkleddede åsene sørøst for Zurich. Det voldsomme regnværet hadde forvandlet veiene til rene gjørmehull, og skogbunnen minnet mest av alt om en hengemyr. Digre, våte snefiller blandet seg med regnet der de to bilene strevde seg gjennom gjørma, forbi et gammelt våningshus og videre innover i mørket. En mann i grå lærjakke satt i baksetet i den første bilen. Mannen hadde bare én arm, den venstre armen hans var amputert over albuen. Sjåføren så ikke annet enn den våte skogsveien rett foran seg, men det virket som den enarmede mannen i baksetet visste hvor de skulle. Stemmen hans skar igjen regnet som trommet mot vindusruten. Uten å nøle dirigerte han bilen over en myrlendt slette, ned en bratt bakke og frem til et skogbryn der han ba sjåføren å stanse.

Motoren stilnet og trommingen av regndråper mot biltaket var det eneste som brøt stillheten. Begge bilene slukket frontlysene. øyeblikket etter var de innehyllt av det ugjenomtregelige, beksvarte nattemørket.

Hverken sjåføren eller baksetepassasjereren hadde sett tegn til liv siden de passerte den spøkelsesaktige, gamle gården noen kilometer unna. Den enarmede mannen ba sjåføren om å vente i bilen. Han kom til å bli borte en times tid, sa han, kanskje lenger. Det var vanskelig å si. Uten mer utenomsnakk åpnet han bildøren og forsvant ut i det høljende regnværet. Mannen la iveri innover i den beksvarte skogen.

I over et år hadde han som satt bak rattet kjørt den enarmede mannen til avsidesliggende steder en halvtime eller times vei fra landsbyen. Etterhvert som månedene gikk, var turene blitt lengre og de hadde lagt iveri senere og senere på natten. Ofte var mannen bak rattet både utrygg og redd der han satt mutters alene og ventet på at den enarmede kameraten skulle komme tilbake. Men denne natten var tross alt ikke så ille, de var flere i følget.

Utenfor bilvinduet gikk regnet over i sludd. Sjåføren bestemte seg for å legge kjettinger på bakhjulene - det var klokest å ta sine forholdsregler dersom en skulle være sikker på å greie å forsere den sølete bakken, for ikke å snakke om å manøvrere langs den gjørmete veien som ledet frem til hovedveien. Å kjøre seg fast i gjørma, ville bety en høyst ufrivillig overnatting i bilene, langt inne i den beksvarte, øde skogen.

Mennene gikk ut og jekket opp hjulene i lyset fra frontlyktene. Kjettingene var tunge og vanskelige å håndtere, og det sure været gjorde at de stivnet til i fingrene. Kvinnen som var med i følget, flyttet seg over fra Forden til Folkevognen og døde av mens karene arbeidet.

Etter en times strev var kjettingene omsider på plass. De tre mennene hakket tenner og var våte til skinnet. Stivfrosne stampet de omkring for å få varmen tilbake i krop-

pen. Med ett hørte de en underlig lyd over tretoppene.

"Det var en merkelig, syngende lyd," fortalte en av mennene siden. Gruppen myste ut i nattemørket. Bortsett fra den evige strømmen av vann som dryppet fra grenene, sto grantrærne ubevegelige i natten. Lyden de hørte, minnet mest av alt om sterk vind.

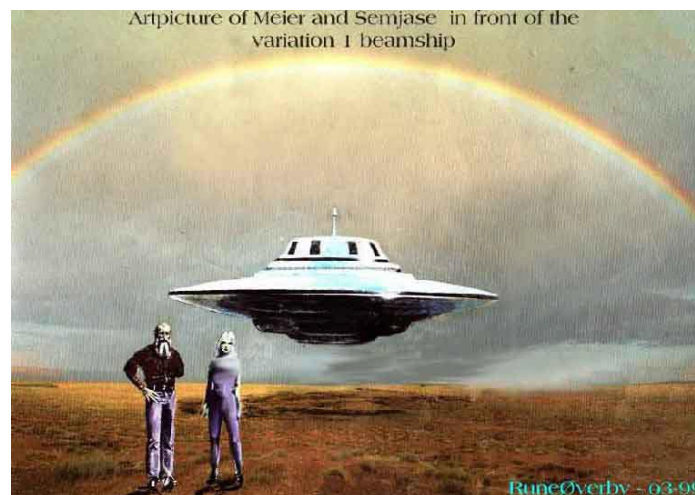
Den uhyggelige summingen som skar gjennom uværet, forflyttet seg sakte over hodet på dem. Følget fulgte lyden med blikket og stirret intenst opp på himmelen. Med ett ble lyden liksom hengende "ubevegelig", den flyttet seg ikke lenger - og i neste sekund sto den enarmede mannen rett foran dem! Ingen hadde hverken hørt ham eller satt ham komme - men ikke desto mindre sto han der, midt i lysstrålen, bare en halv meter fra dem.

"Plutselig var han bare der," sa en av mennene.

Minuttet før var kvinnen blitt vekket av den høyfrekvente lyden over tretoppene. Hun klatret ut av bilen og fikk øye på de gjennomvåte mannfolkene som sto i lyset fra billyktene og stirret opp mot tretoppene. Kvinnen lukket bildøren bak seg, og skrittet ut på bakken. Hun så seg forsiktig for så hun ikke skulle gå overende i gjørma. øyeblikket etter hevet hun blikket igjen. Det var da hun fikk øye på den enarmede mannen. Han sto rett foran henne - midt i lysstrålen, knapt en meter unna.

"I løpet av brøkdelen av et sekund vokste han bokstavelig talt rett opp av bakken foran meg," fortalte kvinnen.

Synet av den enarmede mannen satte et støkk i alle som hadde tatt oppstilling utenfor bilene. Plutselig, som en ånd i en fillehaug, hadde han bare stått der! De stirret vantro på mannen gjennom regnet. Det var da de la merke til at håret hans var tørt. I neste øyeblikk grep de tak i hendene hans, og hendene var tørre de også! Tørre og varme! Mens han sto der taus i lyset fra de skarpe billyktene, noterte de seg at den våte sneen hadde begynt å danne mørke, fuktige flekker på skinnjakken hans. Jakken som et par sekunder tidligere hadde vært tørr og uten den minste antydning til fuktighetsflekker!

EN - 1

Første gang vi støter på den vesle sveitsiske landsbyen Hinwil i et skriftlig dokument er i år 745 e. Kr. Landsbyen ligger blant grønne åser og skoger fem mil syd for Zurich. Mektige Alpe-topper ruver i bakgrunnen. Hinwil vil sannsynligvis skuffe turister som jakter på den gammeldagse sveitsiske bonderomantikken. Rundt de tradisjonelle, hvitkalkede husene med grønne vinduslemmer reiser idag kjedelige betongbygg seg. Disse bygningene har lite til felles med de gemyttlige Alpe-husene en finner avbildet i sveitsiske turistbrosjyrer.

Ikke langt fra landsbytorvet, i Wihaldenstrasse, ligger et 100 år gammelt tre etasjes hus. På 1970 tallet klatret frodige vinstokker oppover sydveggen, og ved utgangsdøren var det anlagt et frodig blomsterbed. Syd for huset bølget en frodig eng, men i nord og vest dominerte de kalde, institusjonsaktige blokkene.

Kommunen hadde kjøpt eiendommen sør for huset endel år tidligere, og bygget trygdeboliger på jordene. En vakker dag kom antakelig også det gamle huset til å bli revet for å gi plass til flere blokker, men i mellomtiden var huset bortleiet til den uføretrygdete Eduard Meier. Meier bodde i huset sammen med sin greske hustru Kaliope, også kalt Popi, og de tre små barna deres - datteren Nina, sønnen Atlantis og babyen Bashenko. Familien flyttet inn i huset i desember 1973 etter å ha bodd to år i et annet hus i landsbyen.

Meier var en 37 år gammel mann med seks års skolegang. Han var ikke høy, knappe en meter og sytti, men bredskuldret og kraftig. Eduard Meier hadde et tillitvekkende utseende. De intense, brungrønne øynene hans gjorde at en ikke så lett glemte ansiktet hans. I folkeregisteret sto Meier oppført som "fugleavler, jernarbeider og nattevakt". På grunn av at han en gang hadde jobbet som nattevakt på en fabrikk i nærheten, hadde Meier bæretillatelse for skytevåpen.

I bakhaven til huset der de hadde bodd tidligere, et hus som idag fungerer som landsbymuseum, hadde Meier bygget et stort bur med plass til nesten 200 fugler. Siden han arbeidet om natten, var han stort sett hjemme om dagen. Mange av landsbyboerne vegret seg for å ha kontakt med Meier. Mannen var "annerledes". Han snakket ofte om Moses og om bibelhistorien og sa ting folk ikke forsto. Naboen, Julios og Erika Kagi, kjente imidlertid familien godt. De hadde en datter på Ninas alder, og de to jentene lekte ofte sammen. "Mannen hadde en voldsom fantasi," mintes Erika Kagi. "Jeg var langt fra enig i synspunktene hans. Men det betyr ikke at det var noe galt med ham. Han var egentlig ikke 'skrudd', han hadde bare sin egne, svært personlige oppfatninger om forskjellige saker og ting. Meier ville gjerne diskutere teoriene sine, som han trodde fullt og fast på, med andre. Det var vel det som gjorde folk litt skeptiske." "Meier lever på sin helt spesielle måte og vil ikke la seg diktere av andre mennesker," fremholdt en annen nabo.

Eduard Meier hadde bare én arm. Den venstre armen måtte amputeres etter en trafikkulykke i 1965. Meier hadde vært på vei hjem fra India til Sveits, og bussen han kjørte

med, hadde forulykket i Tyrkia. Handikappet la imidlertid ingen særlig demper på virketrangen hans. En gang raste låveveggen sammen. Meiers nabo, Julios Kagi, var i dagene som fulgte vitne til at den enarmede mannen bygget en ny vegg uten hjelp fra andre. Meier holdt plankene på plass med armstumpen mens han spikret dem fast med høyre hånd. "Han var raskere med én hånd enn andre folk er med to," fortalte Kagi imponert.

Da Eduard Meier mistet jobben og ble arbeidsløs, var han og familien nødt til å overleve på de 700 francene han mottok hver måned i uføretrygd. For å hjelpe på økonomien hadde familien høner på loftet, og Popi solgte egg til naboen.

Naboen i blokken ved siden av syntes det så ut som Meier alltid var hjemme. For sveitsere flest er hardt arbeide en hellig dyd, og de betrakter mennesker som ikke jobber eller går sine egne veier, med mistenksomhet. Det var kanskje ikke så rart at naboen etterhvert kom til å betrakte Meier som litt av en raring. For dem var og ble han en tungsindig grubler. Sladderer skulle komme til å blomstre i rikt monn der den uvanlige mannen ferdedes.

En kjølig ettermiddag den 28. januar 1975 kjørte Eduard Meier avsted på mopeden sin med en liten vogn på slep. Han putret gjennom Hinwils gater med høyre hånd. Så fort han var kommet ut av byen, tok han av fra hovedveien og kjørte inn på en sidevei. Denne sideveien ledet etter en stund inn i skogen. Noen timer senere kom han kjørende tilbake, uten å si et ord om hvor han hadde vært.

(Dette var den første kontakten i dette livet for Meiers vedkomne med Semjase - og referatet kan leses i kontakttreferatene og se ellers boken JORDENS KOLONISERING FRA KOSMOS av rune øverby, 2008 eller www.semjase.net)

Dagene gikk og naboen så til stadighet Meier vandre omkring i huset, tilsynelatende uten mål og mening. Så en ettermiddag tok han på nytt frem mopeden og tråkket nedover oppkjørselen inntil motoren omsider startet. Deretter bar det gjennom landsbyen og ut på landet, hvor han snart forsvant bak åsene. Da han kom tilbake, fortalte han heller ikke denne gangen hvor han hadde vært eller hva han hadde foretatt seg. Sveitsere er imidlertid både observante og nysgjerrige mennesker, og Meiers underlige oppførsel og de ensomme utfluktene hans ble behørig registrert av både naboer og resten av landsbyboerne.

I de neste ukene dro Meier regelmessig avsted på nye turer med én hånd på styret og den lille kjerra på slep bak knallerten. Hver tur så ut til å ta en ny retning gjennom landsbyen. Det virket nesten som Meier var redd for at det var noen som fulgte etter ham. Han pleide å komme tilbake til huset der han og Popi bodde, etter en times tid. Etterhvert gikk Meiers utflukter lenger opp i høydene. Han kunne forsvinne tidlig på formiddagen, og var ofte ikke tilbake før ved middagstid. Andre ganger snek han seg avsted ved ett-, totiden om natten og var ikke tilbake før ved dag gry.

"Eduard kom tilbake, for så å bli borte igjen," fortalte konen hans, Popi. "Han var hjemme i fem minutter, drakk en kopp kaffe, og vips, så var han borte igjen. Det var særlig

ille når han forsvant på denne måten midt på natten. Plutselig sto han opp, kledde på seg og forsvant ut i mørket. Du er vant til at mannen din ligger ved siden av deg og sover - og så er han plutselig vekkt! Jeg forsto ærlig talt ikke hva det var som gikk av ham. 'Jeg må på jobben,' var alt han sa."

Ettersom ukene gikk, dro Meier hjemmefra på denne måten stadig hyppigere - ofte tre, fire eller fem ganger i uken. Folk i landsbyen ristet megetsigende på hodet, og var overbevist om at det var noe alvorlig galt med mannen.

"Naboene ante ikke hva som foregikk," sa Popi. "En ting var imidlertid sikkert: De var veldig nysgjerrige. Folk i nabolaget visste på minuttet når Eduard gikk ut av døren hjemmefra - og når han kom tilbake." Noen ganger hørte de mopedene putte avsted midt på natten. Neste morgen visste alle i landsbyen at Eduard hadde vært ute på landeveien igjen. 'Hvorfor dro han ut inatt?' 'Hvor skulle han hen?'

Jeg svarte ikke," fortalte Popi. "Jeg prøvde ikke å bry meg om hva folk hvisket bak ryggen på meg. Det var bare sladder allikevel."

En klar natt observerte naboene at Meier sto ute i oppkjørselen og betraktet vest-himmelen med kikkert i timevis. En annen natt, da han satt på arbeidsrommet sitt, lyste en lampe til sent på natt fra et vindu i annen etasje.

Så gikk det en stund, en uke eller en måned, Popi husket ikke riktig. En ettermiddag da ekteparet satt i den vesle stuen i annen etasje, dro ektemannen frem noen fotografier.

"Hva synes du om disse?" spurte han.

Popi stirret vantro på bildene.

"Jeg ble vettskremt," fortalte hun. "Fotografiene forestilte noe jeg aldri hadde sett før - noe jeg aldri ville ha trodd fantes. Eduard sa ikke stort. Han kom ikke med noen forklaring. Ikke ett ord. Han bare tok bildene og gikk inn på rommet sitt. Jeg ropte fortvilet etter ham at han kastet bort tiden med å dra til skogs midt på natten og fotografere merkelige bilder, samtidig som familien hans nesten ikke hadde penger til mat."

Det neste som skjedde var at Meier tok bildene med til sin tidligere arbeidskamerat Jakobus Bertsehinger. Jakobus var 12 år yngre enn Meier, og det var et nært og fortrolig forhold mellom de to mennene. De tilbragte mye tid sammen og pratet ofte om Meiers opplevelser i India og Midtøsten. Eduard Meier hadde vært på reise i over 12 år, og hadde på mange måter levet et eventyrlig liv. Jakobus var skeptisk til Meiers fotografier, men han lovet å gi Meier en hånd dersom han skulle trenge hjelp i tiden som kom.

Et lån fra Jakobus satte Meier istand til å rykke inn en liten annonse i det tyske bladet "Esotera". Annonserne innbød interesserte til å komme sammen og danne en diskusjonsgruppe. Diskusjonsgruppen skulle beskjefte seg med emner som "naturlig livsførsel, logikk og sannhetssøken" - i tillegg til andre "metafysiske" emner.

Flere måneder gikk. Naboene i Wihaldenstrasse var fortsatt vitne til at Meier la ut på hyppige skogsturer, til alle døgnets tider. Til stadighet putret han avsted på den lille, grønne moped sin. Men så virket det med ett som Meiers liv tok en ny vending. En lørdag ettermiddag kjørte et halvt dusin biler opp foran det gamle huset. Bilene ble

stående til langt på natt.

Naboene kunne ikke begripe hvorfor folk kom langveisfra for å besøke den arbeidsløse raringen med den merkelige døgnrytmen. Han var fattig og ufør, og de besteborgerlige landsbyboerne syntes kona hans så både sjuskete og stakkarslig ut. Det gjorde ikke saken bedre at hun snakket et elendig tysk. Men de nattlige gjestene bare fortsatte å komme, i stadig økende antall, måned etter måned. I den lille stuen i annen etasje snakket den enarmede mannen med de mystiske gjestene i timevis. Etter at de var reist, høre naboene at Popi kjeftet på mannen.

Dette fortsatte i månedsvis; hver lørdag ettermiddag parkerte bilene i den smale gaten foran huset til Eduard og Popi Meier.

TO- 2

Journalist Ilse von Jacobi fra Mtinehen hadde i mange år skrevet artikler om metafysiske og overnaturlige fenomener. Sommeren 1975 mottok hun en nyhetsbulletin fra en UFO-studiegruppe. Nyhetsbulletinen var viet Eduard Meier og hans merkelige opplevelser. Innholdet var så interessant at von Jacobi kontaktet bulletinens redaktør for å få ytterligere opplysninger. Ved å sammenholde forskjellige vitneutsagn om Meiers UFO-observasjoner, prøvde hun å danne seg et bilde av historien. Noen få måneder senere, etter å ha sett flere av Meiers bemerkelsesverdige skarpe UFO-fotografier, bestemte hun seg for å intervju ham.

I desember 1975 reiste Ilse von Jacobi til Hinwil. Da hun ankom Meiers hus, ventet syv andre på å få møte den usedvanlige mannen. Journalisten fra storbyen München ble i Hinwil i to dager.

"Meier gjorde et dypt inntrykk på meg," fortalte hun. "Jeg er overbevist om at han virkelig har opplevd det han fortalte om. Det han beskrev, bildene han har tatt... alt stemte. Jeg fikk lyst til å skrive om Meier og fortelle leserne om de merkelige opplevelsene hans. Men Meier ble sint da jeg foreslo å skrive en artikkel, så jeg reiste hjem igjen. Men oppriktig talt, historien hans fortjente å bli kjent ute blant folk."

Von Jacobi skrev allikevel en artikkel om Meier, som hun presenterte for redaksjonen i "Quick", et av Tysklands største ukeblader som også selges i Østerrike og de tysksproglige delene av Sveits. Bladet vegret seg mot å trykke en slik historie uten å få den bekreftet, og sendte sin egen journalist avsted for å intervju Meier. Da han kom tilbake til redaksjonen og bekreftet von Jacobis historie, trykket "Quick" artikkelen hennes i juli 1976.

I Hinwil gikk "Quick" fra hånd til hånd, og artikkelen vakte stor oppsikt. I nesten et år hadde naboene holdt nøyte øye med Meier, de hadde baktalt ham, og de fleste var skjønne enige om at stakkaren hadde en skrue løs. Men ingen i landsbyen hadde brydd seg med å snakke med Meier selv eller deltatt i sammenkomstene hjemme hos ham. Til å begynne med ble landsbyboerne rasende på grunn av at Meier hadde satt Hinwil på kartet med de merker-

dige UFO-historiene sine, deretter bestemte de seg for å latterliggjøre den arbeidsløse sambygdingen. I den sensasjonsspekkede artikkelen påsto Meier at han sto i telepatiske kontakt med utenomjordiske vesener fra en planet i stjernekonstellasjonen Pleiadene. Artikkelen fortalte at Pleiadeboerne stadig dirigerte Meier til avsidesliggende områder i utkanten av Hinwil. Her landet romvesnene med et sølvskimrende romskip som målte syv meter i diameter. De merkelige vesnene kom ut av farkostene sine og møtte ifølge artikkelforfatteren Meier ansikt til ansikt. Den enarmede bonden hadde først og fremst hatt kontakt med en kvinne kalt Semjase, sto det å lese i artikkelen. Artikkelforfatteren kunne fortelle leserne at Meier hadde innledet et kjærlighetsforhold til denne kvinnen fra et annet stjernesystem. Ifølge Meier mente romvesnene at kvinner fra Pleiadene virket mindre skremmende på mennesker fra Jorden enn menn. I artikkelen kunne en lese at Meier traff henne ofte og fikk lov til å ta bilder av romskipet når det landet og lettet.

Etterhvert var det som latteren satte seg fast i halsen til landsbyboerne. Folk stusset over de knivskarpe fotografiene tatt ved høylys dag. Var det mulig at mannen ikke var en svindler allikevel? Hadde romvesener besøkt Jorden, og til og med landet i deres eget nabolag? Opp-slaget i "Quick" resulterte i en serie artikler i forskjellige europeiske ukeblader og tidsskrifter i løpet av sommeren og høsten 1976. Det italienske "Il Giornale die Misteri" trykket von Jacobis originalartikkel i augustnummeret, og i september sto følgende overskrift å lese på forsiden av den sveitsiske tabloidavisen "Blick": "Zürich-mann forbløffer Erich von Dåniken". Flere artikler fulgte i de tyske bladene "Eeho der Frau" i oktober og "Neue Weh" i november. En av nabo-ene til Meier ble oppringt av sønnen i Syd-Afrika som hadde lest om den merkverdige, enarmede mannen som påsto han hadde kontakt med vesener fra en annen planet.

Men allikevel - landsbyfolket fortsatte å more seg over Eduard Meier. De var sikre på at mannen før eller senere kom til å bli avslørt som bløffmaker. Men mennesker som hadde reist langveisfra for å møte den høyst uvanlige forhenværende nattevakten, trodde fullt og fast på ham. Meier hadde tatt en rekke fotografier som han påsto forestilte Semjases romskip som svevet over tretoppene. Han hadde tatt notater hver gang han hadde møtt Pleiade-boerne; nøyaktige referater av samtaler som varte fra 30 minutter til over én time. Notatene var tilsammen på over flere hundre sider og vokste stadig i omfang.

På forespørsel tok Meier en ettermiddag med seg en liten gruppe nysgjerrige til en slette langt til skogs, omgitt av høye grantrær. Han fortalte at han samme natt hadde tatt imot et romskip akkurat på dette stedet, og at han og Semjase hadde sittet i gresset under trærne og snakket sammen i en time. Tilhørerne syntes nesten de kunne se det for seg - det lysende, nesten vektulose romskipet som landet på sletten, det kraftige lyset som strålte ut fra farkosten, og så tilslutt; tilsynekomsten av en menneskelignende skapning, vennlig og svært klok.

Der hvor de nå sto i dagslyset sammen med Meier, kunne de se tre sirkelrunde avtrykk i det høye gresset. Sirklene

målte omlag to meter i diameter. Gresset var presset flatt på disse stedene.

Mennesker som hørte Meier snakke på de hemmelighetsfulle lørdagsmøtene eller som fikk lese notatene hans, ble ofte svært overrasket. Hvordan greide en mann med så mangelfull utdanning å formidle sine opplevelser på en så vakker og sofistikert måte? Ifølge Meier fortalte Semjase om livet et annet sted i universet og om sitt folks og om Jordens historie. Kvinnen fra verdensrommet hadde lært Meier å se menneskehetens plass i universet i en ny sammenheng. "Det finnes en orden i universet, hvor høyere utviklede sivilisasjoner veileder de mindre utviklede," fortalte hun. "Åndelig utvikling må gå hånd i hånd med teknologisk utvikling. Heller ikke vi er perfekte. Vi må arbeide med å utvikle oss videre," forklarte hun Meier.

"Når vi har valgt å kontakte menneskene på Jorden, er det fordi vi føler ansvar for universet og for det liv som eksisterer i kosmos. Vi er hverken misjonærer eller lærere, men vi ser det som en oppgave å holde orden i verdensrommet. Fra tid til annen tar vi kontakt med innbyggere på andre planeter. Vi forsøker å finne frem til individer som vi mener vil kunne akseptere forestillingen om vår eksistens. Vi formidler informasjon til disse våre kontakter, men ikke før arten vi tar kontakt med er tilstrekkelig utviklet, så utviklet at medlemmer av denne arten har begynt å tenke. Vi gjør dem vant med forestillingen om at de ikke er de eneste intelligente vesnene i universet."

Meier hevdet at han fortsatte å møte Pleiade-boerne langt til skogs i det østlige Sveits. Han fortalte at han mottok telepatiske meldinger når disse kontaktene var nær forestående, til hvilken som helst tid på døgnet.

"Plutselig kommer de," forklarte han. "Det føles som en mild, kjølig vind over pannen. I neste øyeblikk føler jeg en slags vibrasjon i hjernen, og denne vibrasjonen fremkaller billedsymboler. På en måte er det som jeg ser bilder, på en annen måte er det som jeg hører en stemme. Det kan ikke beskrives... det er som symbolene rommer en stemme."

Meier kunne befinne seg i stuen sammen med en masse mennesker, og så med ett kunne øynene hans lukke seg, samtidig som han ble blek og begynte å svette. Da gikk han straks inn til seg selv og skiftet til støvler og jakke hvis det var kjølig ute, eller til den grå lærjakken hvis været var riktig surt. Popi hadde strikket en varm lue til ham, av den typen som brukes i Midt-Østen. Hun kokte kaffe, men hvis den ikke var ferdig i løpet av fem minutter, dro han avsted uten å ha fått i seg noe varmt å drikke. Han kunne være borte en halv time eller en halv dag. En ettermiddag fortalte han Popi at han skulle avsted til en kontakt, og at hun og barna skulle slå følge med ham. To andre personer som befant seg i huset, var også med. Den ene var Hans Schutzbach, en mann i slutten av 20-årene. Han hadde vært skeptisk til Meiers historier fra første stund, og vocket ham nøye. Schutzbach hadde studert hvert eneste fotografi Meier hadde tatt av de gåtefulle farkostene og hjulpet til med katalogisering av bildene. I tillegg hadde han kjørt Meier til mange natlige kontakter. Selv om noen få vitner, inkludert Schutzbach, hadde sett underlige lys om natten, lys som kunne

komme fra romskipene, var det bare Meier som hadde sett de underlige farkostene i dagslys.

"Alle tok som vanlig plass i bilen min," erindret Schutzbach. "Billy kjørte foran på mopeden. Alt han hadde sagt var at vi skulle følge med etter ham. Tilslutt stanset vi ved en liten åskam utenfor Hinwil. Det var ganske spennende, det hele."

Meier ba følget vente. Så kjørte han videre.

Observatørene på bakken så den forsvinne i det fjerne. Til slutt var den bare en rød prikk på nattehimmelen. Så ble skiven borte. Meier hadde avsluttet sin 55.UFO-kontakt...

De mange artiklene som sto på trykk om de mystiske UFOobservasjonene i Sveits sommeren og høsten 1976, skapte den rene folkevandring til Hinwil. Hver helg ble Meiers hus invadert av mennesker som ville møte mannen som hadde tatt de skarpe fotografiene. Enkelte ganger kunne det sitte over 20 personer i stuen til Meier, noen av dem gamle kjente, noen av dem nye bekjentskaper. Alle ville se Meiers fotografier og høre om livet på Pleiadene. Hva slags samfunn var det? Hvor teknologisk avansert var Pleiade-boerne? Hvordan kommuniserte de med Meier? Hvordan så de ut? Hadde de fredelige hensikter?

Meier kunne fortelle de målløse tilhørerne at Pleiadeboerne var over 1000 år gamle; Semjase var selv ganske ung, bare 330 år! Planeten der hun var født, Erra, var på størrelse med Jorden, men huset en befolkning på knappe 500 millioner. Etter at Pleiade-boerne oppdaget planeten Erras relativt gjestfrie atmosfære, utviklet de miljøet på planeten slik at det gikk an å leve der. "Erra ligner faktisk en del på vår egen planet," fortalte Meier. "Du finner fjell, gress, trær og elver der. Produksjon og industri er lagt til avsideliggende områder. Ubefolkede naboplaneter forsyner Erra med nødvendige mineraler og råvarer." Besetningen på romskipene hadde også fortalt Meier at dersom han en dag kom til Erra, ville han møte dyr som lignet hester, kuer, kaniner og fisk."

"Fysisk arbeide på Erra blir hovedsakelig utført av roboter og androider. Av oppførsel og utseende er det vanskelig å skille androider fra mennesker. Det er klærne som gjør at vi kan kjenne dem igjen. Alle androider har uniform, og farven på uniformen forteller hvilket arbeid de utfører. De ser levende ut, fordi huden er dekket av et protoplasmalignende materiale, og kommandosenteret fungerer som en organisme med menneskelignende reaksjoner. Dette gjør androidene istand til å føre en samtale," fortalte Meier.

"Selv om ungdommen på Erra er seksuelt modne tidlig i tenårene, gifter de seg ikke før de er ferdig med utdannelsen. Utdannelsen strekker seg fra fireårsalderen og varer til Erra-boerne er over 70 år. Når de har nådd så langt, har de spesialisert seg innenfor 15 eller 16 fag-områder. Meier kunne fortelle at Semjase hadde over 30 spesialiteter.

Det er ingen statsdannelser på Pleiadene.

"Erra ledes av det vi på Jorden ville kalle åndelige ledere," forklarte Meier når folk ville vite mer om styreforamen.

"Den høyeste form for lederskap kalles Horrallft. Det er en eksistensform som ikke avhenger av fysisk ansikt og kropp, men den er allikevel ikke utelukkende åndelig basert. Den er en slags mellomting. Hvis du berører disse vesnene, vil hånden din gå tvers gjennom dem. Horrallftene gir ikke ordre. De gir noe annet, som kalles 'forslag'. Og så prøver alle innbyggerne på planeten å følge sin egen overbevisning og finne de beste løsningene."

Enhver medalje har sin bakside. Den stadige strømmen av mennesker som la beslag på husrom og på Eduard Meiers tid, gjorde at Popi følte seg tilsidesatt og til overs. Med ett følte hun seg like fremmed og lite velkommen som hun hadde gjort de første årene hun bodde i Sveits. Hun var bare 17 år gammel da hun traff Eduard Meier for første gang, 1. juledag 1965. Stedet var den greske byen Thessaloniki. Meier var nesten 29 år gammel. Bare noen få måneder tidligere hadde han måttet amputere den venstre armen etter å ha forulykket i Tyrkia. Etter en måneds bekjentskap fridde sveitseren til den greske ungjenta. Popis mor ville ikke vite av forbindelsen, og det unge paret rømte til en liten by hvor de giftet seg i all hemmelighet den 13. februar 1966. De fire neste årene flakket de omkring. De reiste bl.a. til Det fjerne østen. I en periode arbeidet og bodde de i Pakistan, på Kreta, i fjellene i Midt-Østen og i India. Til slutt bosatte de seg i Sveits. Til å begynne med skjønte Popi lite av sveitser-tysken folk snakket i ektemannens hjemland. Noen år senere, da Meiers gjorde sine første UFO-observasjoner, mestret hun den lokale dialekten noe bedre, men Popi skjønte fortsatt dårlig høytysk. Det var såvidt hun greide å stave seg gjennom mannens notater. "Jeg prøvde å lese dem, men jeg skjønte ikke stort," fortalte hun. "Resultatet var at jeg dannet meg et feilaktig inntrykk av det som egentlig foregikk og hva Eduard så når han dro til skogs midt på natten.

Særlig ille ble det da alle disse menneskene begynte å komme til Hinwil for å treffe mannen min," fortsatte hun. "Det var mange kvinner som kom på besøk, og han tok dem med til kontaktstedene. Jeg ble veldig sjalu. Egentlig var jeg ikke redd for at han skulle finne seg en annen, jeg syntes bare det var trist at ingen av de nye venninnene hans noen gang tilbød seg å sitte barnevakt, slik at også jeg kunne være med og se de merkelige romfarkostene. De bare kom til ham og sa 'la oss dra'."

Datateknikeren Bernadette Brand deltok jevnlig på Meiers møter. 1.juli1976 hadde hun lest artikkelen om Meier i "Quick" på toget hjem fra jobben.

"Jeg husker at jeg sa til en kollega at her er enda en gærning som påstår at han har kontakt med romvesener," fortalte hun senere. "Kollegaen min ville vite om jeg trodde på dette tøvet. Jeg skal ærlig innrømme at jeg er overbevist om at det finnes liv andre steder i universet - men hvorfor i all verden skulle disse skapningene komme hit? Hvis de ville dra noe sted, hadde det vel vært naturlig at de hadde reist et sted der de hadde noe å lære. Jeg syntes det høstes helt vilt

ut at noen påsto at de hadde nærkontakt med romvesener. Tenk å holde en masse mennesker for narr på den måten! Slike folk burde sperres inne!"

Tilfellet ville at Bernadette Brand kjente Schutzbachbrødrene Hans og Konrad. En dag fortalte de henne om en delvis invalid bekjent som påsto at han hadde kontakt med vesener fra et annet stjernesystem. På dette tidspunkt falt det ikke Bernadette inn at dette var mannen hun hadde lest om i "Quick". Bernadette trakk på skuldrene. "Verden er full av skrullinger!" kommenterte hun lakonisk.

Konrad prøvde å fortelle Bernadette om Meier, men hun nektet å høre flere historier om "skrudde bygdetullinger". "Slutt å tøv!" var alt hun hadde å si.

"Du vet ikke hva du snakker om," sa Konrad irritert. "Du har rett og slett ikke peiling."

Slik fortsatte de å krangle om tilfellet Meier sommeren igjennom. En lørdag aften på høstparten hadde Konrad med seg vennen Jakobus Bertschinger til middag hos Bernadette. Hele tiden snakket de om en eller annen kvinne og sa ting som "Ikke ta henne alvorlig. Når hun er sjalu, kan hun drive hvem som helst fra vettet! ".

Etter middag dro alle tre til Hinwil for å treffe en venn av Konrad som bodde i et gammelt hus inneklemt mellom en masse boligblokker. Konrad fortalte ikke at denne vennen var identisk med Eduard Meier, men da de tok av fra Wihaldenstrasse og kjørte opp den lange alléen, skjønte Bernadette med ett hvor de var. Men siden de var kommet så langt, sa hun seg villig til å treffe den mystiske mannen.

En kvinne tok imot dem i døren. "Vent her. Eduard kan ikke snakke med dere akkurat nå," sa hun da hun åpnet opp. Så hvisket hun noe til Konrad. "Vi kan ikke gå inn i stuen. Edwards diskusjonsgruppe har møte der inne." Deretter forsvant hun inn i stuen.

Bernadette gikk ut på kjøkkenet og kokte kaffe til de som satt inne i stuen. Mens kaffen kokte, kom plutselig en kvinne løpende inn på kjøkkenet med en stor mugge vann og kulipulver. I Sveits er det vanlig å bruke kulipulver mot kvalme og maveproblemer.

I neste øyeblikk kom Meier inn på kjøkkenet. Det var tydelig at noe var galt fatt. Bernadette ble med ham inn i stuen. Der inne fikk hun øye på en kvinne med langt mørkt hår som lå over en stol, og en annen kvinne som fuktet ansiktet og pannen hennes med kaldt vann, samtidig som hun dasket henne på kinnene. Bernadette dro kjensel på kvinnen som tydeligvis hadde besvimt: Det var Popi. En mann hvisket at Meiers kone hadde svelget over 50 sovetabletter. Popi var kritthvit i ansiktet og hodet hang slapt til siden. En annen kvinne overtok og fortsatte å fukte pannen hennes og daske henne i ansiktet. Da den andre kvinnen begynte å bli sliten, tilbød Bernadette seg å overta. Hun var ikke så fintfølelse som de to andre. Hun dasket til Popi i ansiktet så hardt hun kunne, om igjen og om igjen. Popi begynte å ynke seg og mumlet at Bernadette skulle slutte å slå..... det gjør så vondt i tennene."

"Hvis du holder øynene åpne, skal jeg ikke slå mer," sa Bernadette strengt.

Men Popi døde av igjen, og Bernadette fortsatte å daske til henne i ansiktet. Hun ville få Popi sint.

Med ett hoppet Popi opp av stolen, grep tak i Bernadette og slo henne så voldsomt at hun gikk i gulvet. Selv om hun var liten av vekst, var hun forbløffende sterk, og hun dyttet den 80-kilos Bernadette omkring i stuen inntil Meier grep inn og hjalp Bernadette med å berolige Popi. Han fikk hustruen inn på soveværelset, men advarte henne og sa at dersom hun sovnet pånytt, måtte hun tilbake til stuen. Men Popis øyne falt igjen etter en stund, og Bernadette fortsatte å daske til henne i ansiktet. Nå tok Popi igjen, samtidig som hun skrek og forbannet ektemannen. Med den ene hånden rev Meier av seg beltet, bandt det rundt håndledene hennes og festet det til en stol. Popi fortsatte å forbanne ham og alle de andre som var tilstede, før hun pånytt mistet bevisstheten. Bernadette fortsatte å daske henne i ansiktet. Plutselig rev Popi beltet tvers av, men like plutselig roet hun seg ned. Klokken var nesten seks om morgenen. Hun hadde kastet opp til midnatt, og distriktslegen som var blitt tilkalt, hadde sagt at det var viktig at Popi holdt seg våken i ihvertfall seks timer etter at han hadde gitt henne et brekkmiddel, og hun hadde sluttet å kaste opp.

En lørdag ettermiddag noen uker etter Popis selvmordsforsøk fulgte Bernadette med Konrad til et møte hjemme hos Meier der over 50 mennesker var tilstede. Den forrige kvelden hadde ikke Bernadette fått snakket med Meier på grunn av Popis dramatiske selvmordsforsøk, så hun var fortsatt svært skeptisk til alt han sto for. Til sin overraskelse oppdaget hun at Eduard Meier var både sympatisk og tillitvekkende. Bernadette visste ikke lenger hva hun skulle tro. Det mannen fortalte om kontakter med romvesener og reiser i verdensrommet, synes hun fremdeles var det rene, skjære tøv.

Men det skulle vise seg at Bernadette skulle bli en hyppig gjest i Hinwil. En sen kveld kjørte hun hjem alene etter et besøk hos Meier.

"Plutselig ble jeg fylt av en overveldende følelse at jeg måtte stanse bilen. Nå er jeg iferd med å bli gal, tenkte jeg. Alt dette romskipsnakket er iferd med å gjøre meg sprø. Følelsen av at jeg skulle stanse bilen ble bare sterkere og sterkere. Til slutt stoppet jeg og ble sittende inne i bilen med låste dører. Mens jeg satt der i mørke, skjedde det noe underlig.

Jeg så ut gjennom sidevinduet og oppdaget et lys som steg opp over skogen. Det hvite lyset beveget seg med ett nedover, og da det forsvant bak åskammen, hadde det skiftet farve. Med ett var det ildrødt. Et øyeblikk slo det meg at her var det noen som lekte seg med fyrverkeri, men jeg slo raskt tanken fra meg. Dette virket altfor kontrollert til at det kunne være raketter eller noe slags bengalsk lys. Etter et par minutter kom lyset tilbake. Og så med ett var det plutselig borte.

Skal jeg kjøre videre? tenkte jeg. Nei, jeg venter enda noen minutter. Litt lenger borte fikk jeg plutselig øye på et nytt lys. Det er vanskelig å si hvor langt unna dette orange lyset var, kanskje en 500-600 meter. Det steg opp bak åskammen, beveget seg sakte og var digert i omfang, nesten som en fjerdedel av månen. Lyset fulgte en sikksakkformet, 'hakkete' bane i over 20 minutter. Med ett ble det mindre og mindre, for til slutt å forsvinne bak fjellene."

3 - TRE

Rett før soloppgang en fredag sommeren 1976 suste to menn i slutten av 20-årene langs motorveien på vei til Augsburg. De kjørte med åpne vinduer, og lyttet med et halvt øre til bilradioen. Den ene mannen het Herbert Runkel og var leder for kvalitetskontrollen ved farens isolasjonsfabrikk i Munchen. Den andre mannen het Harold Proch og var fotograf av yrke. De to mennene hadde vært nære venner i nesten seks år, og de natlige fredagsturene deres var etterhvert blitt en vane.

Praten gikk som vanlig om forskjellige ting, men denne kvelden virket Harold merkelig fraværende. Han hadde nettopp lest en artikkel i ukebladet "Quick". Artikkelen handlet om en sveitser som hevdet å ha regelmessig nærkontakt med vesener fra et annet stjernesystem. I artikkelen sto det også å lese at Jimmy Carter hadde observert UFO'er da han var guvernør i Georgia. Harold hadde selv sett noe han mente måtte være en UFO da han var fem år gammel. Han fortalte Meier om opplevelsen.

"Dette foregikk på øya der jeg er født. Vi var på stranden en ettermiddag da vi med ett fikk øye på to eller tre flyvende farkoster på himmelen. Idag husker jeg ikke med sikkerhet hvor mange det var. Farkostene, eller hva det nå var, ble 'hengende' i luften omlag 50 meter over vannflaten. De mystiske gjenstandene var svære, men idag kan jeg ikke med sikkerhet anslå hvor store de var. De hang ubevegelige over vannflaten i ett eller to minutter, før de forsvant like plutselig som de var kommet. Jeg spurte de voksne hva det var vi hadde sett, men det var ingen som kunne gi meg noe svar. Denne episoden fant sted i 50-årene, i 1953 eller 1954. Jeg kommer aldri til å glemme synet av de merkelige objektene som 'hang' på himmelen."

På fredagsturene til Augsburg snakket Herbert og Harold ofte om det uendelige universet, om muligheter for liv på andre planeter og om reiser i verdensrommet. "I likhet med svært mange andre var vi svært søkende," sa Harold. "Vi var søkende, men ikke i den religiøse betydningen av ordet." Harold var en lesehest og visste en masse om UFO-observasjoner. Han var særlig opptatt av George Adamski, en berømt UFO-kontakt. Adamski bodde på sydsiden av Mount Palomar i California, og hevdet at han i november 1952 snakket med en liten fyr med skulderlangt, blondt hår som hadde landet i ørkenen med et "speiderskip" fra Venus. Rom-mannen var kommet til Jorden i en ganske spesiell hensikt, ifølge Adamski: Befolkningen på Venus var bekymret over radioaktiv stråling fra Jorden som følge av kjernefysiske prøvesprengninger. Adamski ble berømt og reiste verden rundt som det første menneske som etter sigende hadde hatt nærkontakt med et vesen fra en annen planet. Han var selvfølgelig en omstridt person, og de få uklare bildene han hadde av romskipet ble senere avslørt som forstørrede maskindeler fra en fryseboks.

"I andre UFO-rapporter kan vi lese at gjestene fra verdensrommet er sendt til Jorden av Gud for å hjelpe menneskeheten," sa Herbert henvendt til Harold. "Ærlig talt, det høres jo nokså vilt ut. Jeg er allikevel overbevist om at

det finnes en mengde planeter i verdensrommet som er bebodd, men alle de ville ukebladshistoriene som står på trykk fra tid til annen er bløff, eller hva tror du?"

"Før du uttaler deg så skråsikkert, burde du ta en titt på bildene til den sveitsiske bonden," sa Harold. "Jeg har aldri tidligere sett bilder av en sånn kvalitet." Harold var tross alt fotograf av yrke, og han var svært imponert over bildene i det tyske ukebladet. Han beskrev bildene i detalj for Herbert.

De to mennene var på vei hjemover. Det var tidlig morgen, men det var fremdeles mørkt ute. Nattmennesker trenger lite søvn, og Herbert pleide aldri å legge seg før ved fire-fem-tiden om morgenen. Han kunne legge seg ned på et par timer, før deretter å stå opp og være like opplagt. Denne natten fulgte han heller med Harold hjem for å kikke på artikkelen som hadde gjort slikt inntrykk på ham. Da Harold åpnet bladet, skjønte han straks hva som hadde fanget vennens oppmerksomhet: et sort-hvitt dobbelttoppslag som forestilte et stort, sølvskinnende romskip slo mot ham fra ukebladsidene. Bildet var tatt ikke langt fra Hinwil. En serie på tre mindre bilder viste en lignende farkost i tilsvarende posisjon bak et høyt furutre. Et annet bilde viste Meier stående på en gresslette. Meier fremsto som en sympatisk utseende mann. Allikevel - til tross for det tillitvekkende utseendet - kunne ikke Herbert få seg til å tro at Meier virkelig hadde sett farkoster fra det ytre rom. "Mannen er rett og slett en bedre bløffmaker enn de andre tullingene som forsøker seg med slike røverhistorier," sa han da han hadde lest artikkelen. Alle andre UFO-observasjoner han kjente til stammet fra Syd-Amerika eller USA, dvs. steder der han selv aldri hadde vært. Denne gangen var det imidlertid et menneske som påsto han hadde sett romskip i Europa! De to mennene kjøpte et kart, og fant til slutt frem til Hinwil - en liten landsby sydøst for Zurich, ikke mer enn fire-fem timers kjøretur fra Munchen. De bestemte seg for å oppspore Meier i Hinwil neste helg og høre historien fra hans egen munn. "Det var pur nysgjerrighet som drev oss," sa Harold senere.

Grytidlig søndag morgen satte de to vennene seg inn i bilen og kjørte sydover. Litt etter soloppgang krysset de grensen til Sveits og fortsatte gjennom Winterthur, ikke langt fra Pfaffiker-sjøen. Ved ti-tiden ankom de Hinwil. De spurte etter Meiers adresse i en kiosk. Damen i kiosken kunne fortelle at mannen bodde i Wilhaldenstrasse nummer 10. "Hva vil dere ham?" spurte hun nysgjerrig. "Alle her omkring vet at fyren er sprø."

Meier var ikke hjemme da de to tyskerne banket på døren. Popi fortalte at det ville drøye flere timer før mannen hennes kom hjem, men hun ba dem inn på kaffe. Herbert og Harold takket nei og ble sittende i bilen og vente. Klokken to om ettermiddagen stakk Hans Schutzbach innom, men Meier var fortsatt ikke å se. Noen minutter senere kom Popi ut på trappen og sa at Schutzbach sikkert kunne fortelle dem om UFO-observasjonene, siden han kjente Billy godt og selv hadde vært med på flere UFO-kontakter. Hun inviterte de to mennene på nytt inn, og

denne gangen takket de ja.

Da de kom inn i stuen, rakte Popi dem to tykke fotoalbum. Harold studerte dem med kritisk blikk. Han var ikke fotograf for ingenting! "Ut fra hva jeg vet om fotografering kunne jeg med hånden på hjertet ikke se at det var noe galt med disse bildene. Det var ingenting som tydet på at de var 'fikset'," sa han senere. "På meg virket de helt ekte."

"Vi ble sittende fullstendig fjetret og studere bildene," fortalte Herbert. "Bildene som hadde stått på trykk i 'Quick', hadde vært svarthvitt-fotografier. Dette var imidlertid farvebilder, tatt fra mange forskjellige vinkler. Mange av bildene var forbløffende skarpe!" Schutzbach forklarte de to mennene fra Munchen at Meier hadde tatt bildene i forbindelse med sine mange nærkontakter. "Hvis dere vil, kan jeg vise dere avtrykk etter to romskip som landet for ca. 14 dager siden."

I "Quick-artikkelen" hadde det ikke stått noe om avtrykk etter romskip og Harold kunne ikke få seg til å tro at det fantes slike 'bevis'. Noen timer tidligere hadde de spekulert på om Meier i det hele tatt var en virkelig person, og dersom han fantes - om det var hold i rapportene hans eller om de bare var en haug løse og usammenhengende påstander, slik de fleste UFO-historier ofte viser seg å være. Plutselig satt de i stuen til denne høyst uvanlige mannen, og studerte bilder som var enda mer fantastiske enn bildene som var gjengitt i "Quick". Rett overfor dem satt en mann som hadde vært sammen med Meier på mange av de nattlige ekspedisjonene hans, og som attpåtil var villig til å vise dem håndfaste bevis på at Meier snakket sant! Jo mer de studerte bildene og lyttet til Schutzbach, desto nysgjerrigere ble de to tyskerne. De tre mennene brøt opp fra huset til Meier, og Herbert og Harold satte seg i bilen og kjørte etter Schutzbach gjennom Hinwils gater. Snart var de ute på landet. Etter en stund tok de av fra hovedveien, og kjørte ned en smal sidevei. Etter en stund kom de til en snu-plass der de parkerte bilene. Derfra fortsatte de videre til fots.

"Vi gikk ca. 100 meter gjennom skogen," fortalte Herbert. "Til slutt kom vi frem til en slette som var omkranset av høye trær. Her var gresset nesten en meter høyt og vi så tydelig seks avtrykk i det høye gresset. Jeg fant frem kameraet mitt og tok endel bilder. Dette er ikke mulig, tenkte jeg. Avtrykkene må være en bløff! Jeg hadde aldri sett noe lignende. Gresset lå helt flatt. Alle gresstråene lå i samme retning, mot urviserne. Det var i alt seks sirkler som var

omlag to meter i diameter. Jeg syntes det var spesielt påfallende at gresstråene ikke var brukket og at gresset lå helt flatt mot bakken. Kunne det være mulig at sporene stammet fra en bil eller et helikopter? Jeg så meg rundt - og slo fra meg tanken. Skogen rundt den lille sletten vokste så tett at jeg skulle ha likt å se den bilen som hadde klart å ta seg frem mellom trærne."

Bortsett fra landingsavtrykkene så de to mennene en rekke fotspor som ledet ut til skogkanten - og som deretter ledet tilbake til avtrykkene. Gresset sto oppreist og svaiende omkring de seks sirkelformede avtrykkene. Dette var på mange måter et ideelt sted for hemmelige møter med vesener fra andre planeter: Stedet lå ikke for langt unna landsbyen, men samtidig var det såpass bortgjemt med tett skog omkring at lysende fartøyer kunne lande og lette uforstyrret.

"De bildene jeg hadde sett så langt var svært spesielle," fortsatte Herbert. "Da vi sto på denne bortgjemte sletten og betraktet de merkelige avtrykkene, skjønte jeg at vi sto overfor et usedvanlig fenomen - for å si det mildt! Jeg hadde aldri sett noe lignende, og den følelsen jeg ble fylt med ved synet av de gåtefulle avtrykkene, er vanskelig å beskrive."

Mennene ble stående i skogkanten mens Schutzbach forklarte Herbert og Harold hvordan Pleiade-boerne via telepatiske signaler ledet Meier frem til møtestedet. Her landet farkostene deres, de kom ut av romskipene eller tok Meier ombord via dematerialisering av kroppen hans. Meiers kropp ble deretter rematerialisert straks han var ombord i farkosten. Etter at Herbert hadde tatt en serie bilder av landingsplassen, bl.a. nærbilder av de mystiske avtrykkene, kjørte de tilbake til Hinwil. Det var Popi som åpnet døren da de banket på hjemme hos Meier. Hun fortalte at mannen var kommet hjem, men at han ikke kunne treffe dem nå. Insisterte de på å snakke med Eduard, kunne de treffes klokken fem om ettermiddagen på en kafé ved jernbanestasjonen i nabobyen Wetzikon.

Etter å ha bladd igjennom fotoalbumet med de sensasjonelle bildene og sett de mystiske sporene i skogen, var Herbert og Harold enda mer oppsatt på å treffe Meier. De visste ikke lenger hva de skulle tro om mannens nærkontakt-historier, og var ikke lenger så avvisende til muligheten for at romskip fra en annen planet hadde landet utenfor den lille landsbyen. Med ett hadde de to mennene sjansen til å møte Meier ansikt til ansikt. Var han til å stole på, eller var han en dyktig bløffmaker? De kjørte til Wetzikon og fant frem til fortauskaféen. En halv time senere kom Meier gående sammen med Schutzbachbrødrene. Han rakte Herbert hånden.

"Jeg hadde aldri sett Meier før, bortsett fra på bilder i ukeblader," fortalte Herbert senere. "Allikevel kom han rett bort til bordet og rakte meg hånden. Jeg ble fylt av en underlig følelse da jeg så øynene hans, det var som jeg kjente mannen fra før. Det var ikke noe ved hverken stemmen eller latteren jeg dro kjensel på, men allikevel, da jeg så øynene hans, ble jeg fylt med en visshet om at jeg kjente denne mannen fra før."

I de neste tre timene satt de ved bordet i skyggen av et

tre og pratet ivrig. Harold ville vite mer om hvordan Meier hadde tatt de oppsiktsvekkende bildene, men det ble etterhvert klart at Meier var en amatør på området. Han summerte opp sine kunnskaper om fotografering i en eneste setning: "Jeg trykker på knappen... og dermed er det gjort."

Fra før av visste Herbert en god del om både astronomi og om verdensrommet. Han hadde lest bindsterke verker om universets tilblivelse og de 200 milliarder evig roterende stjernene som utgjør vår egen galakse, Melkeveien. Herbert var også innforstått med at det sannsynligvis finnes like mange galakser i Universet som det er stjerner i Melkeveien. Han visste hva slags prosesser som danner stjernetåker og hva som kreves for at liv, slik vi kjenner det, skal kunne oppstå. Han var fortrolig med grunntanken i Emsteins relativitetsteori og kjente til hva som skjer med et legeme som beveger seg hurtigere enn lysets hastighet.

"I tre timer 'forhørte' jeg Meier om disse og beslektede fenomener, og svarene hans kom alltid raskt - og de var logiske og korrekte. Jeg kunne stille ham et spørsmål, og en time senere stilte jeg ham det samme spørsmålet, men formulerte det på en annen måte. Svaret var imidlertid alltid det samme. Jeg har lest mange bøker om ufologi og beslektede fenomener, og ofte har jeg hatt problemer med å finne en logisk og innholdsmessig sammenheng mellom disse forskjellige fenomenene. Under samtalene med Meier var det imidlertid som en rekke brikker falt på plass. Han ga seg god tid og forsikret seg om at jeg forsto hva han mente.

Vi snakket også om hans person, og han fortalte at han bare hadde gått seks år på skolen. Jeg kjenner flere mennesker som bare har grunnskole, og jeg har aldri hørt noen av dem uttrykke seg med en slik sikkerhet om svært kompliserte emner. Når Meier gjør greie for svært komplekse problemer, slår det meg at dette kan mannen umulig ha suget av eget bryst."

Herbert begynte etterhvert å brevveksle med Meier. En måned senere reiste han tilbake til Hinwil, for om mulig å samle mer informasjon om hva som egentlig foregikk. Da han kom til utkanten av Hinwil, tok han av fra hovedveien og kjørte til det stedet hvor Schutzbach hadde vist ham de merkelige avtrykkene i det meterhøye gresset.

Til tross for at det var en usedvanlig varm og tørr augustdag, var det flattrøykte gresset fremdeles friskt og grønt. Avtrykkene var nå seks uker gamle, men like tydelige som første gang han så dem. Hvordan hadde det seg at det høye gresset fremdeles var presset så tett mot bakken uten at stråene brakk og ble brune og visnet? Og siden gresstråene hverken var brune, visne, tørre eller brukne, lurte han på hvorfor det frodige gresset som lå flatt mot bakken, ikke reiste seg igjen. Han vendte tilbake til dette stedet hver helg i fem uker, men gresset viste ikke tegn til å reise seg, det bare fortsatte å vokse rundt og rundt i en underlig, flattrøyt sirkel. "En dag kom bonden som eide engen og slo gresset, men avtrykkene var fremdeles friske," fortalte Herbert. "Jeg så det med mine egne øyne."

Tyskeren ble like imponert over Meier ved annen gangs besøk som første gang de møttes, og han vendte tilbake til Hinwil helgen etter. I timevis studerte han UFO-fotografiene og hørte Meier fortelle om sine opplevelser. Den skepsisen han hadde følt, ble gradvis erstattet av nysgjerrighet. I året som kom, reiste han til Hinwil hver helg, noen ganger alene og noen ganger sammen med Harold. Han sov på et lite gjesteværelse i Meiers hus og hadde god anledning til å studere mannen på nært hold. Herbert gikk fritt omkring i huset og snakket mye med Popi. Han forklarte henne hva som sto i ektemannens notater, og benyttet samtidig anledningen til å lære henne mer tysk. De utviklet et varmt vennskap.

Hos Herbert fikk Popi den moralske støtte og forståelse som ektemannen ikke hadde tid til å gi henne. Til tross for all denne fortroligheten, oppdaget ikke Herbert ting som avslørte Meier som svindler. Han var hele tiden på utkikk etter skjult utstyr eller andre ting som kunne tyde på at mannen var en bløffmaker, men fant ikke så mye som et vitenskapsmagasin eller en bok hvor Meier kunne ha lest seg til alle kunnskapene. Meier forlot aldri huset bortsett fra når han skulle til en kontakt. Disse møtene fant gjerne sted sent på natten. Det kom heller ingen fremmede til hemmelige møter hjemme hos Meier.

"Jeg var sammen med og observerte Billy fra tidlig morgen til sent på natt, og jeg så ham aldri holde på med noe som f.eks. lignet på høyttalere," fortalte Herbert. "Jeg så aldri at han tok bilder og jeg så aldri modeller av romskip eller f.eks. luftballonger. Jeg gjennomsokte hver krok i huset og kom aldri over noe som i det minste fikk meg til å stusse. Jeg oppsøkte Meier bl.a. for å finne ut om han drev med noe muffens. Måned etter måned kom jeg tilbake til Hinwil, men mannen foretok seg aldri noe mistenkelig. Det dukket heller aldri opp tvilsomme typer. Jeg hadde kort sagt ingen grunn til å være mistenksom."

Herbert hadde kjent Meier i flere måneder da han en natt etter en nærkontakt så et dyprødt lys stige over den tette åskammen bak huset. Lyset ble hengende urørlig over åsen, med ett beveget det seg mot venstre, så mot høyre - for deretter å skife farve fra dyprødt til blekblått, og så tilbake til rødt. Plutselig skjøt lyset avgårde på nattehimmelen og ble borte.

En kjølig sommeraften ved syv- eller åttetiden befant Herbert seg sammen med en del andre mennesker i nærheten av Billys og Popis hjem. Plutselig oppdaget han at Meier sto ved siden av ham og smilte.

"Hva gjør du her?" ville Herbert vite.

"Jeg må avsted til en kontakt," svarte Meier.

Så forsvant han inn i skogen.

"Billy løp avsted og forsvant i nattermørket i løpet av sekunder," fortalte Herbert. "Schutzbach-brødrene og en tredje person var også tilstede da vi hørte den merkelige lyden. Den kom fra skogen."

En hvinende, overjordisk lyd hørtes over tretoppene.

Herbert hadde aldri hørt noe lignende. Han visste utmerket godt at Meier ikke gikk rundt med forsterkere, høytalere eller andre instrumenter av noe slag på seg. Alt han hadde med seg var klærne han gikk og sto i. Han var sikker på at lyden heller ikke kunne komme fra eventuelle høytalere i trærne - det virket som den kom ingetsteds fra. "Jeg er hverken gal, hysterisk eller overspent," forsikret Herbert. "Jeg er helt sikker i min sak."

Nærkontaktene fortsatte. Så godt som hver gang Herbert kom tilbake til Hinwil, hadde Meier skrevet nye kontaktnotater og tatt mange nye fotografier av de merkelige farkostene. Han hadde etterhvert bilder av seks forskjellige typer romskip som han påsto kom fra Pleiadene. Ryktene gikk og en stadig strøm av nysgjerrige oppsøkte den vesle landsbyen. De fleste stilte seg fortsatt avvisende til Meiers historier. Allikevel - de skarpe fotografiene dempet skepsisen og mengden av detaljerte kontaktnotater gjorde inntrykk på folk. Meier tok nå stadig oftere andre med seg når han dro til skogs. Når den enarmede mannen og følgesvennene kom tilbake fra de gåtefulle møtene, hadde alle merkelige opplevelser å fortelle om.

To år var gått og kontaktene som tidligere hadde foregått om dagen, skjedde nå stadig senere på kvelden. Været var ofte dårlig, og Meier kjørte sjelden alene inn i skogen på mopeden sin. Som regel kjørte Jakobus eller en annen ham til det avtalte møtestedet. De ventet i mørket - og kjørte ham hjem igjen. I løpet av det første året Herbert besøkte Hinwil, kjørte han Meier til fem kontakter og var til stede da han kom tilbake fra minst ti andre.

En kald og tåkete natt var han, Meier og Jakobus på vei til en kontakt. Meier var iført støvler og den grå lærjakken sin. De brukte den blå Folkevognen til Jakobus. Herbert satt i baksetet og Meier satt ved siden av sjåføren. Han dirigerte hvor de skulle kjøre ettersom han mente han mottok telepatiske meldinger fra romskipet om hvor de skulle ta veien.

"Vi kjørte frem og tilbake, frem og tilbake," fortalte Herbert. "Jeg var ikke særlig kjent i området, men jeg hadde allikevel på følelsen av at vi egentlig ikke kom oss av flekken. Vi kjørte rundt og rundt fordi Meier ville forsikre seg om at ingen fulgte etter oss. 'Vi stopper her,' sa han etter en stund. 'La oss kjøre et stykke tilbake,' kommanderte han øyeblikket etter. Så kjørte vi 50 eller 100 meter tilbake til han beordret stopp igjen.

Jeg kan fortsatt se for meg denne veistrekningen," fortsatte Herbert: "En smal skogsvei der to biler med nød og neppe kunne passere hverandre. Vi kom frem til en liten snuplass og stoppet der. På venstre side av plassen vokste det lave trær, og på høyre side sto den høye, tette skogen. Vi satt en stund i bilen, så gikk vi ut og betraktet himmelen, men det var natt og overskyet og vi kunne ikke se noe. Det regnet ikke, men det var rått og fuktig i luften. Jeg sto og røkte og småpratet med Jakobus, og bare i løpet av noen få minutter kjente jeg den rå skogsluften krype inn under klærne mine. Vi snakket ikke om noe spesielt, hverken om nærkontakter eller Billy og de merkelige møtene, bare om biler og livet i sin alminnelighet.

Vi var dypt inne i skogen og det var midt på natten,"

fortsatte Herbert. Jeg overdriver ikke når jeg sier at vi satt og ventet i bilen i over to timer. 'Hva i all verden er det Billy holder på med?' spurte jeg Jakobus. Omsider kom han tilbake.

'Har du gått helt fra vettet,' glefset jeg irritert til Billy. 'Du har vært borte en evighet. Vi holder på å fryse vettet av oss. Det er iskaldt!'

'Jeg har vært ombord i romskipet,' sa han. 'Jeg fryser ikke det minste.'

Jeg kjente på hånden hans, den var merkelig varm. Vi andre frøs. 'Hadde du det fint?' spurte jeg.

'Ja,' svarte han.

Jeg la merke til at Billy ikke var det minste våt. Været var så fuktig at lærjakken hans burde ha vært glinsende, men den var helt tørr."

Meier var svært opprømt, han virket glad og lykkelig," fortsatte Herbert. "Han var alltid glad når han kom tilbake fra en nærkontakt. Ellers kunne han være oppfarende, men også melankolsk, akkurat som alle andre mennesker. Hver gang han kom tilbake fra et møte med Pleiade-boerne, virket han alltid harmonisk og avslappet. Jeg tror forresten fredelig er det rette ordet."

Når Herbert og Harold kom tilbake etter en nærkontakt sammen med Meier, kunne de sitte og snakke sammen til fem eller seks om morgenen. De snakket om universet og om mulige sivilisasjoner i rommet, om det gåtefulle fremdriftssystemet som Pleiade-romskipene benyttet seg av, hva slags våpen romvesnene hadde og om samfunnssystemet i Pleiadene. De diskuterte også problemene på Jorden, vår egen virkelighet, fremtidige kriger og profetier om fremtiden.

"Dette var de mest inspirerende kveldene jeg noen gang har opplevd," fortalte Herbert. "Jeg hadde på følelsen at den gåtefulle Meier kjente til fenomener ingen av oss hadde den fjerneste anelse om. Og han var en dyktig forteller. Ikke rart at jeg stusset over at jeg aldri hadde sett mannen lese vitenskapelige bøker og tidsskrifter. Han åpnet aldri en bok. Jeg hadde på følelsen at mannen var istand til å utrette ting som vi andre ikke kunne fatte."

Meiers opplevelser var helt annerledes enn alt annet Herbert hadde lest om såkalte nærkontakter. I de fleste nærkontakt-rapporter blir situasjonen utelukkende beskrevet fra et "jordisk perspektiv".

"Adamski, Howard Menger og en hel del andre hevder at de har kontakt med intelligente vesener fra Mars eller Venus," sa Herbert.

"Selvfølgelig har jeg lest bøkene deres, men jeg er ikke i tvil om at det som står i dem er tull. I disse bøkene kan en lese at det er liv på Venus og at kuene gresser i solskinnen på baksiden av Månen. Forfatterne av bøker av denne typen påstår til og med at Jorden er overvåket av UFO'er som styrer livet på vår planet. Det finnes til og med gærninger som mener at det sitter UFO-mennesker i supermaktens regjeringer! Det er helt vilt! Billys notater var av et helt annet kaliber. Innholdet i de 700 første sidene gir inntrykk av at det er en jordisk intelligens som kommer til uttrykk. Jeg har kjent Billy lenge og jeg vet at han ikke er gått fra forstanden."

Harold Proch var en trofast, om enn ikke like hyppig gjest i Hinwil som Herbert Runkel. En ettermiddag vintertiden 1977 hjalp han Meier med notatene hans. Plutselig ble Meier blek og lukket øynene. Noen sekunder senere kom ansiktsfarven tilbake og han åpnet øynene igjen. Da Harold spurte om alt var i orden, svarte Meier at en kontakt var nær forestående.

Da det mørknet, satt Harold og Jakobus på kjøkkenet og ventet på at Meier påny skulle få telepatisk kontakt. Ved ett-tiden kom Meier inn og sa det var på tide å dra til skogs. De satte seg inn i Jakobus' gamle, blå Folkevogn og kjørte i nesten en time. Til slutt kom de frem til en smal vei som førte inn i skogen. Meier ba Jakobus om å stanse.

"Det var bekmørkt ute," fortalte Harold. "Billy dro avsted, men før han gikk, ba han oss om å vente på ham ved bilen. Jakobus var så redd at han skalv. Det husker jeg den dag idag."

Det var iskaldt ute denne natten. Gradestokken viste mellom ti og femten kuldegrader. Mens de ventet på at Meier skulle komme tilbake, holdt Jakobus seg ved bilen mens Harold trakk frem og tilbake noen hundre meter unna, i et forsøk på å holde varmen. De to mennene snakket ikke sammen. Meier hadde ikke vært lenge borte da de plutselig hørte lyden av noe de begge var overbevist om måtte være et romskip. Noen måneder tidligere hadde Harold hørt originalopptaket av den samme lyden. Dette opptaket ble gjort en ettermiddag Schutzbach og Meier hadde stått ute på jordet og lyttet til den mystiske lyden. Det var andre som også hadde hørt lyden - til slutt dukket også politiet opp. Harold hadde bemerket at det var mulig å skille mellom flere lyder på båndet, bl.a. hørte de tydelig et bilhorn som tutet og en hund som bjeffet. Nå sto han og lyttet etter de samme lydene. Kunne han høre bjeffing eller et bilhorn? Det ville i tilfelle avsløre Meier. Harold hadde tjenestgjort i hæren i to år og var trent i å lytte til forskjellige lyder i skogen om natten. Men han var fortsatt ikke istand til å avgjøre hvor denne mystiske, hvinende lyden kom fra. Det var ikke antydning til hundeglam eller tutende bilhorn i bakgrunnen.

"Jeg prøvde å finne ut om lyden kom ovenfra eller nedenfra eller fra siden," fortalte han. "Lydreflekser' kan gi verdifulle opplysninger. Men det var umulig å avgjøre hvor det gjennomtrengende, pulserende hvinet kom fra."

Da lyden forsvant, kunne de høre Meiers stemme som spraket i walkie-talkie'n de hadde festet til beltet. Han dirigerte dem til et sted et mils vei unna. Der ventet han på dem i veikanten.

Som profesjonell fotograf var Harold mest interessert i Meiers fotografier. Han var sikker på at han var istand til å avsløre eventuelle forfalskninger, og gransket følgelig bildene nøye. Han var en dreven mørkeromsspesialist, kjente til alle slags teknikker og triks og hadde selv laget en rekke fotomontasjer.

"Jeg vet hvordan man skal bløffe med fotografi," fremholdt Harold. "For å få en fotomontasje til å virke ekte, er det viktig at bakgrunnen er tilstrekkelig mørk." Nesten alle Meiers bilder - det var etterhvert blitt flere hundre - viste UFO'er på klar, blå himmel, noen ganger med hvite skyer

drivende omkring.

Harold hentet et av Meiers bilder for å forklare hva han mente. "Jeg aner ikke hvordan jeg skulle få til noe slikt. Selvfølgelig kunne jeg lage en UFO-modell og henge den opp i et tre, og deretter fotografere den. Men jeg er sikker på at en eller annen ville dukke opp - en bonde, en jeger eller en turist - og spørre hva i all verden det var jeg holdt på med."

Et annet foto viste et romskip som svevet over et nakent løvtre som sto ytterst på en klippe. Den nedadgående solen lyste på de nakne grenene og opplyste den buede kupelen på UFO'en. "Denne forstørrelsen har jeg laget selv," sa Harold og holdt frem fotografiet. "Jeg har også studert eksponeringen som dias i fremviseren min, forminsket det og deretter studert det under en kraftig lupe. Slik kommer de finere detaljene frem. Da jeg studerte eksponeringen på den måten, kunne jeg konstatere at grenene er foran skipet, ikke bak. Dette treet er sikkert over ti meter høyt og befinner seg tydeligvis et godt stykke unna kameraet. Det skulle bety at romskipet som vi ser bak treet, også er et stort objekt, omtrent syv meter i diameter, slik Meier har antydnet."

Harold hadde ved en anledning sneket seg inn på Meiers låste arbeidsrom og undersøkt skrivebordsskuffer, skrin og hyller på jakt etter modeller, skisser, filmer eller hva som helst som kunne bevise at Meier for med løgn. Men han fant ingenting.

En natt skjedde det noe som skulle få avgjørende betydning for Herberts tillit til Meier. Han satt tankefull på kjøkkenet og bladde gjennom et ukeblad mens han distré f8ret Meiers St. Bernhardshund.

Ved tretiden om morgenen hørte han skritt i trappen. Døren gikk opp og Meier kom inn på kjøkkenet bare iført pyjamas.

"Hva gjør du oppe på denne tiden av døgnet?" ville Herbert vite. Meier så forstumlet ut. Det var tydelig at han nettopp hadde våknet.

"Jeg må avsted til en kontakt," sa han søvndrunkent.

"Har du gått fullstendig fra vettet?" sa Herbert forskrekket. "På denne tiden av døgnet?"

Men Meier insisterte på at han var blitt kontaktet og at han måtte gi seg i vei. Etter at Popi hadde koka kaffe og han hadde spist en brødskive, kledde han på seg og iførte seg støvler og den grå skinnjakken. Deretter gikk han ut i mørket. En time senere kom han tilbake, drakk en ny kopp kaffe, kledde av seg og gikk til sengs igjen.

"Hvorfor gjorde han det?" spurte Herbert seg selv. Han behøvde ikke å gjøre noe sånt for å gjøre inntrykk på meg. Hadde det vært mange mennesker tilstede, kunne han kanskje ha prøvd å gjøre inntrykk på dem, ved å påstå at han skulle ut og møte Pleiade-boerne. Men det var ingen andre enn meg og Popi og barna i huset."

FIRE - 4

Tidlig på høsten 1964 turnerte fiolinisten Timothy Good i India med London Symphony Orchestra. Han fulgte i farens fotspor, og begynte allerede i fem-årsalderen å traktere fiolin. Bak seg hadde han studier ved Royal Academy of Music i London, og han var nå, i en alder av 22 år, første fiolinist i London Symphony Orchestra. Denne jobben hadde han hatt i et år. India-turnéen var hans første store reise utenlands sammen med orkesteret, den skulle vare flere uker med besøk i alle landets største byer.

bilde av en kvinne som sto frem for noen få år siden og bevitnet hvordan hun så Meier kontakter til denne utenomjordiske Asket på Ashramen i India, som hun var på som barn

I New Delhi bodde orkesteret på Ashoka Hotel. Om ettermiddagen før konserten tok Good seg tid til et besøk i kunstforretningen i hotellets lobby.

Han ble spesielt betatt av oljemalerier som forestilte blant andre Gandhi og Nehru. De store statsmennene var portrettert omgitt av en lysende aura. Mens han kikket på maleriene i utstillingsvinduet, kom en kvinne ut av forretningen og inviterte ham inn.

Kvinnen het Elisabeth Brunner og det var hun som hadde malt bildene. De ble stående lenge og snakke om billedkunst og hva som inspirerte en kunstner. Samtalen beveget seg inn på metafysikk og UFO-fenomener, som Good var spesielt opptatt av. Som tenåring i 1950-årene hadde han vært glødende opptatt av flyvende tallerkener og alle de ubesvarte spørsmålene i forbindelse med disse fenomenene. Det kom stadig rapporter om flygere som hadde observert de mystiske farkostene, og ikke sjelden kunne radar bekrefte flygernes observasjoner. Til tross for det klarte allikevel de ukjente farkostene alltid å utmanøvrere selv de hurtigste jettflyene. I likhet med mange andre spurte Good seg selv om de forskjellige lands etterretningstjenester visste mer enn de ville ut med.

Både Timothy Good og Elisabeth Brunner var overbevist om at det fantes liv andre steder i universet og at det, ihvertfall i teorien, var mulig at vår planet mottok besøk fra fremmede planeter. Plutselig kom Brunner med et forslag som vekket Goods nysgjerrighet.

"Du burde treffe denne fyren som påstår han har forelsket seg i en romkvinne," sa hun. "Såvidt jeg vet har han nettopp besøkt India."

Uheldigvis var denne mannen blitt utvist fra landet bare noen få dager tidligere, visstnok fordi han ikke hadde penger til å klare seg selv. Selv var Elisabeth Brunner overbevist om at utvisningen hadde andre årsaker.

"Elisabeth Brunner mente at årsaken kunne være at mannen snakket for mye. Det er uklokt å snakke om UFO'er i India," fortalte Good senere. "Hun frarådet meg å diskutere

UFO-observasjoner med indere."

Brunner viste Good en artikkel fra "The New Delhi Statesman". Avisen var datert 30. september 1964. "Den sveitsiske 'flyvende tallerken-mannen' forlater New Delhi. Hevder han har besøkt tre fremmede planeter", lød overskriften.

Good skummet gjennom artikkelen. Journalisten skrev at han hadde oppsporet den underlige fyren, som kalte seg Edward Albert, sittende halvnaken i en grotte ved Mehrauli. "Mannen hadde bodd i hulen i fem måneder, helt siden han kom til India."

"Edward Albert virker svært underlig," skrev journalisten. "Han er tydeligvis ikke innstilt på å snakke om sine oppsiktsvekkende opplevelser. Det lille han sier må nesten lirkes ut av ham. Han ønsker ikke å skape oppstyr om sin egen person og han bryr seg ikke om hvorvidt folk tror på ham eller ei."

Men den mystiske sveitseren hadde fortalt journalisten et par ting. "Ikke bare har jeg sett farkoster fra verdensrommet, jeg har fotografert dem og til og med med vært ombord i dem," hadde han sagt. Han hadde vist journalisten et fotoalbum med nesten 80 fotografier som alle var tatt med et gammeldags belgkamera. Journalisten spurte om å få låne et par bilder til artikkelen, men fikk et høflig nei til svar. "Jeg kan ikke unnvære fotografiene," svarte mannen. Han fortalte at han hadde over 100 bilder som var like skarpe, men at de fleste var blitt stjålet i Jordan og India.

I stedet måtte journalisten nøye seg med å beskrive bildene for leserne. "Objektene varierer i størrelse og form," sto det å lese i avisen. "Ett er kuleformet og har en slags

skive rundt midten, et annet er rørformet, det tredje ser ut som et lysrør, det fjerde er formet som et stort, lysende kors - mens andre er lysende og sikksakk-formede. Noen av bildene ser ut som de er tatt fra bakken - andre fra luften.

bilde over er et av bildene han tok i India

Mannen i grotten hevder at han har tatt bildene i Hellas, Jordan og India.

Good leste videre. I tillegg til å ha fotografert romskipene, hevdet Albert at han hadde fått besøk av vesener fra andre planeter mange ganger, og at han hadde reist til minst én fremmed, bebodd planet. På denne underlige planeten "var alle ting hvite", fortalte han. Og romvesnene lignet på mennesker, bortsett fra at de var høyere og var omgitt av et slags lys. I tillegg var de langt mer åndelig utviklet. De kommuniserte gjennom overføring av tankemønstre.

Journalisten la merke til at den underlige mannen i hulen ikke hadde annen bagasje enn noen få klesplagg, fo-

toalbumet, kameraet og to små vesker. En ape han kalte Keiser, var mannens eneste reise-følge. På slutten av intervjuet tok han til å pakke sammen de få eiendelene sine - han planla å haike gjennom Midt-Østen på vei tilbake til Sveits sammen med en tysker som hadde lånt ham litt penger.

Før den gåtefulle sveitseren brøt opp, fortalte han at han hadde et kall som han måtte følge, men ville ikke si noe mer om hva dette kallet besto i. "Jeg vil avsløre det når tiden er inne, antageligvis innen et års tid," avsluttet han.

"Alberts historie er like utrolig som den er oppsiktsvekkende," skrev journalisten til slutt. "Han har til hensikt å oppsøke tyske vitenskapsmenn for å vise dem fotografier og gjenstander han påstår han har samlet fra fremmede planeter. Er Edward Albert i ferd med å skape historie eller er han en amatør-mystiker med løpsk fantasi? Bare tiden kan gi oss svar."

The Statesman

Incorporating and Monthly derived from THE FRIEND OF INDIA. Founded 1858
PUBLISHED SIMULTANEOUSLY FROM DELHI AND CALCUTTA
DELHI, WEDNESDAY, SEPTEMBER 30, 1964

"THE FLYING SAUCER MAN" LEAVES DELHI Swiss Claims He Has Visited Three Planets

BY A STAFF REPORTER

Is the "flying saucer" a myth? Far from it, according to Mr Edward Albert, a 28-year-old Swiss national, who left Delhi for Pakistan en route to Switzerland on Monday. "I have not only seen the objects from outer space, but have taken photographs and even travelled in them thrice," he says.

He has about 30 photographs of the space objects—all taken with an old folding camera. The objects in the photographs vary in size and shape. One is a globular object with a round disc in the centre, another is funnel-shaped, a third is like a hoop, a fourth is a big, bright cross and others bright zig-zag lines. Some of these have been taken on the ground and some flying in the sky. The stars (one has to take Mr Albert's word for it) vary from two centimetres ("saucer stars", he calls them) to 1,500 yards. Some of the photographs were taken in the day and some at night.

The photographs—taken in Greece, Jordan and India—are neatly kept in an album. Mr Albert politely declines a request for a copy of the photographs with the remark: "I can't spare them." He says he had

MR EDWARD ALBERT

VISIT TO 3 PLANETS

The first "flying saucer" he saw, according to him, was in Switzerland in 1958. Since then he has been seeing and often photographing them. They come almost once a month, he says. In the last five years he claims to have met and spoken to men from outer space ("they come from different planets"). "I have travelled on three occasions with the space men and have visited three planets—Saturn, Jupiter and Mars. In each case, there was a habitable land. All the objects were white, the other was shaped like a church and had to stay on and the third was like a diamond-shaped diamond" with people. He says he was not allowed to stay in any planet for more than 10 to 15 minutes. Mr Albert nonchalantly says that he has collected some stones from the planets which he has kept at home in Switzerland. "I would be able to smelt out the planets now," he adds.

As for the space men, Mr Albert says that they look like human beings—only they are much taller, have a certain glow about them and are—spiritually—much more advanced than human beings. "They don't utter any words, but understand any language and express themselves through telepathy," he says.

A MISSION

"I have a mission to fulfil," says Mr Albert, but refuses to explain what it is. "I will disclose it when the time comes—positively before a year." Besides his some 30 impressive clothes, his space album, camera and a couple of bags, Mr Albert has a pet monkey which he has named "Empepo". Soon after he landed at Mehrault his money—\$500—was stolen. Since then he had been trying to get work or money but in vain. A few days ago he met a German youth, a 20-year-old man, who came back to

hadde stått på trykk i "New Delhi Statesman", fikk journalisten 5. Venkatesh et brev med forespørsel om den mystiske Edward Albert. Han svarte umiddelbart på brevet:

"Jeg husker godt mitt møte med den underlige mannen. Han hadde et oppriktig og alvorlig forhold til sin egen historie. Jeg skulle gjerne vite hva som senere skjedde med ham, om han mente å ha møtt flere romvesener og romskip, og om han lot andre mennesker få del i hemmelighetene sine, slik som han sa."

Timothy Good leste artikkelen enda en gang og ga avisen tilbake til Elisabeth Brunner. Hun hadde selv truffet Albert og snakket med ham.

Bortsett fra å henvise til en bekjent som kanskje kunne fortelle hvor Albert befant seg for øyeblikket, kunne hun ikke hjelpe Good med flere opplysninger.

"Brunner nevnte at Albert åpenbart var svært opptatt av 'romkvinnen'," fortalte Good. "Tro det eller ei - mannen påsto at han hadde et forhold til en kvinne fra en an-

nen planet!" Elisabeth Brunner tilføyde at hun hadde på følelsen av at sveitseren var både "ærlig og svært entusiastisk". Usikker på mannens egentlige navn og uten annen informasjon enn det Brunner og hennes bekjente hadde bidratt med, bestemte Good seg for å prøve å finne ut mer om den underlige huleboeren.

"Jeg liker ikke å gjøre meg opp en mening om mennesker før jeg har truffet dem selv," sa Good senere. "I 1965 greide jeg omsider å oppspore fyren. Det var litt av en jobb."

Mannen var bosatt i Sveits, i en fjellandsby sydøst for Zürich. Hans egentlige navn var Eduard Albert Meier. Da London Symphony Orchestra gjestet Zurich vinteren 1965, benyttet Good anledningen til å oppsøke Meier. Den mystiske Eduard Meier bodde dengang sammen med søsteren like utenfor Hinwil.

"Etter endel om og men fant jeg frem til huset der han bodde -det var forresten et forferdelig snevær denne dagen. Mannen var imidlertid ikke hjemme," fortalte Good. "Jeg vekslet et par ord med søsteren, og hun ga meg et telefonnummer hvor jeg kunne treffe ham. Senere snakket jeg med mannen på telefon. Han fortalte at han nylig hadde vært utsatt for en ulykke og at han hadde måttet amputere den ene armen. Senere snakket jeg med Lou Zinsstag om Meier, men hun gjorde ikke noe med saken før lang tid etterpå. Zinsstag hadde problemer med å komme på talefot med Meier, han var tross alt litt av en særting. Men omsider fikk hun kontakt og de møttes mange ganger."

Louise Zinsstag er en av Europas ledende ufologer. Hun er en hvit-håret dame i begynnelsen av 80-årene, bosatt i Basel ved grensen i nord hvor Rhinen skiller Tyskland fra Frankrike. Zinsstag er en velutdannet, kultivert og energisk, liten kvinne som snakker flere språk flytende, blant annet russisk. "Lou har utpreget sans for humor og elsker god mat og vin," sa en kollega da han ble bedt om å beskrive henne. I tillegg til sin altopplukkende interesse for UFO-fenomener, er hun levende opptatt av teater, film, museer og utenlandsreiser.

Zinsstags mor hadde 14 søsken, nesten like mange tanter og onkler og dusinvis av kusiner og tremenninger, deriblant den berømte sveitsiske psykiateren og dybdepsykologen Carl Gustav Jung. Selv om han var mer enn 20 år eldre enn henne, brevvekslet de flittig og møttes ofte, særlig på hans eldre dager. Kanskje snakket de om Jungs egen avhandling "Flying Saucers; A Modern Myth of Things seen in the Sky" ("Flyvende tallerkner; en moderne myte om gjenstander på himmelhvelvingen" O.a.) - forøvrig et av hans mindre kjente vitenskapelige arbeider. Det står å lese i forordet:

"Disse (UFO)ryktene, eller disse gjenstandenes eventuelle eksistens, forekommer meg å være så viktige at jeg føler meg kallet til å komme med en advarsel. Det er ikke min overbevisning som driver meg, men min samvittighet som psykiater som krever at jeg gjør min plikt og forbereder de få som vil låne øre til meg om kommende hendelser.

Disse hendelsene må sees i sammenheng med avslutningen av en tids-epoke."

Med utgangspunkt i ordet "myte" som Jung bruker i bokens tittel, påsto UFO-motstandere at boken bortforklarte UFO-opplevelser som "psykiske projeksjoner" og "masserhallusinasjoner". Men selv om Jung selv ikke kunne forklare hva en UFO egentlig var, var den geniale psykiateren overbevist om at disse fenomenene ikke utelukkende var et produkt av den menneskelige fantasi.

"Vi har med et tilsynelatende fysisk fenomen å gjøre," skriver Jung.

"På den ene side er dette fenomenet kjennetegnet ved at det hyppig rapporteres observert, på den annen side ved sin fremmede, ukjente og i sannhet motsetningsfylte natur."

Jung hadde selv studert emnet i ti år før han utga boken.

"Såvidt jeg vet er det et alment akseptert faktum som støttes av tallrike observasjoner, at UFO'er ikke bare er iaktatt visuelt, men også er registrert på radarskjermer og på film... Det koker ned til intet mindre enn dette: Enten kaster psykiske projeksjoner tilbake radarekko, eller så resulterer eksistensen av virkelige objekter i mytologiske projeksjoner."

På begynnelsen av sekstitallet satt Jungs slektning Lou Zinsstag med den største samling av UFO-observasjoner og -fotografier i Europa. Med tiden skulle hun utgi det første UFO-magasin i Mellom-Europa, foruten at hun forfattet to bøker om emnet. Den ene av bøkene handlet om George Adamski som hun hadde brevvekslet med i syv år, siden 1957. Hun var så engasjert og drev jakten på de gåtefulle himmelfarkostene så intenst og målrettet at en høyere offiser innen den sveitsiske etterretningstjenesten en gang kalte henne inn på teppet og forbød henne å offentliggjøre flere artikler om uidentifiserte flyvende farkoster. På skrivebordet hans lå et opplått magasin med Lou Zinsstags siste artikkel.

Zinsstag traff Timothy Good for første gang i 1965. Ikke lang tid i forveien hadde Good oppsporet "Edward Albert" i en liten landsby i østre del av Sveits. Da Good nevnte dette for Zinsstag, husket hun at hun hadde hørt navnet før, men forbandt det ikke med noe annet enn en artikkel som hadde stått på trykk i 1956 eller i 1957. Den handlet om en sveitsisk gutt ved navn Eduard Meier som hadde opplevd sin første UFO-nærkontakt i 1942, bare fem år gammel. Men Zinsstag hørte ikke noe mer om den sveitsiske gutten, og historien gikk raskt i glemmeboken.

Utpå sommeren 1976 svirret Basel av rykter om Meiers påståtte UFO-nærkontakter. Den 28. juni, like før "Quick" trykket den sensasjonsspekkete artikkelen, fikk Good det første av en rekke brev fra Zinsstag. Hun hadde begynt å jobbe med Meier-affæren, og skrev stadig til Good om utviklingen i saken.

"Jeg kontaktet Meier etter å ha fått tak i adressen hans fra en ung mann i Bern som oppsøkte meg i forbindelse med en UFO-historie," fortalte hun. "Jeg skrev til Ed og fikk et meget hyggelig brev tilbake. Han hadde lagt ved et

duzin bilder. Flere av bildene var av bemerkelsesverdig høy fotografisk kvalitet. Jeg sendte ham betaling for flere av fotografiene. Han skrev tilbake og fortalte han hadde ca. 250 bilder som han hadde tatt med sitt eget kamera. I tillegg hadde han tatt et par ruller med 8 mm-film. Jeg skrev at jeg kom til å besøke ham så snart jeg fikk anledning. Han fortalte at han var iferd med å fullføre en oppgave som ble lagt på hans skuldre for nesten 40 år siden, så jeg ventet å møte en litt skrudd sektleder-type, men blås i det! Vent til du ser disse bildene."

Mindre enn to uker senere var Zinsstag blant de mange som ankom Hinwil for å få vite sannheten om fenomenet Eduard Meier. Da hun kom hjem igjen, grep hun på nytt pennen og skrev til Good. Brevet er datert 10. juli 1976:

"Eduard er 38 år gammel. Han mistet venstre arm i en trafikk-ulykke for ca. 10 år siden. Meier virker intelligent og sunn og bruker høyre hånd med stor dyktighet. Hans kone er gresk og er et enkelt menneske. De har tre barn sammen, og bor i et vanskjøttet, digert og sparsommelig møblert hus. Familien har en diger bikkje som elsket meg fra første stund. Eduard går sjelden ut og aldri uten gevær, fortalte han meg. Han er blitt skutt på et par ganger... Mannen påstår han har hatt kontakt med skapninger fra andre planeter fra han var fem år gammel. Sammen med faren så han UFO'er og utenomjordiske vesener allerede i 1942. Siden den gang har han etablert nye kontakter hvert 11. år.

Jeg betalte ham 100 franc for 50 farvebilder. Han lovet å gi meg et representativt utvalg. I tillegg til UFO-bildene og en fantastisk 20-minutters film, viste han oss noen bilder som jeg ærlig talt har vanskeligheter med å beskrive. Eduard fortalte at han hadde vært ute i verdensrommet flere ganger og at han har sett noen av planetene i vårt solsystem på ganske nært holdt(!). Jeg avviste selvfølgelig alt snakket om romferder - inntil mannen dro frem disse fotografiene, bl.a. et som kommer til å bli en sensasjon dersom det kommer på trykk. Fra UFO'en kunne han og mannskapet ombord på farkosten bivåne Sojuz/Apollo-sammenkoblingen, og Meier påsto at de på et tidspunkt var snaue tre meter fra de sovjetisk-amerikanske romsonden. På bildene han viste meg, ser vi ryggen og hjelmen til en russisk kosmonaut. Det er fullt mulig å lese de tre bokstavene COI på drakten hans. På et annet bilde ser vi selve sammenkoblingen, mye tydeligere enn noe fotografi vi har sett på TV. De andre bildene han viste meg, får vente. Det er altfor vanskelig å beskrive dem ved hjelp av ord. Ærlig talt, jeg er fremdeles ikke sikker på hva jeg skal mene om denne mannen. Han har til og med mindre skolegang enn George (Adamski), men det betyr egentlig ikke så mye. Det er et eller annet ved vesenet hans jeg ikke helt kommer overens med. Han er skeptisk innstilt til alle religioner, og såvidt jeg forstår av en av trykksakene hans, forsvarer han hekser og angriper den katolske kirke for å ha forfulgt disse kvinnene opp gjennom historien. For alt jeg vet, driver han kanskje med svartekunster selv! Det er et eller annet merkelig ved øynene hans... Jeg får det ikke til å stemme, mannen gir inntrykk av å være ærlig og åpen. Samtidig virker han - og det kan jeg godt forstå - lei av å bli 'forhørt' av allverdens mennesk-

er. Mens vi var hjemme hos ham, ringte telefonen i ett sett, bl.a. fra Budapest, fra Østerrike og fra Tyskland."

Noen få uker senere besøkte Zinsstag Meier på nytt. Den 6. august 1976 skriver hun til Good:

"Jeg har truffet Eduard Meier igjen, og han er med hånden på hjertet den mest interessante mann jeg noensinne har møtt. Han viste meg fotografier av en slik art at jeg har vanskeligheter med å finne ord for å beskrive dem. Når han begynner å fortelle om opplevelsene sine, er det som man nesten tror man sitter overfor en alvorlig forstyrret person. Det han forteller om, høres rett og slett for sprøtt ut. Men så er det disse bildene... Jeg kan forsikre deg om at du aldri har sett lignende bilder, ikke en gang vitenskapsmennene i NASA har bilder som disse, det er jeg sikker på... Meier ber meg hilse og ser frem til å møte deg en gang ut på høsten. Han husker fremdeles at du ringte. Mannen er såpass ærlig at han til og med fortalte meg at han har sittet inne. Hans livshistorie er så fantastisk at jeg til tider har vanskelig for å tro på den. Men et blick på fotografiene er nok til å få en til å skjønne at dette er en person helt utenom det vanlige."

I nesten et år gikk Zinsstag Meiers historie etter i sømmene. Hun gjennomgikk avis-, tidsskrift- og ukebladartikler, Meiers egne notater og avla timelange besøk i Hinwil. I over 20 år hadde hun forsket i UFO-fenomener, og var på ingen måte noen nybegynner. Denne kvinnen var hverken naiv eller godtroende, men ville heller ikke avvise slike fantastiske historier uten å ha undersøkt dem grundig selv. Det finnes fenomener som vi idag ikke kan gi noen tilfredsstillende forklaring på, mente hun. Likefullt var hun i villrede når det gjaldt Meier. Utover høsten avla hun derfor flere besøk i Hinwil. Etter hvert møte med Meier, men også andre ganger når hun ønsket å lette sitt hjerte, skrev hun til Good og fortalte om utviklingen i Meier-saken. Et brev poststemplett den 24. oktober 1976 sluttet slik: "Mer enn noen gang tror jeg at Meier er en ærlig mann, men Ester (en journalistvenn av Zinsstag) er redd for at han på en eller annen måte er 'forhekset' eller at han og driver med svart magi. Ærlig talt- akkurat det kan jeg ikke få meg til å tro, men at det er noe helt uvanlig med mannen, skal jeg være den første til å skrive under på. Det kommer du til å merke når du møter ham."

Høsten 1976 fløy Zinsstag og Good til USA for å diskutere UFOfenomenet med forskjellige spesialister, intervjuet mennesker som hadde hatt nærkontakter, og for å samle mer materiale til en bok om Adamski som de samarbeidet om. Noen få måneder etter hjemkomsten og etter at Zinsstag hadde avlagt nok et besøk i Hinwil, skrev hun på nytt til Good. Brevet var datert 3. januar 1977.

"Angående Meier: Jeg har nå fått så god kontakt med ham at jeg ikke lenger har noe problem med å få innvilget et møte når jeg måtte ønske det. Det er imidlertid enkelte ting som jeg ennå ikke klarer å akseptere. Jeg har på følelsen av at denne Semjase-kvinnen Meier påstår er fra Pleiadene, ikke har gunstig innflytelse på ham... Jeg er sikker på at hun snart kommer til å vrake ham, fordi han ikke klarer å gjennomføre det oppdraget hun har pålagt ham... Stakkars,

mannens livshistorie er jo ikke akkurat tillitvekkende. Det er et spørsmål om troverdighet, mye av problemet bunner i at han har en fengselsstraff fra ungdomstiden å slite med. Mange mennesker blir nok skeptiske når de hører om slikt. Det er også et aber at han har en så mangelfull utdanning, selv om jeg skal være den første til å innrømme at hans tekniske kunnskaper mildest talt er forbausende. Det virker nesten som han skaffet seg en slags tilleggsutdanning i de årene han reiste omkring i Orienten og i Midt-østen."

En måned senere skrev Zinsstag på nytt til Good: "Hvis Meier viser seg å være en bløffmaker og svindler, skal jeg egenhendig dumpe hele fotosamlingen min i Basel-elven."

På høstparten 1976 var Meiers notatbunke vokst til over 800 sider, og tilstrømmingen av nysgjerrige til huset hans i Hinwil bare øket. Folk sto til tider i lange køer utenfor inngangsdøren. Av og til snek folk seg etter Meier når han forlot huset. Noen håpet åpenbart å få et glimt av romskipene eller av Semjase. Andre som oppsøkte ham, kom fordi de var fast bestemt på å avsløre en gedigen bløffmaker.

Men nærkontaktene fortsatte, og Meier forklarte villig de besøkende hva som skjedde når han ble dirigert til et kontaktsted: Først kom romskipet til syne og ventet lydløst på ham i 300-600 meters høyde. Deretter reduserte mannskapet ombord magnetfeltet slik at Meier kunne stille seg direkte under den svevende farkosten, hvor han et øyeblikk senere, uten berøring av synlige krefter, ble "løftet" opp mot UFO'en. I løpet av denne fem sekunder lange luftferden kunne han studere landskapet under seg.

"Hvis du putter en fjær inn i en skorstein som har god trekk, har du et bilde på hvordan luftturen min opp til romskipet foregår," forklarte Meier.

Folk som lyttet til ham, så for seg et hemmelighetsfullt, avsidesliggende sted som plutselig glødet med et klart, svakt pulserende lys. Meier fortalte at selv om Semjase av og til kom ut av romskipet, benyttet hun og mannskapet seg stadig oftere av anti-tyngdekraftmetoden når de ville ha ham ombord i farkosten. Det fantes også en alternativ måte å komme seg inn i romskipet. Denne metoden som den enarmede mannen refererte til som "dematerialisering" eller "teletransportering", var raskere, men den kunne være farlig, ifølge Meier.

Meier fortalte at metoden virket utelukkende "når jeg er klar i hodet og i hjertet". Ved hjelp av "dematerialiseringsteknikken" kunne mannskapet i romskipet bryte ned Meiers molekylstruktur - også når han befant seg hjemme hos seg selv. Ombord i romskipet ble han rematerialisert, for så å tilbringe de neste to timene sammen med besetningen. Deretter ble han "fraktet" tilbake til arbeidsværelset sitt på samme måte. Alternativt satte mannskapet ham av i en veikant der han litt senere ble plukket opp av Herbert, Jakobus eller en av de andre som hadde kjørt ham til møtet. Når Pleiade-boerne tok ham inn i romskipet ved hjelp av denne metoden, kjente han ikke noe. Det var tilbaketuren som var farlig. Da var det livsviktig at Meier var helt klar i hodet og hjertet, som han selv uttrykte det.

"De gjør bruk av denne metoden etter at de har kon-

trollert og sjekket meg om og om igjen," forklarte Meier. "Hvis det finnes et eneste lite 'punkt' ved min person som ikke er 'klart', lar ikke metoden seg bruke. I slike tilfeller er jeg nødt til å reise ut til kontaktstedet med moped, traktor eller bil, og så løfter Pleiade-boerne meg opp ved hjelp av anti4yngdekraft-metoden."

I bunnen av romskipet var det en rund åpning som Meier forserte ved hjelp av "anti-tyngdekraft-metoden". Ifølge Meiers beskrivelse var Pleiade-boernes romskip innredet som en "overvåkingsentral" eller et kontrollrom om man vil, med flere små TV-skjermer langs veggene. Vinduene så ut som de var laget av et slags metallglass. Når UFO'en beveget seg inn i forskjellige atmosfærer, skiftet den farge; i metangass-atmosfære fremsto den som gul, i andre atmosfæriske omgivelser var den grønn, blå eller rød. På interstellare reiser navigerte mannskapet ved hjelp av et scanning-instrument. Når de befant seg langt ute i rommet, var det ikke lenger mulig å se ut gjennom vinduene.

Ved siden av kontrollpanelet var det tre stoler, "ganske vanlige, behagelige stoler. Når de ble satt sammen, to og to, kunne de brukes som senger". Meier la til at Pleiade-boernes vanlige senger ikke hadde mye til felles med senger på Jorden. Romskipsengene lukket seg omkring den som lå i dem.

Det velutstyrte kontrollpanelet var dominert av en rekke metalliske punkter tilpasset fingrene på begge hender. Punktene var plassert i rekker og hadde forskjellige farger - sølv, gull, rød, blå, gul - og de ble ikke berørt direkte; hånden eller fingeren beveget seg bare lett over dem. "Disse farkostene er enkle å manøvrere," fortalte Meier. "Ved hjelp av et rødt håndtak plassert på en kort stang styrer du romskipet dit du vil."

Hver nærkontakt ga Meier muligheten til å lære mer om Pleiadeboerne. De forklarte ham hvordan de så på seg selv og på menneskeheten, om hensikten med den lange reisen til Jorden og hvorfor de hadde kontaktet ham. Under et av møtene spurte Meier hvorfor de ikke viste seg for flere mennesker og hvorfor de ikke kontaktet regjeringer og statsjefer.

"De fleste mennesker ville sannsynligvis tro at vi var guder, slik tilfellet var da vesener fra andre planeter gjestet Jorden i oldtiden," sa Semjase. "Eller så ville de kanskje bli livredde. Det er grunnen til at vi foretrekker å ta individuell kontakt med utvalgte personer på dette tidspunkt, og la disse spre informasjon om vår eksistens og hvorfor vi har kommet til Jorden.

De fleste regjeringer på deres planet er sammensatt av individer som blir drevet av herskertrang og profittbegjær. De later som de ønsker fred og vennskap med andre nasjoner, men det eneste de er ute etter, er makt. Og de har ikke til hensikt å stoppe selv om de klarer å underlegge seg alle Jordens folkeslag, de vil prøve å skaffe seg kontroll over kosmos. Disse menneskene kjenner ingen grenser. Dette er personer som ikke engang er istand til å skape fred og vennskap i sitt eget land, langt mindre på Jorden. Hva ville skje om de kom i besittelse av slik makt som den vi besitter?

Vi er ikke tjent med å avsløre oss for store grupper mennesker. For øyeblikket er det tilrådelig å opprettholde kontakt med enkeltindivider, og så etterhvert spre kunnskap om vår eksistens og oppgave på Jorden gjennom disse få utvalgte," sa Semjase.

"Lytt til en advarsel: For at livet på Jorden skal ha en fremtid, er det nødvendig at menneskene utvikler seg på det åndelige plan. Bare da vil de bli istand til å løse de enorme vitenskapelige utfordringer de står overfor. Det er idag overhengende fare for at Jordens barbariske menn vil benytte seg av nyvunne teknikker for å tilfredsstille sitt onde og maktsyke begjær. Disse menneskene må forstå at de ikke kan reise i verdensrommet og tro at de automatisk kan underlegge seg andre planeter. Beboerne på andre planeter er ikke hjelpeløst utlevert til angrep fra en annen art. Følgene kan bli katastrofale for menneskeheten. Før Jordens befolkning skjønner hva som er skjedd, blir de kanskje tvunget inn i et slaveri som bare har sin like i en barbarisk fortid. Hvis menneskeheten har til hensikt å leve ut sitt maktbegjær i kosmos, må de også ta sin egen fullstendige tilintetgjørelse som art med i betraktning," sa Semjase strengt.

"Alt dette er det livsnødvendig at menneskeheten får vite - deres åndelige logikk er fremdeles dårlig utviklet. Dere er forøvrig den andre menneskearten som har eksistert i dette solsystemet. Den første - og den planeten denne menneskearten bebodde - ble utslettet i en katastrofal eksplosjon. Det er intet annet igjen av denne sivilisasjonen og planeten som en gang huset den, enn enlige asteroider som sirkler i bane omkring solen."

Bystyret i Hinwil hadde lenge tumlet med planer om å rive Wihaldenstrasse 10 for å bygge flere boligblokker. Den offisielle begrunnelsen for å rive huset var ikke den voldsomme tilstrømningen til Meiers hus eller den underlige livsførselen hans. Allikevel pustet naboer og myndigheter lettet ut ved tanken på at den merkelige mannen som påsto han hadde kontakt med vesener fra det ytre rom, snart kom til å flytte fra det falleferdige huset. Selv ønsket Meier seg et mer avsidesliggende hus. Ved juletid 1976 hadde han funnet en 200 mål stor gårdseiendom, kjent som Herzog-gården. Eiendommen lå på grensen mellom kantonen Zürich og kantonen Thurgau, nær landsbyen Schmidruti, 30 minutters kjøretur fra Hinwil.

Schmidruti besto av barneskole, hagebutikk, skytebane (de sveitsiske militærmyndighetene krever at selv den minste lille landsby har skytebane), gjestgiveri, postkontor, vedhandler og en Subaru-forhandler og -verksted, og lå adskillig høyere enn Hinwil. Bak gården, på en bakketopp på andre siden av veien, lå en diger militærbrakke, og en underjordisk rakettsilo. Med smått og stort bodde det tilsammen 75 mennesker i og omkring Schmidruti, hovedsakelig bønder.

Å få kjøpt fast eiendom i Sveits kan være vanskelig. Det er ikke alltid nok å ha mye penger. Dyrkbar mark er enda

verre å få tak i. Prisen for Herzog-gården var 360 000 sveitsiske franc, (ca. 1,4 millioner norske kroner). Meier hadde ingen kontanter, men venner og andre som hadde oppsøkt ham opp gjennom årene for å høre om nærkontaktene hans, samlet sammen en del av beløpet. En kvinne som nettopp hadde arvet en større sum, garanterte for banklånet som utgjorde resten av kjøpesummen.

Meier og familien hans fikk hjelp med flyttingen av Herbert Runkel og flere andre. Møblene ble lastet over i privatbiler, lastebiler samt en lånt campingvogn. Herbert som var en mistenksom person av natur, benyttet anledningen til enda grundigere undersøkelser av hva Meiers hus egentlig skjulte.

"Vi hadde lånt en diger campingvogn," fortalte han. "Gud vet hvor mange ganger vi kjørte opp og ned til Herzog-gården. Jeg overdriver ikke om jeg sier at vi tok turen ti ganger. Vi holdt på i flere dager med å flytte møbler, klær og alle slags småsaker. Jeg undersøkte hver eneste gjenstand vi bar ut av huset. Det fantes en masse mennesker som lurte på om Meier i virkeligheten hadde fotografert modeller. Jeg var også på utkikk etter mistenkelig utstyr, spesialpapir, kraftig aluminiumsfolie eller andre ting som kunne brukes til å konstruere romskip-modeller. Men jeg fant ingenting. Det fantes ikke annet i huset enn slike ting som trengtes for å bo og arbeide der."

I et brev til Timothy Good beskrev Lou Zinsstag Meiers nye hjem som en "stor eiendom". Beskrivelsen var ikke særlig dekkende. Gården besto av 200 vanskjøttede mål med ugress, gjørmete jorder og falleferdige hus.

"Det så ut som en slagmark," fortalte Jakobus.

Hovedhuset hadde hverken elektrisk strøm eller innlagt vann. I hagen sto råtne, gamle frukttrær som ikke lenger bar frukt, og kratt og buskas vokste tett i skogen omkring gården.

Med god hjelp fra venner begynte Meier straks et omfattende opprydningsarbeide på eiendommen. Å få innlagt elektrisk strøm og ordnet med sanitæranlegget sto først på programmet. Gjørmen i kjelleren ble spadd ut og erstattet med et gruslag. Oppå grusen ble det støpt et sementgulv. Det ble anlagt en kjøkkenhage og det ble bygget et vanningsystem med dammer og kanaler. Falleferdige vegger ble støttet opp med pilarer inntil Meier og hjelperne hans fikk tid til å bygge nye, og det ble lagt nytt tak. Råtne trær ble hugget ned, og nye ble plantet, det ble ryddet beitemark til kyrne og nye jordlapper ble sådd med vekster som egnet seg til dyrefor. Meier og vennene hans arbeidet ofte til langt på natt i tillegg til at de sto på i helgene. Den enarmede mannen var i aktivitet sent og tidlig - alltid kledd i det samme arbeidstøyet; beige overall og stor, sort cowboyhatt. I de stille timene fra midnatt til tre eller fire om morgenen var han å finne på arbeidsværelset sitt. Midt på dagen skjedde det at han brått ble blek, og kaldsvetten piplet frem på pannen. Deretter ble han borte. Ingen visste hvor han ble av.

En ettermiddag fant Engelbert Wachter og to andre menn frem en stige og klatret opp på taket av det gamle vognskjulet som hadde fått nye vegger. Det var på tide å

legge nytt tak på skjulet. Taket som lå ca. fire meter over bakken, var omlag ti meter langt og seks meter bredt, og hadde en helning på 45 grader. Skjulet sto for seg selv på gården. Før de begynte å legge taksten, nedenfra og oppover, hadde Engelbert og de to andre snekret en enkel plattform de kunne stå på mens de jobbet på taket.

Engelbert sto like ved stigen med en stabel taksten i hendene, de to andre som jobbet med selve taktekkningen, hadde krøpet lenger ut på taket.

De hadde ikke vært der oppe så lenge da Engelbert fikk øye på Meier som kom klatrende opp stigen til venstre for seg. I neste øyeblikk krøp Meier bak ham.

"Jeg skulle akkurat til å kikke bakover for å forsikre meg om at det var tilstrekkelig med plass, men da jeg snudde meg, var Billy forsvunnet," fortalte Engelbert. "Jeg var overbevist om at han hadde falt ned, så jeg ropte på de andre. Men Eduard lå ikke og kavet på bakken, og jeg hadde garantert hørt det dersom han hadde hoppet ned fra taket. Han var rett og slett forsvunnet.

Jeg er sikker i min sak, i samme øyeblikk som han passerte bak meg, kjente jeg at han tok meg på skulderen," sa Engelbert senere til Herbert. "Men da jeg snudde meg, var han sporløst forsvunnet."

Herbert hadde holdt på nede på bakken og hadde med sine egne øyne sett at Meier klatret opp stigen og krabbet opp på taket. I neste øyeblikk hørte han at Engelbert engstelig ropte på Billy. "Ta det med ro! Han er på taket!" ropte Herbert tilbake.

"Ingen så ham gå, og ingen så ham komme. Det var fem eller seks mann som jobbet i nærheten av vognskjulet. Jeg så Billy gå bort til skjulet og klatre opp stigen. Men han kom ikke ned igjen. Ingen så ham komme ned! Ingen så faktisk noe til mannen på fire timer!" fortalte Herbert. Plutselig var Meier tilbake. Han satt på en betongblokk ved läven og røkte en sigarett, med det samme fredfylte uttrykket han alltid hadde i ansiktet når han kom tilbake fra en nærkontakt...

Ved en annen anledning hadde Meier begitt seg iveri til en kontakt tidligere på ettermiddagen. Han hadde gått ned den lille grusveien som går gjennom gården, og fortsatt innover i den tette skogen. Denne gangen var det mange som hadde hørt den karakteristiske susende lyden som Meier hadde fortalt dem stammet fra romskipet. Etter flere timer var det fremdeles ingen som hadde sett noe til Eduard. Solen var på vei ned, men det kom fremdeles til å være lyst i et par timer til. Engelbert som fortsatt holdt på med takarbeidet, satt på toppen av hønsehuset på den andre siden av gården med utsikt østover, mot en dyp og delvis skogkledd dal. Han hadde tatt en liten pause i arbeidet, og kastet i samme øyeblikk et blikk nedover ha mot en slette lenger nede.

"Jeg kikket formålsløst ut i luften, men på en merkelig måte var det som blikket mitt ble dratt mot sletten," fortalte han senere. "Og plutselig sto Billy der, midt på sletten hvor det hverken vokste trær eller busker som han kunne ha dukket frem fra. Det var nesten som han kom ingensteds fra."

Herbert bodde hos familien Meier i seks måneder i 1977. Han var den eneste bortsett fra familien som holdt til inne i huset, de andre som hjelp til med å sette eiendommen istand, hadde med seg husvagner og campingvagner når de kom for å arbeide på gården. Jakobus bodde i foreldrenes hus 40 minutter unna.

I løpet av dette halve året hadde Herbert satt seg fore at han skulle finne ut om Eduard Meier var en skrønemaker, en som holdt en masse mennesker for narr med UFO-historiene sine. Han var konstant på utkikk etter noe mistenkelig, men han hverken så eller fant noe som kunne tyde på at Eduard var en svindler - hverken bilder, modeller eller utstyr av noe slag. Og Meier forlot aldri gården bortsett fra når han bega seg til en nærkontakt. Hele dagen, dag etter dag, kunne Herbert se ham enten lede arbeidet på hovedhuset, låven eller uthusene, eller også satt han på den gamle, grønne traktoren ute på jorden.

Høsten 1977 skrev Lou Zinsstag sitt siste brev om Meier til Timothy Good og noen få andre venner. Det omfangsrike brevet hadde tittelen "Mitt personlige syn på Eduard Meier".

"Jeg hadde hørt om denne usedvanlige mannen lenge før jeg traff ham," begynte brevet. "På seksitallet, da jeg hørte om ham for første gang, stilte jeg meg helt avvisende til tanken om at Eduard Meier var en ekte kontakt. Jeg var overbevist om at han var en av disse uttallige 'psykiske begavelsene' som prøver å innbille folk at de har kontakt med romvesener og romskip og som mottar 'budskap' i trancetilstand. Men omsider, i 1976, møtte jeg Meier i Hinwil i kantonen Zürich. Jeg tok kontakt med ham fordi han hadde sendt meg noen usedvanlig detaljerte UFO-fotografier. Etter å ha møtt ham satt jeg igjen med en sterk følelse av at jeg hadde feilvurdert mannen.

Istedenfor å treffe en sykkelig, halvtomsete mann, traff jeg en mann som sydet av vitalitet og styrke. Han var svært selvsikker og kunne fortelle de utroligste historier. Selv om jeg hadde hørt og lest mange spennende UFO-historier og er klar over at sannheten ofte er langt mer fantastisk enn fantasien, opplevde jeg det som litt av et sjokk å høre Meiers historie fra hans egen munn. En av vennene hans som hadde bil, tok oss med ut i skogen hvor Meier viste oss avtrykk i bakken etter romskip som hadde landet; tre identiske sirkler i det høye, våte gresset. Senere fortalte Meier i over en time om de over 300 bildene sine; inkludert bilder han påsto han hadde tatt ute i verdensrommet! Historien ble i sannhet mer og mer utrolig. Allikevel var jeg på vakt - jeg klarte ikke å opparbeide noen følelse av sympati med mannen. Det var et eller annet som fylte meg med en slags negativ forutinntatthet som mer gjaldt Meiers person enn historiene han fortalte eller bildene han viste oss.

Etter en stund la jeg merke til at han hadde et ufølsomt uttrykk i ansiktet, og at øynene hans virket kalde og trette. Han hadde dype rynker i pannen og virket eldre enn sine 40 år. Men stemmen hans var kraftig og livfull,

og det samme var bevegelsene. Meier var svært flink med den høyre armen sin. Smilet hans var noen ganger overraskende vennlig, men allikevel - følelsen av mistillit slapp ikke taket i meg. Jeg må innrømme at jeg fremdeles føler det på samme måten.

Dette brevet er skrevet til noen meget få venner som kjenner meg godt og som også har vært borti tilfellet Eduard Meier. Jeg føler ikke at jeg behøver å gå i detalj om UFO-observasjonene hans.

Eduard Meier har fortalt oss om sin venninne Semjase som han påstår kommer fra Pleiadene. Først var jeg vennlig innstilt overfor henne - dersom hun eksisterte - fordi hun tok kontakt med en mann som Meier. Det virket som hun ga ham informasjon om svært kompliserte fenomener, om kosmos og astronomi, og at hun til og med tok ham med på reiser i rommet. Noen måneder etter mitt første besøk sendte Ilse von Jakobi meg kopi av noen av Meiers notater, som også innbefattet 15 samtaler med den gåtefulle Semjase. Det var skuffende lesning; jeg likte aldeles ikke måten dette vesenet uttrykte seg på. Tonen var ofte fiendtlig og uvennlig og egentlig nokså skremmende.." skrev Lou Zinsstag.

"I 1976 gikk Meier til frontalangrep på alle verdens religioner, kirker og sekter i tidsskriftet sitt, 'Wassermannzeit'. Han hevdet at det ikke er behov for å tilbe eller tro på en Gud. Det var kjente tanker, han snakket bl.a. om 'opium for folket', osv. Artikkelen var skrevet i en ledig, og nesten ondskapsfull stil, og de virket så oppkonstruerte at jeg til tider spurte meg selv om Semjase og Meier fattet forskjellen på ulike trosretningers budskap og de etablerte religiøse institusjoner, Kirkens maktapparat osv....

Jeg likte mannen mindre og mindre og sluttet å skrive til ham. Men jeg fortsatte å henvise interesserte venner og bekjente til Eduard Meier. Han likte på sin side å treffe nye mennesker og var alltid høflig, endog vennlig, mot dem. Ikke på noe tidspunkt hadde jeg latt det skinne igjennom at jeg var skeptisk til hans person eller deler av historiene hans, først og fremst fordi jeg aldri hadde ham på tomannshånd. Skal jeg være ærlig, må jeg innrømme at historiene hans og ikke minst fotografiene alltid har fascinert meg. Det var i mine øyne ingen grunn til å dra Meiers troverdighet i tvil. Imidlertid skulle jeg komme under vær med at mannen led av et dyptgående mindreverdighetskompleks, at han var plaget av vonde barndomsminner, triste opplevelser fra barnehjemmet, skoletiden, Fremmedlegionen, fengselet og sykehuset, osv. Dette er formildende omstendigheter jeg er villig til å ta hensyn til når jeg nå gjør meg opp en mening om hans person.

På grunn av sin mangel på diplomatisk sans, innsikt og forståelse mistet Meier en del gode venner underveis. Som han selv bemerket, ble disse straks erstattet av nye bekjentskaper, men det var enkelte av Meiers gamle venner som falt ham i ryggen. Dette skadet omdømmet hans, uten at jeg tror at han egentlig var klar over hva som skjedde. Det var til og med enkelte som 'fabrikerte' falske bilder som de viste frem til nysgjerrige, og fortalte dem hvor enkelt det var å lage forfalskninger. Jeg har ved selvsyn sett to slike

FEM - 5

forfalskninger. Jeg skal innrømme at jeg lot meg lure ved første øyekast, og det er slett ikke umulig å føre mennesker som ikke kjenner teknikken, bak lyset. Personlig er jeg overbevist om at Meiers bilder er ekte. De er altfor varierte til at han kan ha 'fabrikert' dem selv. Hvis han virkelig er istand til å produsere så spektakulære spesial-effektbilder, ville han ha blitt kapret av et eller annet filmselskap i Hollywood og vært mangemillionær idag!

Meier mottar som ufør omlag 700 franc i måneden. Det er umulig å overleve på en sånn sum her i Sveits når du i tillegg har kone og tre barn å forsørge. Nokså motvillig har han begynt å be om betaling i forbindelse med intervjuer, hvilket han ikke gjorde tidligere. Jeg vet positivt at han ikke har noen fortjeneste på bildene - selv kjøpte jeg mine for enten 1,50 eller 2 franc per stykk, noe som knapt nok dekker selvkost. En annen ting som taler imot at han har 'fabrikert' bildene selv, er at forfalskningsarbeide av denne typen er svært ressurskrevende. Skal man lage førsteklasses forfalskninger, trenger man mye penger, og Eduard Meier eier ikke nåla i veggen!

Allerede da jeg så de sensasjonelle fotografiene første gang, skjønnte jeg at Meiers bilder ville møte kraftig motbør. Faktum er at det de siste par årene nærmest har vært en trend blant UFO-forskerne uten videre å stemple bilder som viser skarpt fotograferte UFO-detalljer som for-falskninger. Noen av de bedrevitende UFO-forskere som alltid er rede til å kalle andre mennesker for bedragere, falsknere og løgnere, kan etter min mening - uten at de selv er klar over det - være nyttige 'medhjelpere' i særskilte krefters iherdige forsøk på å diskreditere all seriøs UFO-forskning. I stedet for å avsløre svindlere - slik de burde bestrebe seg på - sørger de på denne måten for å holde viktig fotografisk materiale borte fra innflytelsesrike personer ved universiteter og forskningsinstitusjoner."

Lou Zinsstag, Basel.

I oktober 1977 spaserte en tettbygget eldre herre med mørkeblå øyne og sølvhvitt hår nedover den lille stien som førte til Meiers gård. Mannen som var kledd i genser og hadde en lett anorakk slengt over skuldrene, var identisk med Wendelle C. Stevens. Stevens var pensjonert obertsløytnant fra det amerikanske flyvåpenet og reiste nå verden rundt og etterforsket alle slags UFO-observasjoner.

Eduard Meier as child

Oberstløytnant Wendelle Stevens gikk av med pensjon i 1963 etter 23 års aktiv tjeneste. Han hadde over 4000 flytimer og topphemmelig klarering bak seg. Som 20-åring fikk han jobb som prosjektleder. Han fikk i oppdrag å lede utviklingen av kampflyene P-47. Samtidig tok han eksamen ved en av flyvåpenets høyskoler. Under krigen hadde han kommando over en flyservice-skvadron og deltok derfor lite i aktiv kamp.

Etter krigen arbeidet han ved Air Technical Intelligence Center i Wright Field. En del av jobben besto i å gjennomgå tusenvis av beslaglagte dokumenter og tegninger fra tyske flyfabrikker. Mange av papirene kom rett fra tegnebordet til tyske ingeniører og teknikere, og forestilte detaljer av fly og raketter. Senere ble Stevens overflyttet til Alaska. Der briefet han amerikanske flymannskaper om Ptarmigan-prosjektet - et klimaforskningsprogram der mannskapet ombord på B-29-fly fikk i oppdrag å kartlegge og fotografere Nordpolen. I forbindelse med disse fotooppdragene ble det stadig observert uidentifiserte, flyvende objekter - UFO'er. Rapportene vakte Stevens' interesse, og han skulle komme til å bli en av UFO-forskningens pionérer i USA. Begrepet "flyvende tallerkner" var ennå ikke lansert, det skjedde først i juni 1947.

De første UFO-observasjonene ble forelagt Stevens under et rapporteringsmøte. En av mannskapet ombord på et B-29-fly hevdet at han hadde observert en merkelig gjenstand som fløy mye høyere enn flyvåpenets egne fly var istand til. I løpet av kort tid rapporterte samtlige B-29-mannskaper som var stasjonert ved basen, om lignende observasjoner. Rapportene meldte om voldsomme hastigheter og halsbrekkende aeronautiske manøvreringer. Ved en senere anledning fikk Stevens selv et av objektene inn på radaren. Ifølge hans egne målinger beveget denne gjenstanden seg i over 100 000 kilometer i timen.

"På bakgrunn av min tidligere erfaring fra The Air Intelligence Center visste jeg med sikkerhet at motorer som kunne bevege en farkost med en slik voldsom hastighet - for ikke å snakke om å manøvrere den på en så halsbrekkende måte - ikke kunne ha vært konstruert ved hjelp av en type teknologi vi rådet over. Ifølge rapportene sto farkostene stille i luften, beveget seg loddrett oppover og nedover i høy og lav hastighet, landet på vann og is, dykket, kom opp igjen - og fortsatte videre gjennom luften," rapporterte Stevens.

B-29-flyene som deltok i Ptarmigan-prosjektet, var utstyrt både med stillskamera og filmkamera. Mange av UFO-observasjonene var understøttet av filmer og fotografier. Stevens så aldri disse håndfaste bevisene med egne øyne; dette materialet ble omgående videresendt til Andrews Air Force Base i Washington, for deretter å bli klassifisert som "strengt fortrolig". øyeblikkelig senket det seg et hemmelighetens slør over disse observasjonene.

Stevens begynte etterhvert selv å samle på all tilgjengelig litteratur om UFO-fenomener. I 1976 omfattet UFO-biblioteket hans 700 bøker og nesten 3000 fotografier og ble

hyppig benyttet av dokumentarfilmprodusenter. I nesten 30 år hadde Stevens utvekslet UFO-rapporter med UFO-forskere over hele verden. Selv hadde han etterforsket over 100 UFO-observasjoner i Bolivia, Canada, Puerto Rico, Spania, Sverige, Sveits og USA. Han hadde vært på steder der observasjonene var blitt foretatt, studert bevismateriale og snakket med vitner under fire øyne. Myndighetenes holdning til hans private forskningsprosjekt var klar: Han fikk stadig beskjed om å slutte "å snuse".

"Da jeg første gang ble konfrontert med UFO-observasjoner i flyvåpenet, syntes jeg at det var uhyre interessant og bestemte meg for å finne ut mer om dette gåtefulle fenomenet. Men etterhvert opplevde jeg at de offentlige myndighetene jeg sendte rapportene mine til, kategorisk benektet eksistensen av slike objekter, og jeg fikk stadig problemer når jeg prøvde å ta opp disse spørsmålene både med kolleger og andre interesserte. Den avvisende holdningen jeg møtte, skjerpet nysgjerrigheten min ytterligere. Hvorfor brukte myndighetene så mye tid og energi på å hemmeligholde opplysninger om UFO-observasjoner? Hvis de mente at UFO'er ikke eksisterte, så hadde de jo ingenting å skjule. Da jeg begynte å forske på egen hånd, oppdaget jeg raskt at mange vitner hadde overlevert billedmateriale til forskjellige myndig-hetspersoner, uten å vite hvem disse personene egentlig var. Det merkelige var at disse bildene aldri senere kom til rette. Hvor ble det av de gåtefulle fotografiene, hvem i all verden var det som trakk i trådene og hvordan var det dekkoperasjonene foregikk?"

"Det synes som om UFO-observasjoner er gjort til alle tider. Mange mennesker har allikevel vanskeligheter med å akseptere en slik forestilling. Går vi tilbake til Det gamle testamentet og leser det med uhildete øyne, vil vi oppdage at det finnes hele 86 steder der det er referanser som kan tolkes som UFO-observasjoner. Elisa blir tatt opp i et "flammande hjul", og en brennende tornebusk taler til Moses. "Herfra og til historier om 'en grønn ildkule' som svever foran en vettskremt stakkar og forteller ham om universets lover er kanskje ikke veien så lang," bemerket Stevens.

"Når jeg etterforsker ulike UFO-fenomener er det som jeg støter på en annen virkelighet - en virkelighet de aller fleste mennesker stenger seg ute fra. Jeg lurar på hvorfor. Etter min mening er den massive dokumentasjonen som eksisterer om UFO-observasjoner for omfattende til at fenomenet uten videre kan bortforklares som tankespinn og masse-hallusinasjoner. Hvert år blir det rapportert om ca. 70 000 nye UFO-observasjoner verden over. Det er i sannhet altfor mange til at muligheten for at Jorden mottar besøk fra fremmede planeter, uten videre kan avvises," sa Wendelle Stevens.

"Samtidig skal jeg være den første til å innrømme at hadde jeg ikke arbeidet med dette materialet i 30 år, ville jeg ikke trodd deg hvis du fortalte meg om en UFO-observasjon du hadde gjort. Men fordi jeg selv ved en rekke anledninger har observert uidentifiserte flyvende objekter og også har snakket med så mange forskjellige mennesker som har sett lignende fenomener, mennesker som aldri har diskutert fenomenet med andre UFO-entusiaster, er jeg tilbøyelig til å akseptere at UFO'er er en realitet. Disse

menneskene er avbalanserte personer som ikke er ute etter personlig vinning," bemerket Stevens.

Til tross for omfattende korrespondanse og utveksling av fotografier, hadde Lou Zinsstag og Wendelle Stevens aldri møtt hverandre. 30 års arbeide som UFO-forsker hadde skaffet Stevens ry som en habil UFOekspert. Selvfølgelig var navnet hans kjent for Zinsstag, og sommeren

1976 skrev hun til ham om tilfellet Meier. Hun nevnte også fotografiene den enarmede, merkelige sveitseren hadde tatt. Stevens hadde ikke hørt om Meier-saken før, men han kjente godt til Zinsstag og det hun sto for, og han tvilte ikke et sekund på hennes dømmekraft. Den eldre sveitsiske kvinnen skrev at Meier hadde sendt henne 12 fotografier, og at hun gjerne ville at Stevens skulle ta en kikk på bildene. I stedet for å sende bildene i posten slik hun pleide å gjøre, foretrakk hun å ta med seg fotografiene og selv reise til USA og vise dem til den pensjonerte offiseren. Hun spurte om det passet at hun kom på besøk til Stevens i Tucson, USA.

I begynnelsen av september 1976 fløy Lou Zinsstag og Timothy Good til USA for å ha samtaler med flere av de ledende amerikanske UFO-forskerne. I tillegg var de interessert i å skaffe seg mer informasjon om tilfellet George Adamski.

Zinsstag ringte Stevens til avtalt tid fra Greyhound-bussterminalen i Tucson hvor han kom og hentet dem. Så fort følget var kommet hjem til Stevens, kastet de seg over UFO-biblioteket hans, som fylte nesten to hele vegger i stuen, pluss en vegg i spisestuen og enda en vegg inne på det lille kontoret. I tillegg til de 700 bøkene som Stevens hadde samlet gjennom mange år, hadde han 30 tykke arkivmapper som inneholdt nesten 3 000 UFO-fotografier.

Etter en stund trakk Zinsstag frem en stor konvolutt fra vesken. Ifølge Good hadde hun gjort istand en slags arkivmappe på Meier. Mappen inneholdt en diger konvolutt. Hun åpnet den forsiktig og tok ut en liten bunke 5x7 cm fotos. Da hun hadde lagt alle bildene ut på bordet, kastet Stevens et eneste blick på dem. Så hvisket han andektig:

"Det finnes ingenting i min samling som kan måle seg med disse bildene . .

Når Stevens undersøkte et UFO-fotografi, prøvde han først å fastslå hvor bildets fokus lå. Deretter studerte han avstandsgråheten. "Jo lenger unna objektet befinner seg, desto mer fuktighet, røyk og støv vil det være i atmosfæren mellom objektet og linsen," forklarte han.

"Det neste jeg undersøker, er tegn på avfotografering. Hvis bildet har fingeravtrykk eller flekker, holder jeg det opp mot lyset. Hvis avtrykket ikke sitter på selve fotopapiret, befinner det seg på et bilde som er avfotografert. Lysets hastighet påvirker også hvordan fargen treffer linsen. Jo nærmere det fotograferte objektet er, desto rødere virker det, og jo lenger unna det befinner seg, desto blåere fremtrer det. En annen ting det er viktig å vurdere, er lysspredning. Et stort objekt med en buet overflate vil nemlig spre lyset annerledes enn et mindre objekt med en enda sterkere buet overflate. En liten UFOmodell kan være virkelighetstro ned til minste detalj, men den vil reflektere

lyset på en annen måte enn et svært stort objekt."

Stevens undersøkte hvert eneste bildet omhyggelig, holdt det opp mot lyset og snudde og vendte på det. Han ristet vantro på hodet:

Maken til bilder hadde han aldri sett i løpet av de 30 årene han hadde etterforsket UFO-observasjoner. De fleste UFO-bilder bærer preg av å være et tilfeldig knips, tatt med et billig kamera av en amatør som ikke har hatt tid til å justere lyssetting, eksponeringstid og fokus. Det er ikke ofte en støter på UFO-bilder tatt i dagslys, det samme gjelder bilder hvor UFO'en befinner seg under horisonten, eller fotografier som inneholder flere UFO'er på samme bilde. Og ingen hadde noensinne tidligere fotografert en billedserie av romskip i bevegelse, slik Meier hadde gjort.

På Meiers fotografier glitret metalliske, skiveformede objekter i solen, svevende over åser og trær, mot en bakgrunn av klar, blå himmel. En kraftig, rød linje omga kuppelen på flere av de slanke, strømlinje-formede objektene. På andre bilder kunne en tydelig se en serie knytter i regelmessig avstand rundt midtpartiet på UFO'ene. Alt i alt hadde Meier tatt bilde av 16 forskjellige UFO'er. Alle bildene var tatt i klart dagslys, noen av farkostene befant seg under horisonten, og på enkelte bilder så man helt tydelig tre eller fire UFO'er.

Timothy Good beskrev Stevens' reaksjon da han fikk se bildene slik: "Mannen var helt fra seg da han fikk se de sensasjonelle fotografiene Lou hadde med seg. Han var fullstendig bergtatt. 'De beste bildene jeg noen gang har sett,' gjentok han gang på gang."

Samme dag Zinsstag ringte fra Greyhound-terminalen, hadde Stevens besøk av sine venner Lee and Brit Elders fra Phoenix. Elders hadde vært en god venn av Stevens i fire år og kjente godt til hans internasjonale ry som UFO-forsker. Vennskapet hadde vekket UFOinteressen også hos ekteparet. Ikke så rart kanskje - de fleste mennesker ville blitt nysgjerrig dersom de fikk anledning til å bla i de tykke arkivmappene til Stevens. Denne gangen var det imidlertid Meiers fotografier som lå spredt ut over spisesstuebordet, som fanget ekteparets oppmerksomhet.

"Fotograferte UFO'er ser gjerne ut som små, hårete baller som svever i luften," bemerket Brit. "Som oftest befinner de seg så langt unna fotografen og er såpass ute av fokus at det i realiteten kan være hva som helst du ser på bildet. Ikke sjelden er jeg overbevist om at en bløffmaker har montert en UFO-modell mot en eller annen luftig bakgrunn - og deretter knipset løs. Som oftest er det nok slik det foregår," sa hun og lo.

"Lee pleide også å more seg stort over 'UFO-hobbyen' min," mintes Stevens. "Da han så disse bildene, var hans første reaksjon: 'Forfalskninger, om enn svært dyktig utført!' Jeg skal villig innrømme at jeg var inne på tanken selv."

Resten av ettermiddagen og kvelden studerte Stevens bildene mens Lou Zinsstag fortalte om Eduard Meier. Hun beskrev de stakkarslige forholdene familien levde under, og hun fortalte om Popi og barna og alle menneskene som

kom til gården for å treffe den gåtefulle einstøingen. Hun lot dem også forstå hva hun mente om personen Meier. Stevens ville vite hvor mange bilder Meier hadde tatt av romskipene. "En god del flere enn det du ser her," svarte Zinsstag kort. Wendelle Stevens fikk plutselig på følelsen at den sveitsiske kvinnen ikke ville ut med hele historien. Stevens ble med ett svært, svært nysgjerrig...

Neste morgen reiste Lou Zinsstag og Timothy Good videre til Los Angeles. I året som fulgte korresponderte Stevens med Zinsstag, inntil Stevens selv tok kontakt med Meier og begynte å brevveksle med ham. Etterhvert forsto han at Meier hadde opplevd mye mer enn et par nærkontakter. Ekstra nysgjerrig ble han da han fikk vite at alle detaljer vedrørende disse møtene var lest inn på bånd, at det fantes adskillige flere bilder enn dem han hadde sett, kanskje hundrevis, og at Meier sannsynligvis ikke var den eneste som hadde sett og opplevd uforklarlige ting i området omkring Hinwil og Schmidruti. I oktober 1977, ett års tid etter at Lou Zinsstag og Timothy Good hadde besøkt Stevens i Illicson, bestemte han seg for å gå tilfellet Meier nærmere etter i sømmene. Han kjøpte flybillett til Sveits...

"Jeg har bestemt meg for å ta en tur over for å finne ut hva som egentlig foregår," sa han til ekteparet Elders. Han håpet å få kopier av noen av Meiers fotografier til samlingen sin og fortalte at han i tillegg ønsket å "se mannen i øynene for å se om han snakket sant".

Ekteparet Elders lo. "Skriv og fortell hva som skjer," sa de spøkefullt.

Stevens fløy til London. Reisen videre foregikk med tog. Han ankom Wiesbaden i Tyskland, hvor han var invitert til å holde foredrag om UFO-fenomener. Neste dag fortsatte han videre med tog til Zurich, hvor han leide bil og tok fatt på turen til Meiers gård. Dette var i oktober, høstløvet dannet røde og gule fargeflekker i det grønne landskapet og digre sekker med nyplukkede epler og pærer sto lent mot trestammene. Overalt gresset kuer med bjeller rundt halsen. Bøndene hadde allerede lagt vinterveden i høye stabler. Stevens syntes han aldri hadde kjørt gjennom et vakrere landskap.

Meiers gård var ikke fullt så idyllisk. Familien hadde bodd på Herzog-eiendommen i seks måneder, men gjørma lå fortsatt tykk rundt husene. Stevens kikket skeptisk på de falleferdige, vindskjeve rønnene. Hovedhuset som lå vegg i vegg med låven, så ut som det kunne falle sammen hvert øyeblikk. Taket var lekk og amerikaneren syntes ikke den primitive utedoen virket særlig innbydende. Vannet som rant ut av pumpen på kjøkkenet, kom fra en stor tank. Det fantes bare to lyspærer i huset, én hang på kjøkkenet, den andre i stuen. I de fleste rommene var det fortsatt hardtrampet jordgulv.

Da Stevens ankom gården, ventet to grupper i biler utenfor på å treffe Meier. Den ene bilen var registrert i Munchen, den andre i Berlin. Ungdommer som hadde haiket eller syklet opp til gården, hadde slått opp telt der hvor bakken var tørr nok. De som kom på besøk, tilbragte vanligvis et par døgn på gården. De jobbet på jordene om dagen og pratet med Meier om kvelden. Meier inviterte Stevens til å overnatte, og amerikaneren tilbragte natten i sovepose

på låven. Hvis en sak krevde etterforskning, var han fullt innstilt på å bruke den tiden som trengtes på prosjektet. Og Stevens mente at Meier-saken fortjente mer oppmerksomhet enn de fleste andre UFO-saker han hadde befattet seg med. Han ville gjerne komme så nær denne mannen som mulig.

Alt Lou Zinsstag hadde fortalte Stevens var at Meier hadde hatt mer enn bare én kontakt og at han hadde minst et dusin andre bilder enn dem hun hadde hatt med seg og vist ham i Tucson året før.

Den første dagen på gården benyttet Stevens til å snakke med Meier og en del andre mennesker. Han syntes det ble klarere og klarere at Lou hadde holdt noe tilbake for ham.

Til sin overraskelse oppdaget Stevens at Meier ikke bare snakket brukbart engelsk, men at han også hadde et rikt og nyansert språk. Meier ba gang på gang om at Stevens måtte stille ham spørsmål han ikke hadde fått før.

"Han hadde svart et utall ganger på de samme spørsmålene. Ikke rart at han var grundig lei av å bli utspurt!" sa Stevens. Egentlig ønsket ikke Meier å snakke om det han hadde opplevd til utenforstående. Jeg forsto det slik at dersom man ikke stilte de riktige spørsmålene, fikk man ganske enkelt ikke svar."

I løpet av de fire døgnene han tilbragte i Sveits, fulgte Stevens Meier på flere lange turer inn i skogen bak gården. Når været var dårlig, satt Meier i timevis på kjøkkenet bøyde over fotoalbumet og fortalte om sine møter med utenomjordiske vesener. Da Stevens spurte om han hadde bilder av helt ny dato, lot Meier ham beholde 130 fotografier. Ved hjelp av tolk intervjuet Stevens også Popi, barna og et halvt dusin vitner, inkludert Jakobus, Hans Schutzbach og Herberts venn Harold Proch. Alle hadde sin egen historie å fortelle, og alle var like overbevist om at nærkontaktene hadde funnet sted. Stevens spurte hver enkelt om de trodde på Meiers historie. Han fikk alltid det samme svaret: "Det er ikke snakk om å tro - jeg vet den er sann."

Da den fuktige og kjølige høsttåken begynte å sige inn over fjellgården og utsikten på møtestedene etterhvert ble dårligere, fant Stevens en kjærkommen varmetue i landsbyens vertshus. En hustrig morgen satte han seg til med Meiers notater i peisestuen. Stevens hadde utsikt over veien som snirklet seg gjennom landsbyen. Han oppdaget raskt at Meiers påståtte opplevelser viste seg å være adskillig mer omfattende enn han først hadde antatt.

Notatene åpnet med Meiers første møte med Semjase torsdag den 28. januar 1975 på en slette utenfor Hinwil. Ifølge Meiers opptegnelser hadde det vært en usedvanlig nedbørfattig vinter i den østre delen av Sveits dette året. Noen spredte sneflekker nede i dalen var alt som minnet om vinter. Meier skrev at han hadde sittet hjemme da det plutselig glimtet til i hjernen hans. I samme øyeblikk hadde han fornemmet ord og symboler som dannet et budskap. Budskapet lød: Gå ut i skogen og ta med deg et kamera.

Meier fulgte instruksjonen og kjørte avsted på mopeden sin. Han hadde med seg et gammelt Olympus 35 mm kamera. Verken innstillings- eller fokuseringsmekanismen fungerte perfekt på kameraet. Allikevel foretrakk Meier å

bruke dette kameraet, fordi filmen kunne skrues frem med et enkelt grep med tommelen. Det var med andre ord lett å betjene for en mann som bare hadde én arm.

Meier la i vei uten noe bestemt mål og kjørte dit de glimtvisе beskjedene han syntes han mottok, dirigerte ham. En time etter befant han seg på en avsidesliggende landevei som grenset opp til et stort, fredet skogsområde. Etter en stund syntes Meier han fikk beskjed om å stanse mopeden. Et par minutter senere var det som det senket seg en underlig stillhet over området. Med ett skjøt et stort, skiveformet objekt lydløst gjennom det lette skydekket. Det saktet farten, tok en elegant sving over hodet på Meier og dalte langsomt ned mot sletten 400-500 meter fra der Meier sto klar med fotoapparatet. Men i samme øyeblikk som han trykket på utløserknappen, forsvant romskipet.

Litt etter dukket den gåtefulle himmelfarkosten opp på nytt, denne gangen svevet den rett over en lastebil som var parkert i utkanten av sletten, omlag 30 meter fra der Meier sto. Uten en lyd dalte romskipet ned til en høyde av ca. 100 meter over bakken.

Meier anslo romskipet til å være omlag syv meter i diameter. Det hadde rødtonede vinduer som var plassert i rekke omkring kuppelen på toppen. En bølgelignende bevegelse avtegnet seg på undersiden av skroget, som hadde merker av slitasje. De små bølgene strålte nedover og dannet et lysende felt. Meier tok enda et bilde - og påny skjøt farkosten avsted i rasende fart, denne gangen i østlig retning, for tilslutt å bli borte i skydekket.

Meier kastet seg på mopeden og raste avsted i den retningen UFO'en var blitt borte. Plutselig senket den underlige stillheten seg over området påny - og romskipet dukket enda en gang frem fra skyene. Det beveget seg hurtigere enn noe jettfly Meier hadde sett. Med ett saktet det farten, og dalte på nytt ned mot sletten under. Meier tok to bilder idet romskipet lydløst senket seg mot bakken, og tilslutt landet det på sletten.

I den lune peisestuen i gjestgiveriet nippet Stevens til en kopp te. Han la ettertenksomt ifra seg papirene. Ifølge notatene markerte denne nærkontakten det foreløpige høydepunktet i en serie merkelige opplevelser Meier hadde hatt, som strakk seg over 35 år tilbake i tiden. Før Stevens leste videre, ville han høre mer om disse merkelige opplevelsene, fra Meiers egen munn.

Han behøvde ikke be den enarmede mannen to ganger da han ville ha flere opplysninger. Meier ba Stevens bli med ut på kjøkkenet da amerikaneren ba ham fortelle om sin kontakt med utenomjordiske skapninger. De satte seg ved kjøkkenbordet, og Meier begynte på den lange historien om kontakten med Pleiade-boerne. Den merkelige sveitseren fortalte en skeptisk Stevens at han så en farkost fra et annet solsystem for første gang da han var fem og et halvt år gammel.

"Alt sammen begynte sommeren 1942. Jeg var ute i haven sammen med far," fortalte den enarmede mannen. "Far satt under valnøttreet bak huset. Det var da jeg fikk øye på den flyvende gjenstanden. Merkelig nok ble jeg ikke det minste forskrekket. Riktignok så farkosten fremmed ut i vår verden, men allikevel forekom det meg å være noe

kjent ved den der den dalte ned fra himmelen i retning av kirketårnet. I neste øyeblikk snudde den på femøringen, og suste lynraskt avsted - i retning av oss. Alt skjedde i løpet av halvannet minutt."

Objektet, som mest av alt så ut som en kjempemessig, rund skive, suste avsted knappe 200 meter over bakken, og forsvant tilslutt i retning Héragenwald.

"Pappa, hva var det?" spurte den lille gutten.

"Det var Adolf Hitlers nye, hemmelige våpen," svarte faren lakonisk.

"Men jeg trodde egentlig ikke på pappa," fortalte Meier Stevens. "Jeg visste at det jeg hadde sett, var noe helt annet." Jeg vet ikke om far egentlig forsto hva han hadde vært vitne til. Han gjorde ihvertfall ikke særlig mine til å ha sett noe utenom det vanlige. Selv begynte jeg å stirre opp på himmelhvelvingen - dag og natt."

Meier fortalte at det gikk to måneder før han så den sølvglinsende gjenstanden pånytt. Denne gangen beveget den seg sakte mot gressbakken der han lekte for seg selv. Men med ett forsvant den, uten en lyd.

I samme øyeblikk syntes han at han hørte en indre stemme som snakket til ham. Stemmen henvendte seg til lille Eduard hver dag i tiden fremover. Gutten syntes også han så tydelige bilder for sitt indre øye. Stemmen ga ham beskjed om å gå ut og søke - og selv finne svar.

"I begynnelsen var jeg svært forvirret. Hva betød bildene? Etterhvert ble bildene til ord og setninger. Senere mottok jeg beskjeder i symbolform. Jeg forsøkte å tegne et av disse symbolene, men fikk det ikke til."

Eduard ble urolig på grunn av bildene og stemmen han syntes han hørte. Var det noe galt med ham? Til slutt fortalte han den protestantiske landsbypresten Zimmermann om den store, flyvende gjenstanden han hadde sett på himmelen og om stemmen han hørte inne i hodet. Zimmermann var kjent for å være litt av en mystiker, og var langt mer liberal enn resten av menigheten.

"Jeg kjente Zimmermann godt," sa Meier. "Han var familiens prest og jeg pleide å leke med barna hans. En annen grunn til at jeg gikk til ham selv om jeg bare var en guttunge, var at jeg hadde hørt snakk om at Zimmermann syslet med mystiske ting. Jeg fortalte om det jeg hadde sett da jeg var sammen med far, om stemmen

jeg hørte og om de telepatiske beskjedene jeg mottok. Jeg gikk til ham fordi jeg var redd. Etter en stund ble det en fast vane at at jeg besøkte presten etter skoletid. Han fortalte han hadde hørt om flyvende gjenstander som ble kalt UFO'er, og at mennesker hadde sett slike farkoster i mange hundre år. De som var ombord, kom fra andre verdener, ikke fra Jorden, sa presten. Han sa til gutten at dette kunne han ikke snakke med andre om - han var prest og slik prat ville sjokkere folk i menigheten, mente han. Presten rådet

meg til å utvikle mine telepatiske evner slik at jeg kunne besvare de telepatiske meldingene jeg mottok. Jeg husker godt at Fader Zimmermann innprentet meg at jeg ikke måtte fortelle dette til noen. Gjorde jeg det, ville jeg garantert bli stemplet som gal."

Hver gang gutten heretter hørte stemmen, forsøkte han å lede tankene innover. Etter en tid var det som tankene fikk kontakt med ett eller annet.

"Den første reaksjonen fra den andre siden var en vennlig latter som jeg hørte dypt inne i meg - en latter som gjorde meg fredelig til sinns. Den dag idag er det som jeg fortsatt kan høre denne latteren.

Det var en sånn vakker latter." Brått stanset strømmen av stemmer og bilder. Med ett ble det merkelig stille...

På syvårsdagen hans den 3. februar 1944 hørte Eduard plutselig en ny stemme "som befalte meg å lære og ta vare på de kunnskapene jeg mottok". Den nye stemmen snakket lavmælt, men var allikevel ikke til å misforstå. Syvåringen ble svært urolig - var han på vei til å gå fra forstanden?

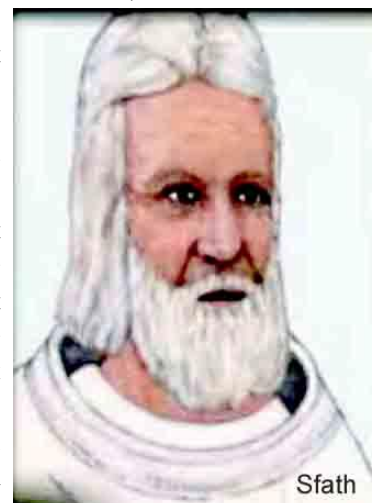
"Jeg var en redd, liten guttunge som ikke hadde greie på sånt som telepati. Jeg gikk tilbake og snakket med Zimmermann, og etterhvert som han forklarte meg mer om fenomenet, fikk jeg ro på meg til å lytte til stemmen og begynte å forstå hva som foregikk."

"Den klare, lavmælte stemmen tilhørte et vesen som kalte seg Sfath. Jeg fortsatte å motta telepatiske 'leksjoner' utover sommeren 1944."

En septemberdag da Eduard var ute og gikk, kontaktet Sfath ham telepatisk og ga ham beskjed om å stanse. Han skulle ikke være redd.

"Jeg var ganske langt hjemmefra, en fem-seks km minst," fortalte Meier. "Midt inne i denne mørke skogen på det avsidesliggende stedet så jeg at et eller annet kom dalende ned fra himmelen. Det beveget seg sakte og ble større og større etterhvert som det kom nærmere. Det så mest av alt ut som en slags metallpære. Da

det var nådd nesten helt ned til bakken, åpnet det seg en luke i skroget på den merkelige gjenstanden og en slags heiseanordning kom til syne. Jeg gikk ombord i romskipet, og vi lettet og fløy avsted - høyt over Jorden. Ombord i farkosten var det en veldig gammel mann som fikk meg til å tenke på de gamle patriarkene vi hører om i Bibelen. Han het Sfath og var et menneske, akkurat som oss. Han var bare mye, mye eldre. Vi snakket sammen i mange timer før han påny satte kursen for Jorden. Det merkelige var at han faktisk snakket mitt eget morsmål bedre enn meg."

Den ærværdige Sfath fortalte gutten at han kom til å være Meiers åndelige lærer frem til midten av 50-tallet. Da ville en høyere livsform overta ansvaret for hans videre opplæring. Eduard fikk vite at han var utvalgt til å utføre et bestemt oppdrag, men Sfath ville ikke fortelle ham annet om oppdraget enn at det ville gå flere tiår før han fikk vite hva oppdraget egentlig besto i. Meier fikk beskjed om at han måtte forberede seg på opplevelser som gang på gang ville få ham til å lure på om han holdt på å miste forstanden. Han fikk også beskjed om at han risikerte å komme til skade, rent fysisk. Etter fire timer satte den eldgamle mannen - Sfath - Meier av på det samme stedet i skogen. Romskipet forsvant, for aldri mer å vise seg for gutten. I mange år fremover sto Sfath imidlertid i telepatiske kontakt med Meier. Gutten var overbevist om at den gamle mannen forberedte ham på neste trinn i den åndelige opplæringen. På 16-årsdagen hans, den 3. februar 1953, ble Sfaths røst borte for godt.

Flere måneder gikk før tausheten ble brutt av en ny stemme. Sfaths rolige, myke stemme hadde måttet vike plassen for en ung, frisk og kraftfull stemme. Stemmen tilhørte en kvinne som kalte seg Asket.

Asket kom fra DAL universet. "Det er et univers som er ukjent for deg," forklarte hun gutten, "men som er en parallell til ditt univers."

tegning av Asket - det skal finnes foto av henne også, men ettersom de er av samme kosmiske slekt som hvite jord-mennesker, er det uansett intett bevis på at hun er utenomjordisk. BEVISET MÅ EN FINNE INNE I SEG SELV, VED AT EN FØLER AT AT STOFFET TALER EN TIL EN PÅ EN LOGISK MÅTE. (o.a.)

Det finnes mange andre universer i tid og rom som er ukjent for dere.

Den tekniske utviklingen har åpnet dørene mellom våre to univers." Da han var 12 år gammel, fikk Eduard tuberkulose, og tilbragte i alt åtte måneder på et sanatorium. To år senere sendte den lokale barnevernsnemnda ham til et guttehem i Albisbrunn fordi han stadig skulket skolen. Eduard rømte fra guttehemmet tre ganger før myndighetene sendte ham hjem til foreldrene. Den unge Billy sluttet skolen etter sjetten klasse. I årene som fulgte prøvde han seg i mange forskjellige jobber, fra å legge kloakkrør til å melke

kuer. Han fikk dårlige venner, og ble sammen med en gjeng fra et ungdomshjem arrestert for tyveri. Ungdommene ble sendt til en forbedringsanstalt i Aarburg. Eduard rømte fra forbedringsanstalten til Frankrike hvor han gikk inn i Fremmedlegionen, deserterte få måneder etter avsluttet trening og vendte tilbake til forbedringsanstalten. Han sto stadig i kontakt med Asket. Hun oppfordret ham til å reise og se verden, studere og lære. 11958 la han ut på sin første reise til Midtøsten.

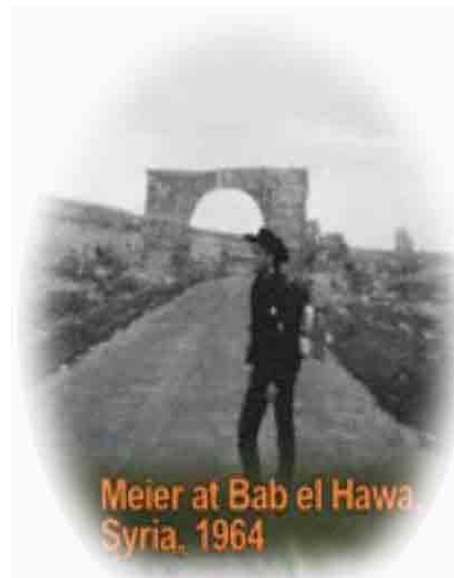
"Jeg fikk beskjed av min overjordiske kontakt om å reise til Midt-Østen," fortalte han Wendelle Stevens. "Denne reisen skulle komme til å få betydning for utforskningen av mine tidligere liv. Jeg fikk beskjed om å reise til Jerusalem, Bethlehem og Jordan, foruten VestPakistan, foten av Himalaya-fjellene, India, først og fremst New Delhi og Mahrauli, samt Tyrkia. Det var meningen at jeg skulle sette meg i forbindelse med visse personer som ventet meg. Enkelte av disse menneskene var innforstått med at jeg hadde kontakt med Asket. I Mehrauli gjorde en buddhist-munk meg fortrolig med Buddhas lære."

Uker og måneder kunne gå uten at Meier hadde kontakt med Asket. Men plutselig kunne han høre stemmen hennes igjen. Hun pleide først å spørre om han hadde tid. Som regel svarte han ja, fordi lærdommen fra Asket var viktigere enn alt annet. Hvis han sa ja, ga hun ham beskjed om å reise til et bestemt sted dagen etter og oppsøke visse personer.

"Etter en stund synes jeg ikke det var noe unormalt med denne kontakten," fortalte Meier. "Det var omtrent som hvis du ropte på meg og sa: 'Billy, har du tid til å gjøre meg en tjeneste?'"

Asket ga Eduard beskjed om å lære menneskene å kjenne; menneskesjelen, menneskelivet, bakgrunnen for lærdommen... Han skulle også lære naturen å kjenne.

"Man lærer mye av naturen," sa Meier henvendt til Stevens. "Det er viktig å studere planter og dyr, oppleve hvordan alt levende fødes og dør og hvordan alt som lever henger sammen. Det var på den måten jeg avdekket naturlovene. Naturlovene er det samme som Skapelsen. Skapelsen er ikke et adskilt fenomen, Skapelsen er alt."

Meier reiste til Hellas og videre til Tyrkia. Deretter la han ivei gjennom Syna, Jordan og Irak og endte opp i Saudi-Arabia. Ferden gikk videre til Kuwait og Iran. Derfra reiste han østover - til Pakistan og endte til slutt opp i India. Han gikk til fots, haiket og kjørte buss, tog og båt. Han jobbet som slangetemmer og gartner, kjørte lastebil lastet med nitroglyserin, han livnærte seg som gatesanger, kelner, grisepasser, jobbet på slepebåt, solgte leirkrukker, ledet et ungdomsherberge, jobbet som veterinærassistent, hjelpepleier, drueplukker, han spilte dukketeater, drev hønseri og underviste i tysk - alt sammen under Askets usynlige ledelse. Han fikk tilnavnet "Billy", oppkalt etter amerikanske folkehelter som Billy the Kid, Buffalo Bill og Wild Bill Hickock.

Mens Meier dro fra land til land og fra jobb til jobb, fortsatte Asket den telepatiske undervisningen som Sfath hadde begynt og ansporet Eduard til ytterligere åndelig bevisstgjøring.

"Du er utvalgt - i likhet med andre mennesker i andre tidsaldre - til å fortelle sannheten. Du vil oppnå større kunnskaper enn noe annet menneske i din samtid. Dette er grunnen til at du står under ledelse av en høyere livsform som beskytter, rettleder og lærer deg. Dette skjer ifølge en skapelseslov som ikke kan motarbeides, ikke engang viljemessig, fordi sannhetsbærere ikke blir kalt til sin oppgave i en spesiell alder; de er skjebnebestemt for oppgaven fra tidenes morgen. Et slikt liv vil kanhende bli vanskelig - det utvalgte individet vil nemlig lære helt usedvanlige ting."

Den 3. august 1965 gikk Meier ombord i en gammel buss i Tyrkia, på vei til Midt-Østen. Underveis kolliderte bussen med en annen buss, og Meier ble stygt skadet i ulykken. Han ble liggende i veikanten i flere timer uten å få hjelp. Folk var overbevist om at han var død, inntil en lege kom til ulykkesstedet. I huj og hast ble Meier kjørt til sykehuset, der den venstre underarmen hans måtte amputeres. Da Meier følte seg frisk nok, fortsatte han reisen, til Thessaloniki i Hellas denne gangen. Her slo han seg ned på et lite hotell og livnærte seg som skjorteselger. I et juleselskap samme år traff han den 17 år gamle greske Kaliope Zafireou.

Under oppholdet i India i 1964 hadde Asket latt Meier fotografere romskipet som svevet høyt over Ashoka-ashramen i utkanten av Mehrauli. På bildet sees tydelig det skiveformede objektet. Det har en lav, halvkuleformet konstruksjon på toppen. Meier hadde tatt vare på bildet og viste det til Stevens. (et av bildene fra denne perioden finnes øverst i neste spalte - bilde under er en av jim nichols illustrasjoner rundt de langst senere Semjase-kontakter)

Samme år som bildet ble tatt, avsluttet Asket kontakten med Meier - akkurat som Sfath hadde gjort tidligere. I den siste kontakten fortalte hun ham at overjordiske vesener ville holde ham under oppsikt de neste 11 årene - til gagn for både ham selv og de nye kontaktene. Under forutsetning av at han hadde nådd det nødvendige åndelige bevissthetsnivået, ville han når tiden var moden møte sine nye lære-mestre ansikt til ansikt.

"Dine forfedre kom fra stjernekonstellasjonen Lyren," hadde Asket fortalt ham. "Når du er tilstrekkelig moden, vil dine forfedre ta kontakt med deg. Den evige sannhet vil til all tid forbli den samme."

Slik avsluttet Meier beretningen om sine ungdomsopplevelser.

Tidlig neste morgen vendte Stevens tilbake til den lune peisestuen i gjestgiveriet. Mens han tyllet i seg store mengder sterk te, jobbet han seg gjennom den heller dårlige engelske oversettelsen av Meiers notater.

Han var kommet til beskrivelsen av romskipet som landet ute på sletten. Det virket nesten som farkosten pulserte, sto det i notatene. Skroget skinte i solen. Bortsett fra de små gluggene som var plassert i ring omkring kuppelen, var overflaten helt glatt, uten tegn til skjøter eller sammenføyninger av noe slag.

Meier gikk nølende nærmere. Da han sto omlag 100 meter fra den mystiske farkosten, følte det som om et eller annet holdt ham tilbake. "Det kjentes som jeg løp i motvind i en lydløs storm," sto det skrevet i notatene. "Jeg kjempet av alle krefter for å bevege meg fremover og klarte det såvidt, men bare noen få meter, før den gåtefulle kraften ble for sterk. Jeg satte meg isteden ned og betraktet kapselen."

Etter mindre enn et minutt kom en skikkelse frem bak romskipet. Skikkelsen så ut som et menneske, gikk på to ben og hadde to armer. Det ukjente vesenet var kledd i en tettsittende drakt som gikk opp til halsen. Materialet var grått og grovt, det så nesten ut som elefanthud. Drakten hadde en stiv, ringformet krave og endte i grå, ankelhøye støvler.

Dette var Pleiade-kvinnen Semjase. Hun så på ham med intense, lyseblå øyne. Det ravgule håret som var gredd i midtskill, hang løst ned til midjen og rammet inn et ansikt med smal nese, velformet munn og høye kinnben. Meier merket

seg at det eneste som skilte henne fra mennesker på Jorden, var at de små ørene satt tett inntil hodet, ikke litt buet ut fra kraniet. I tillegg var den hvite huden hennes så blek og glatt at den nesten var selvlysende.

Semjase beveget seg grasiøst og selvsikkert mot ham, berørte armen hans forsiktig og hjalp ham opp. Så fulgte hun ham bort til treet der Meiers moped sto

parkert. De satte seg i gresset og snakket i en time og et kvarter. Semjase snakket bra nok tysk til at Meier ikke hadde vanskeligheter med å forstå henne.

Eduard Meier skrev i notatene sine at Pleiade-boerne i lang tid hadde ønsket å komme i kontakt med sannhetssøkende mennesker. De hadde beskyttet og veiledet Eduard Meier siden han var fem år. Pleiade-boerne hadde år etter år sendt ham meldinger på ulike kommunikasjonsnivåer - og han ga dem tilfredsstillende svar. Derfor fortsatte de å kontakte ham. I januar 1975 var Meier omsider rede til å motta lærdom og bli gjort kjent med oppdraget som ventet ham.

Semjase fortalte først kort om Pleiade-sivilisasjonen som var mange tusen år gammel. Den oppsto ikke i Pleiadene som er et mye yngre stjerne- system enn vårt, men i stjerne- konstellasjonen Lyren. Da det brøt ut krig i dette stjerne- systemet, ble store deler av befolkningen evakuert til et annet stjerne- system i Pleiadene som kalles Hyadene, nærmere bestemt til

stjernen Vega. På en interstellar reise oppdaget de nyinnflyttede Pleiade-boerne at Jorden var iferd med å utvikle en atmosfære som var forbausende lik deres egen. Siden dengang er Jorden blitt rammet av to ødeleggende katastrofer, fortalte Semjase Meier. Den første katastrofen hadde de første Pleiade-boere hatt skyld i. De ankom Jorden og paret seg med de primitive menneskene. Mye senere koloniserte en annen generasjon Pleiade-boere Jorden. Disse utviklet raskt en avansert teknologi, som muliggjorde en altomfattende og ødeleggende krig.

Semjase (tegning her) og de andre Pleiade-boerne som hadde slått følge med henne til Jorden, kom fra en fredselkende kultur i stjernekonstellasjonen Lyren. Disse følte at de hadde ansvar for å hjelpe menneskeheten, slik at innbyggerne på Jorden ikke skulle bli ofre for nok en katastrofe - lik katastrofene tidligere Pleiade-boere hadde forårsaket.

For å hjelpe menneskeheten med denne oppgaven, hadde Pleiadeboerne tatt telepatisk kontakt med en mengde indi-

vider på Jorden, men de utvalgte viste seg enten å mangle kunnskaper, vilje eller lojalitet. De få som hadde de ønskede egenskapene, var for engstelige til å stå frem og fortelle om Pleiade-boerne. Derfor fikk ingen vite om kontaktene.

"Vi har lært at mange mennesker er ute av stand til å dra kjensel på sannheten og at sannheten skremmer dem," fortalte Semjase. "De er redd de vil bli beskyldt for å være gale, og at andre mennesker vil rotte seg sammen mot dem og prøve å overbevise omverdenen om at de lyver."

Fotografering av himmelfarkostene fra Pleiadene var en av Meiers forutbestemte oppgaver. Bildene skulle overbevise menneskene på Jorden om at de mottok besøk fra Pleiadene. Bare på den måten ville menneskene kunne innse at de var del av et større samfunn av galaktiske sivilisasjoner. Pleiade-boerne fortalte at de bare var én av mange millioner kosmiske raser som reiste omkring i verdensrommet.

"Menneskene kaller oss ekstraterrestrielle eller romvesener," fortsatte Semjase. "De tillegger oss overnaturlige evner, men vet allikevel ingenting om oss. Sannheten er at vi er menneskelige vesener akkurat som dere, men at våre kunnskaper, vår visdom og vår teknologi er deres langt overlegen."

"Vi er alvorlig bekymret på grunn av den dominerende rolle religioner har på Jorden, samt den skadelige virkning disse har hatt på lutringen av menneskeånden. Det finnes bare én universell kraft. Denne kraften virker inn på den enkelte skapnings liv og død. Dette er Skapelsen, universets ugjenkallelige og evige lover. Menneskene kan avdekke disse lovene i naturen - og det er veien å gå dersom man vil oppnå åndelig vekst. Parallelt med at menneskene skaffer seg åndelig trøst ved å søke tilflukt i religiøse forestillinger, svinner den levende menneskesjelen bort.

Sjarlataner på Jorden sprer løgner om at vi som kommer fra Pleiadene, er engler og at vi er sendt hit etter ordre fra Skaperen - for å bringe fred, det sanne budskap og det lykkelige samfunn til menneskeheten. Det er ikke sant, vi har aldri mottatt noen slik ordre og kommer heller aldri til å gjøre det. Skapelsen gir ikke ordre. Skapelsen er en lov i seg selv som alle livsformer må bøye seg for og bli en del av. Du skal formidle denne sannheten til menneskene," avsluttet Semjase.

Før de skiltes denne ettermiddagen, fortalte Semjase Meier at de to skulle stå i forbindelse med hverandre i tiden som kom, og at hun ville ta telepatisk kontakt med ham i nærmeste fremtid.

"Du skal ikke engste deg for at jeg vil gjøre dette mot din vilje," hadde hun sagt til ham. "Jeg vet hvordan jeg skal forholde meg til din person og ditt uavhengighetsbehov, og jeg vil alltid la de endelige avgjørelser ligge hos deg. Den tid vil komme da vi kan møtes ombord i mitt romskip og du kan fly sammen med meg ut i verdensrommet. Det skal vi snakke nærmere om senere."

Semjase gikk tilbake til romskipet. Straks hun var ombord, strømmet bølgevibrasjonene ut fra farkosten og forandret form og farge på de nærmeste omgivelsene. En blå-rød glorie strålte ut fra romskipet. Meier fotograferte ivrig idet romskipet løftet seg sakte fra bakken, steg opp

over furutrærne og suste avsted nordover. Klokken var nøyaktig fire da han knipset det siste bildet, og sekundet etter skjøt romskipet avsted og ble borte i skyene.

En ettermiddag da det var blitt mildere i været, spurte Stevens om Meier kunne ta ham med til et av møtestedene. Meier dirigerte Stevens til en gresskledd slette et stykke utenfor Hasenbol, ca. 40 minutter fra gården. Her hadde Meier tatt en billedserie av romskipet idet det gikk inn for landing.

Stevens husket godt disse fotografiene. "På de første bildene så man først en liten prikk, en liten mørk flekk som ble større og større. På de siste bildene avtegnet et romskip som svevet rett bak et tre, seg klart mot himmelen."

Stevens betraktet tankefullt det bratte landskapet opp mot Hasenbol. Han tvilte sterkt på om Meier ville være istand til å arrangere bildene på en slik måte at det så ut som romskipet beveget seg mot kameraet, høyt over dalen under. Da de tre mennene, Stevens, Meier og en tolk amerikaneren hadde tatt med i tilfelle de traff grunneieren, nærmet seg sletten, ble Stevens klar over en annen ting som han ikke hadde lagt merke til tidligere. Den eneste måten å komme opp til sletten, var via en bratt grusbeltet vei. Veien var stengt av en grind som var låst med hengelås. På den andre siden av grinden smalnet veien, og endte opp som traktorvei.

Stevens stanset bilen, vinket på bonden som sto lenger opp i bakken og spurte om tillatelse til å passere grinden og fortsette videre innover.

"Mannen åpnet grinden, og da vi kjørte forbi ham, kikket han mistenksomt både på oss og det vi hadde med oss," fortalte Stevens. "Han åpnet ikke grinden før han hadde inspisert Meiers moped og bilen, og i tillegg spurte han hvor vi hadde tenkt oss. Jeg holder det for svært lite sannsynlig at han hadde latt Meier passere med mopeden fullastet med romskipmodeller og annet utstyr. Og hvis han mot all formodning hadde gjort det ved én anledning, ville han ihvertfall ha husket det."

Mens bonden inspiserte Stevens leiebil og Meiers moped, snakket Stevens med ham gjennom tolken. "Kjenner du Meier?" spurte han.

Bonden nikket. "Han var her for litt over ett år siden."

"Bar han på noe spesielt eller hadde han noe uvanlig i bagasjen da du lot ham passere?" ville Stevens vite.

"Han hadde med seg sovepose, kamera og et fotostativ som var festet til bagasjebrettet på mopeden," svarte bonden uten å nøle.

"Husker du om han hadde en skiveformet gjenstand med seg, en hjulkapsel eller noe lignende?" spurte Stevens.

"Nei, ikke såvidt jeg kunne se," svarte bonden og ristet på hodet.

Meier sto ved siden av Stevens da amerikaneren "forhørte" bonden. "Mannen visste godt hvorfor jeg stilte alle disse spørsmålene," fortalte Stevens senere, "men han hadde ingen innvendinger mot at jeg spurte og grov."

Etterpå kjørte de tilbake til Schmidruti. Det var tre ting Stevens ikke klarte å få ut av hodet: Den stengte grinden, den mistenksomme bonden og mest av alt, den bratte stig-

ningen opp til gressletten. "Dette -i tillegg til at romskipet først viser seg som et uklart punkt på himmelen, for så å bli større og større idet det suser over dalen og nærmer seg fotografen... Ærlig talt, jeg kan ikke begripe hvordan den enarmede Meier skulle være istand til å arrangere noe slikt."

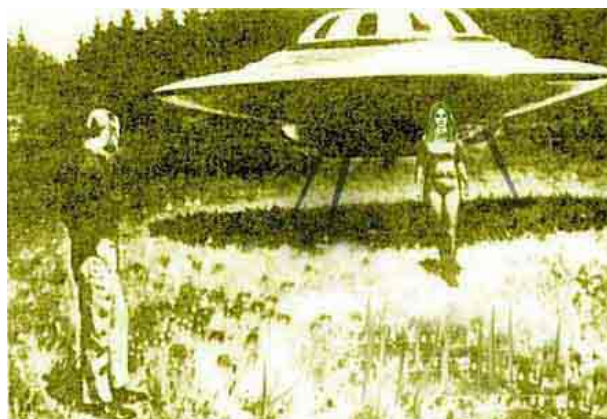
Det var mange som hadde fortalt Stevens om de mystiske landingsavtrykkene i gresset, og Stevens ville gjerne se dem med egne øyne. To uker før han kom til Meiergården, fortalte Meier ham at ytterligere et romskip hadde landet på et jorde ikke så langt unna. Det hadde etterlatt tydelige avtrykk som sveitseren var overbevist om fortsatt var godt synlig. Meier kjørte foran ut til landingsstedet, og til slutt fant de et sted å parkere bilen. Deretter fortsatte de videre til fots, inntil de kom til en gløtte i skogen. Det var her romskipet ifølge Meier hadde gått inn for landing. Han pekte ut avtrykkene for amerikaneren. "Gresset som var presset ned i bakken, var bøyd, men ikke brukket," fortalte Stevens. "Allikevel hadde ikke gresset reist seg, og det var i sannhet underlig. Hvordan kunne det ha seg? Gress reiser seg alltid når det ikke er brukket. Jeg har aldri klart å skjønne hva slags utstyr Meier skulle ha brukt dersom det var han som hadde laget avtrykkene i det våte gresset. Han kan ha strødd salt på bakken, men da ville ikke gresset ha vokst friskt og grønt etterpå. Sannsynligvis ville det ikke ha vokst i det hele tatt dersom han hadde strødd på for mye salt."

"Hvorfor reiser ikke gresset seg igjen?" spurte jeg Meier.

Han fortalte at han hadde spurt Pleiade-boerne om det samme', og de hadde svart at det var fordi magnetfeltene under landingsputene forandret plantenes magnetiske orienteringsevne. Det resulterte i at gresset fortsatte å gro horisontalt der romskipet hadde stått, istedenfor rett oppover, slik gress vanligvis vokser. Kanskje har jeg misforstått ham... Men hvordan i all verden skulle han ha klart å anlegge de gåtefulle avtrykkene dusinvis av ganger uten å bli tatt på fersk gjerning?"

Stevens hadde etterforsket over 100 UFO-saker i et dusin forskjellige land. Han hadde studert landingsplasser, gransket påstått bevismateriale og intervjuet vitner. Men Meier-saken var annerledes.

Det som skilte den fra andre UFO-observasjoner, var de mange øyenvitnene som selv hadde hatt uforklarlige opplevelser. Det var for mange ærlige mennesker som satt inne med for mange historier om Meier som ikke kunne forklares - mennesker som hadde observert den gåtefulle, enarmede mannen på nært hold, som ivrig hadde ventet

på at han skulle gjøre en feil, men som allikevel aldri hadde opplevd noe mistenkelig.

En av de mest bemerkelsesverdige historiene handlet om den gangen mannskapet ombord på et romskip hadde teletransportert Meier ut av arbeidsværelset hans. Rommet hadde ett vindu og én dør, og både døren og vinduet var stengt fra innsiden. Det var minst to personer som var villige til å avlegge ed på at de akkurat denne ettermiddagen hadde sett Meier gå inn på arbeidsværelset, og ikke hadde sett ham komme ut igjen. Mens alle trodde at han satt inne på rommet sitt og arbeidet, dukket Meier plutselig opp på veien foran gården. Tre mann måtte bryte opp døren inn til arbeidsværelset senere på kvelden for å komme inn.

Da Stevens hørte denne historien, ba han Meier om å prøve å beskrive hva som skjedde i det øyeblikk han ble teletransportert. Meier forsøkte å beskrive hendelsesforløpet ved hjelp av eksemplet fra arbeidsværelset.

"Tenk deg at jeg sitter ved skrivemaskinen ved vinduet. Plutselig føler jeg en kraft som gjør meg helt klar i hjernen. Jeg befinner meg fortsatt i min fysiske kropp der jeg sitter ved skrivebordet... men samtidig entrer jeg romskipet sammen med Semjase. Bevisstheten min er på forunderlig vis' på to steder på samme tid. Så et ganske kort øyeblikk 'glemmer' jeg at jeg befinner meg på arbeidsværelset, og i neste sekund befinner jeg meg i romskipet, og er ikke lenger her."

Stevens ville nå vite hvor "hvor" Meier egentlig befant seg når han var sammen med Semjase.

"Det er ingen forskjell om jeg befinner meg i romskipet etter at det har landet eller kanskje fortsatt svever rett over bakken, eller om vi flyr avsted i kosmos, langt fra Jorden. I denne tilstanden er vi hele tiden omgitt av et slags kraft-felt."

Det Stevens ønsket å klarlegge med spørsmålet sitt, var om Meiers kontakter fant sted i en annen dimensjon, eller om hans opplevelser hadde likhetstrekk med astralreiser, som ofte beskrives som en tilstand av ekstase og lykke. Med andre ord: Foregikk Meiers opplevelser på et mentalt og ikke på et fysisk plan?

"Mine opplevelser har ikke noe med astralreiser å gjøre," forsikret Meier amerikaneren. "Mine opplevelser er faktiske realiteter. De er virkelige. Pleiade-boerne er akkurat like virkelige - like stofflige - som du og jeg," tilføyde han.

Stevens skjønte etterhvert hvorfor Lou Zinsstag hadde nølt med å fortelle ham alt hun visste om den gåtefulle Meier-saken. De fire dagene han hadde vært i Schmidruti, hadde han tilbragt med lesing og grubling. For første gang i sin 30-årige UFO-forsker-karriere følte han seg fullstendig overveldet. Han vendte tilbake til Tucson med 130 sensasjonelle farvefotografier i bagasjen. Mange av bildene var skarper og mer detaljert enn de 12 bildene Lou hadde vist ham. Med seg i bagasjen hadde han også 700 sider kontakt-notater oversatt til engelsk, samt edsvorne erklæringer fra vitner som hadde opplevd uforklarlige ting i den sveitsiske landsbyen.

"Flere vitner fortalte at de hadde vært tilstede da Meier

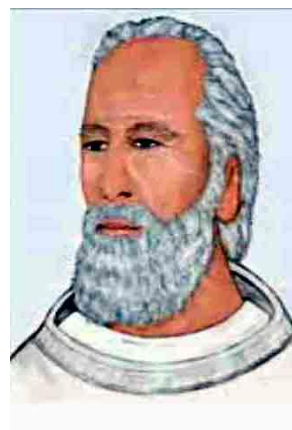
kom tilbake fra en kontakt. Helt plutselig - uten forvarsel - hadde den enarmede mannen stått midt blant dem i regnværet. Det hadde virket som han materialiserte seg rett ut av luften, og like merkelig; han hadde ikke hatt en eneste regndråpe på klærne. Jeg har aldri opplevd å snakke med mennesker som påstår de har vært vitne til teletransportering," sa Stevens og ristet vantro på hodet.

"Meier er en smart fyr med en skarp hjerne, men han har bare én arm og råder over høyst begrensede materielle ressurser. I tillegg blir han kontinuerlig 'overvåket' av mange andre mennesker. Jeg kan ikke skjønne hvordan han på noe tidspunkt eller på noen måte skulle være istand til selv å arrangere 'UFO-tilsynskomster'."

Vel hjemme i Tucson fortalte Stevens ekteparet Lee og Brit Elder hva han hadde opplevd. "Hvis denne mannen bløffer hele verden, har han også klart å bløffe sin kone og sine nærmeste venner i nesten to og et halvt år," sa han.

"Det var tydelig at det Stevens hadde opplevd i sveits, hadde gjort et dypt inntrykk på ham" fortalte Brit. "Han visste ikke helt hva han skulle tro. De tre døgnene vår venn var på besøk hjemme hos oss, gjentok han gang på gang: "Dere kommer aldri til å tro det, dere kommer aldri til å tro det." Om og om igjen.

"Jeg begynte faktisk å bli bekymret for Stevens" tilføyde Lee. "Mannen har jo etterforsket en mengde UFO-saker tidligere. Men da han kom tilbake fra Sveits, var han forandret på merkelig vis. "Dere må reise dit selv. Dette er større enn oss alle," husker jeg han sa.

senere i kontaktoppdraget hadde Meier også gjentagne kontakter med Semjases far - Ptaah - som er tegnet her

etter Meiers forklaringer

SEKS - 6

Lee Elders begynte å jobbe i Capitol detektivbyrå i 1976. I denne bransjen kunne han selv bestemme arbeidstiden. ~e hadde tidligere ledet forskningsekspedisjoner i Amazonas, nærmere bestemt i El Orienteregionen i Ecuador. Han var født og oppvokst i Arizona, og ørkenlandskapet hadde satt sitt preg på ham. Lee var en målbevisst og kontant type. En dag i 1974 strevet han seg gjennom tollene på flyplassen i Phoenix, Arizona. Han hadde vært på en forskningsekspedisjon og var fullstendig nedlesset av all slags utstyr. Mannen hadde ikke tatt en dusj på to uker. Det var da han traff sin tilkommende, Brit Nussou.

"Jeg skulle ønske dere hadde truffet Lee den gangen," sa Brit. "Han var ikke til å utstå. Lee var noe av det mest utsøkt arrogante man kan tenke seg. Rett og slett avskyelig. Og han mente selv at han var fullkommen." Brit var en høy, fyldig kvinne med store, brune øyne. øyenfargen hadde hun etter sine indianske forfedre. Det blonde hadde hun derimot etter en av sine skandinaviske forfedre. Brit var skilt, og selv om hun var 15 år yngre enn Lee, klarte han tilslutt og overtale henne til å gifte seg med ham.

Den brennhete ørkensolen i Ecuador hadde etset dype furer i ansiktet hans. En bekjent av Lee mente at... arkeologisk sett er Ecuador en parallell til Egypt ved århundreskiftet". Den samme mannen fortalte at Lee var den første fremmede som hadde blitt akseptert av Jivaros- og Shuaras-indianerne. Han var også overbevist om at toppen 10% av inka-skattene som hadde overlevd de spanske kolonistenes herjinger, var funnet. Det var nettopp ekspedisjoner på jakt etter de tapte inka-skattene som Lee Elders hadde vært med å organisere.

Vel hjemme igjen fikk den 38 år gamle Lee Elders i oppdrag å sikkerhetssjekke og lære opp 10 personer som kunne utplasseres blant de ansatte i en større transportbedrift. Hensikten var å avsløre en godt organisert "underslags-bande" som tappet firmaet for store verdier. En ettermiddag satt han og diskuterte oppgaven med bedriftens sikkerhetssjef. Plutselig ble de avbrutt av en telefon. Av samtalen forsto Elders at hemmeligstemplede opplysninger var forsvunnet på veien fra én datamaskin inne i bygningen til en annen computer som befant seg i bygningen på den andre siden av gaten. "Herregud, hvordan kan slike ting skje?" sukket sikkerhetssjefen. Elders forklarte hvordan det er mulig å tappe elektronisk informasjon uten at noen merker hva som foregår.

Tom Welch var en nær venn av Lee Elders og arbeidet i det samme firmaet. Da Elders fortalte om samtalen med sikkerhetssjefen, gikk Welch igang med å spore opp firmaer som hadde spesialisert seg på å løse slike problemer. Det fantes en rekke private etterforskningsbyråer som utførte lignende oppdrag som Capitol, men ingen hadde spesialisert seg på telekommunikasjon og datakriminalitet.

"Tom og jeg diskuterte dette inngående," fortalte Elders. "Ganske raskt konkluderte vi med at det var et enormt behov for ekspertise som kunne forebygge datakriminalitet. Kanskje burde vi starte for oss selv? Etter seks måneders

leting fant vi omsider et firma i New York som produserte avanserte telefonscannere som kunne kobles til telenettet."

"Det er ikke snakk om å tappe kabler eller antenner, vi snakker om manipulering med selve nervesenteret - telekommunikasjonsnettet," sa Tom Welch. "Avansert datakriminalitet av denne typen kan foregå rett foran nesen på hele staben, fra et sted utenfor huset, i byen der firmaet ligger eller fra et hvilket som helst sted i landet for den saks skyld." På slutten av 1976 kjøpte Tom Welch og Brit og Lee Elders en telefonscanner. Det avanserte apparatet kostet 20 000 dollar og var hjørnesteinen i den nystartede bedriften deres, Intercep. Intercep spesialiserte seg på bedriftssikkerhet og å forebygge datakriminalitet. Mesteparten av oppdragene de fikk, besto i regulære sikkerhetskontroller og forebyggende tiltak mot dataspionasje, datatyverier og telefonavlytting. I løpet av tre og et halvt år hadde de opparbeidet en betydelig kundekrets, både i inn- og utland.

Da Wendelle Stevens kom hjem fra Sveits, skjønte han at Meier-saken var for omfattende til at han kunne gå løs på den på egen hånd. Uforklarlige avtrykk i bakken, vitner som skulle intervjues og hauger med fotografier som burde gåes nærmere etter i sømmene... "Det var så mye arbeid å ta fatt på at ingen UFO-organisasjon jeg visste om hadde kapasitet til å gå i gang med oppgaven," sa han.

Elders hadde selv vært tilstede da Lou Zinsstag pakket opp Meierbildene hjemme hos Stevens. I likhet med de fleste andre var han blitt imponert og forbløffet over hvor skarpe og detaljerte fotografiene var. Allikevel, Lee Elders var en inngrodd skeptiker, og han bestemte seg etter en stund for at dette måtte være falsknerier! Han ble mer og mer sikker i sin sak, og konkluderte med at både Eduard Meier og vitnene som mente de også hadde sett romskipene, måtte ha en skrue løs.

"Da jeg kom tilbake fra Sveits, fortalte jeg Lee at jeg slett ikke hadde møtt en gjeng bygdetullinger. Faktisk var disse menneskene mye mer intellektuelt anlagt enn gjennomsnittsammerikeneren. Og hovedpersonen selv, Eduard Meier, var neppe istand til å føre alle de vi hadde truffet bak lyset," fremholdt Stevens. "Han er en enkel og ærlig sjel, som hele tiden har en masse mennesker rundt seg, mennesker som holder ham konstant under oppsikt. Jeg traff ikke en eneste som fortalte at Meier hadde oppført seg mistenkelig på noen som helst slags måte."

"Sludder," fnøs Elders. "Du er blitt lurt trill rundt, du også."

Men Stevens ga seg ikke. Han ramset opp fire grunner til at Meiersaken var vesensforskjellig fra de mange hundre UFO-sakene han hadde etterforsket: "Punkt én: I denne spesielle saken finnes det mer dokumentasjon og flere vitneutsagn enn i noen annen UFO-sak jeg kjenner." Punkt to: Denne saken er spesiell også på den måten at det eksisterer en mengde skarpe og uhyre detaljerte fotografier av de påståtte romskipene. Punkt tre: I Meier-saken er det mer fysisk bevis-materiale tilgjengelig for almen gransking og kritisk undersøkelse enn i noen annen kjent UFO-sak. Og endelig - punkt fire: I Meiersaken er det rapportert

om flere detaljert beskrevne nærkontakter enn i noen andre saker. Og enda viktigere: Disse nærkontaktene foregår fremdeles."

Stevens omtalte stadig Meier-saken som "tidenes største UFOsak", alternativt som "den mest omfattende, merkeligste og mest dramatiske sak moderne ufologi har etterforsket".

Men ekteparet Elders hadde bestemt seg en gang for alle at Meiersaken måtte være en bløffmakers verk. Lee var dessuten travelt opptatt med å bygge opp datasikkerhetsbedriften på denne tiden. Derfor var det kanskje heller ikke så rart at han var bekymret over hvordan det ville påvirke firmaets gode navn og rykte om han involverte seg i Meier-saken. "Plutselig kommer min halvgale oberstvenn, som etter 30 års UFO-hysteri har mistet alt som heter objektivitet, og skal ha meg med i jakten på flyvende tallerkner. Blir jeg innblandet i denne saken, står Interceps troverdighet på spill!" sukket Lee Elders.

"Hvis historien er sann, kan det ikke skade Intercep om du er med og utforsker saken," innvendte Stevens.

"Det er lett for deg å si," glefset Elders irritert. "Hele greia er oppspinn, fra ende til annen. Vi kan ikke risikere å involvere oss i slike saker."

Lee Elders kone, Brit, hadde skrevet dagbok i mange år. Hver kveld nedtegnet hun dagens begivenheter. I november 1977 noterte hun følgende: "Wendelle kom til Phoenix. Mannen er helt bortreist, snakker bare om Meier. Tre timer med tullprat. Lee hører ikke etter. Har aldri sett Wendelle sånn. Hvem har tid til å jakte på UFO'er nå? Wendelle presser på for å få Intercep med i etterforskningen. Lee og jeg snakket om det hele natten. Han vil ikke at firmaet vårt skal ha noe med et så tvilsomt prosjekt å gjøre. Det burde Wendelle skjønne..."

Men Stevens fortsatte å mase. "Hør her, jeg kan ikke henvende meg til UFO-organisasjonene med denne saken. Da risikerer jeg bare at de monopoliserer hele greia. De folka kommer til å lage en masse kaos og unødig oppstyr, slik de alltid gjør. Jeg trenger hjelp av profesjonelle etterforskere; folk som vet hvordan saker og ting skal gjøres. Sånne som ikke kaster bort tiden og som vet hvordan en sak skal dokumenteres."

Av erfaring visste Stevens at UFO-bilder ikke sjelden forsvant på "uforklarlig" vis. Uansett om en eventuell historie var sann eller ikke, så ble fotografiene ofte borte - før noen hadde fått anledning til å studere dem.

Det ble stadig mer å gjøre i Intercep ettersom månedene gikk, og Elders og Welch ble mer og mer opptatt med den daglige driften av firmaet. Men Stevens var fortsatt i kontakt med ekteparet for å få hjelp til granskingen av saken. Elders og Welch moret seg over Wendelle Stevens' voldsomme interesse for den sveitsiske bondens UFOhistorier, men samtidig kjente de ham godt nok til å skjønne at det måtte være noe spesielt med Meier-saken. Begge to undret seg over at Stevens ennå ikke hadde klart å avsløre Meier som bløffmaker.

"Vi begynte motstrebende å innse at det ikke bare kunne være fri fantasi," innrømmet Welch senere. "Enten var dette århundrets bløff, der en smart fyr klarte å lure en

masse mennesker, under dekke av å være en halvtomsete, sveitsisk bonde, eller så var det som foregikk i nærheten av den sveitsiske landsbyen en historisk begivenhet av dimensjoner."

I april 1978 skulle ekteparet Elders på forretningsreise til London. Da Stevens hørte om London uren, skjønte han straks at dette var anledningen han hadde ventet på. Når de først var i Europa, burde ekteparet stifte nærmere bekjentskap med Meier-saken! Han tilbød seg å møte dem i London så fort de hadde gjort seg ferdig med oppdraget sitt. Han foreslo at de deretter tok nattoget til Zürich. Det behøvde ikke å koste allverden. De kunne tilbringe et par dager på et koselig, lite hotell, treffe Meier og snakke med noen av de som holdt til på gården... Kanskje det kunne få dem til å forandre mening om hva som egentlig foregikk.

Ekteparet tenkte seg godt om. Ingen av dem hadde noen gang vært i Sveits, og klienten de skulle møte i England, skulle allikevel betale flybillettene deres til London. Noen få dagers avstikker i følge med Stevens ville ikke koste allverden. Lee og Brit bestemte seg omsider for at hvis det betydde så mye for Stevens at de ble med, kunne de jo sakens føye ham.

"Skal jeg være ærlig, tror jeg ikke det var historien om Meier som gjorde at Lee og Brit sa ja til å være med til Sveits. Nei, det var nok det at jeg ba dem innstendig, som gode venner gjennom flere år, om å være med meg. Jeg kjente ingen andre jeg kunne spørre," fortalte Stevens.

Mens ekteparet Elders var i London, skulle Welch delta på Honeywell Corporations fjerde datasikkerhets-konferanse i Phoenix. Honeywell hadde spurt Tom Welch om han ville holde et foredrag om hvordan det private næringsliv kunne beskytte seg mot datakriminalitet.

"Siden vi etterstreber å være oppdatert om hva som foregår innen bransjen, må vi følge med i hva som skjer innenfor data, elektronikk og kommunikasjon. På den tiden hadde vi en mengde erfaring fra mindre selskaper, og vi begynte etterhvert også å få større klienter. En del av oppdragene våre dreide seg om å forebygge datakriminalitet, industrispionasje og lignende ting," fortalte Welch.

"Meier-saken var innviklet og inneholdt mange 'løse tråder'," sa Welch. "Hvis Meier var en bløffmaker, drev han sannelig bløffen i stor skala. Dersom han var en svindler, var jeg overbevist om at Lee og Brit kom til å gjennomskue køpenikaden hans i løpet av noen dager."

I slutten av mars fløy Stevens til London sammen med Brit og Lee Elders. Ekteparet gjorde seg ferdig med Intercep-oppdraget i løpet av to dager, og de tre amerikanerne hadde reservert soveplasser på nattoget til Zürich 1. april. I Zürich leiet de en liten Renault og fulgte Autobahn nordøstover mot Winterthur. Der tok de av fra motorveien og fortsatte sydover. De passerte Turbenthal og Wila og tok av mot Schmidruti akkurat der hvor veien begynte å klatre oppover åssiden. Det lå fortsatt sneflekke her og der. Like før de kom til Schmidruti, tok de av fra hovedveien, passerte vertshuset og fortsatte mot Meiergården. Da de kom frem, fikk de øye på Meier. Han sto og vasket ansiktet i hestetrauet.

Det hadde ikke skjedd store forandringer på gården siden Stevens hadde vært der seks måneder tidligere. Oppkjørselen var fremdeles gjørmete etter smeltingen og vårregnet, taket var ennå ikke tettet og gården hadde fremdeles ikke innlagt vann. Popi var nødt til å hente kaldt vann i pumpen og varme det på ovnen.

"For meg fortonet det seg som rene katastrofeområdet," sa Lee. "Nitrist fattigdom, det var det det var."

"Førsteintrykk: katastrofeområde," skrev Brit i dagboken sin. "Sne og sur blåst. Små, hvite blomster stikker opp av sneen. Huset ser ut som en falleferdig låve og trenger maling. Vinduslemmene i annen etasje er vindskjeve. Store epletrær i skråningen foran huset. Jord, eller rettere sagt gjørmeg, og silende regn."

Meiers første vårgjester - en flokk ungdommer fra forskjellige europeiske land - var allerede ankommet. De hadde slått opp telt foran låven og hjalp Meier med å grøfte.

Lee Elders hadde ikke dannet seg noe bilde av Meier. Allikevel var han forberedt på å mislike mannen fordi han sannsynligvis var en bløffmaker, og fordi han var den direkte årsaken til at Stevens hadde dratt dem med på denne formålsløse turen til Sveits. Og hvis det var slik at han skulle snoke omkring på gården på jakt etter bevis på at Meier var en svindler, var den enarmede mannen å betrakte som en motstander, tenkte Lee Elders.

Meier tørket ansikt og hender og kom bort til bilen. Stevens presenterte sine venner fra Phoenix. "Jeg hilste på Meier, og øynene hans... det er det første jeg husker," sa Lee senere. "Det var merkelig, det var akkurat som jeg hadde truffet mannen tidligere. Det var i sannhet en underlig opplevelse."

Stevens og ekteparet Elders tok inn på vertshuset i Dussang, en liten landsby 15 minutter unna. På grunn av Stevens' tidligere besøk og langvarige brevveksling med Meier, ble ekteparet Elders tatt varmt imot av familien Meier. Den enarmede mannen fulgte med på kjøreturer omkring i distriktet, men på grunn av for mye sne var ikke veien kjørbart oppover i høyden. Det betød at de ikke kunne ta seg frem med bil til stedene der de fleste UFO-bildene var tatt. De kjørte så langt de kunne og fortsatte videre til fots. Etter en stund kunne de se avsatsene i fjellsidene der noen av nærkontaktene hadde funnet sted.

Om aftenen spiste de middag sammen med familien Meier og lyttet til den enarmede mannens egen beretning. Kontaktene hadde foregått over et tidsrom på tre år. Meier hevdet at han tilsammen hadde truffet Semjase og andre Pleiade-boere ansikt til ansikt mer enn 100 ganger. Meiers notater hadde etterhvert vokst til nesten 3 000 sider. De omhandlet interstellare reiser, livet på planeten Erra, universets lover, avansert fysikk, arkeologi, astronomi, skapelsen, menneskehetens skjebne og Jordens fremtid. Bare 14 dager tidligere hadde Meier opplevd sin siste nærkontakt.

Brit noterte i dagboken sin at sveitseren virket åpen og ærlig, og at dette hadde overrasket Lee. "Denne mannen skjuler ingenting," skrev hun. "Ærlige øyne. Ser ikke vekk når han får et spørsmål og er usedvanlig direkte. Ungene er søte som unger flest og elsker sjokolademelk. Kalioppe er svært stille. Hun har et jaget uttrykk i ansiktet."

"Jeg prøvde å konsentrere meg om personen Meier," fortalte Lee Elders senere. "Steve hadde sitt spesialområde, Tom hadde sitt - og jeg bestemte meg for å konsentrere meg om mannen og prøve å komme ham så nær inn på livet som mulig. Det var ingen sak å bli kjent med ham. Jeg har lest mye psykologi, og bestemte meg for å studere kroppsspråket hans for å se om det avslørte noe, om han kom i forsvarsposisjon når han svarte på visse spørsmål, hvordan han satt, om han la ben og armer nervøst i kors osv. Jeg prøvde å legge merke til om han blunket usikkert med øynene i visse situasjoner, og om han blunket mer nervøst hvis jeg stilte spesielle spørsmål. Men jeg kunne ikke se tegn til at han ble urolig. Mannen virket fullstendig avbalansert. Noen har sagt at øynene er sjelens speil, og hvis det er sant, har ikke Meier noe å skjule! Han ser aldri bort, ser ikke ned eller unngår folks blikk. Meier ser alle mennesker rett i øynene."

Den enarmede mannen fant frem et omfangsrikt fotoalbum stappfullt med UFO-fotografier, og lot ekteparet Elders lese de kontaktnotatene som allerede var oversatt til engelsk. Han besvarte alle spørsmål tålmodig, om enn litt trett. En aften viste han filmer han hadde tatt av UFO'ene med et 8 mm kamera. Det var et svart-hvitt opptak som forestilte en underlig farkost som beveget seg over en over-skyet himmel, ikke så langt bak et stort furutre. Plutselig skar romskipet inn foran treet, og dragsuget fikk grenene til å bevege seg. Lee Elders ba Meier om å kjøre den korte sekvensen om og om igjen. Han studerte inn gående lufttrykket som oppsto og som beveget grenene idet UFO'en plutselig svingte inn foran treet.

I en annen filmsekvens fløy farkosten over et lite tettsted i nærheten av Hasenbol. Med ett stanset den og ble hengende fullstendig ubevegelig i luften - inntil den plutselig suste videre. Filmen viste flere interessante detaljer: snedekte fjelltopper i bakgrunnen og vinden som rusket i et tre på høyre side av bildet. Elders og Stevens vurderte muligheten av at det var brukt helikopter eller lange kabler under opptaket, men kunne fremdeles ikke fatte hvordan Meier, dersom han var en bløffmaker, hadde fått farkosten til å "henge" fullstendig urørlig i luften.

De usedvanlige opplevelsene og Meiers merkelige historie gjorde etterhvert Lee Elders svært forvirret. Hver morgen og ettermiddag gikk han rundt på gården og i skogen, på jakt etter noe som kunne bevise at mannen tross alt var en svindler. Eller så dro han også ut for å studere kontaktsteder. Om kveldene satt han ved kjøkkenbordet og lyttet til Meiers opplevelser (det virket nesten som det kjedet den enarmede mannen å snakke om dem). Meier fortalte hvordan han ble tele transportert til romskipet eller om reiser til andre planeter. Til tross for at den enarmede mannen gjorde et sympatisk inntrykk, var disse historiene i drøyeste laget for Lee Elders. Det kunne rett og slett ikke være sant! Men neste morgen dro han ut for å studere et nytt kontakt-sted, snakke med nye vitner og studere fotografier av de mystiske avtrykkene i bakken, og han fortsatte å gruble over hva han selv ville ha gjort dersom han skulle ha forsøkt å overbevise andre om slike ville historier. Gang på gang tok Elders og Stevens de sylskarpe fotogra-

fiene med seg ut til kontaktstedene, sammenlignet detaljer og diskuterte hvordan Meier kunne ha rigget opp UFO-modeller, som han siden fotograferte. Enda vanskeligere syntes de det var å forstå hvordan mannen, dersom han bløffet, hadde filmet romskip som så ut som de befant seg høyt, høyt til værs.

"Vi konkluderte med at bildene var tatt på steder hvor det ikke fantes muligheter for å rigge opp utstyr, enten fordi det ikke vokser trær i nærheten eller fordi terrenget er altfor ulendt. Vi kunne ikke forestille oss hvordan Meier skulle ha klart å rigge til det som trengtes for å ta slike bilder. Skulle han som bare har én arm, ha klatret opp og ned bratte fjellskrenter med all slags utstyr hengende over skulderen? Nei, det var ikke mulig! Vi tenkte at kanskje hadde mannen hatt medsammensvorne, men slo raskt tanken fra oss. Det ville tross alt blitt oppdaget i løpet av de tre og et halvt årene Meier-saken hadde vært kjent. Vi var jo ikke de eneste som hadde vært ute etter å avsløre Meier. Halve landsbyen så helst at mannen ble erklært gal!"

Da ekteparet Elders kom til landsbyen, hadde de ventet å møte hjernevaskede Meier-disipler som preket "det sanne budskap" fra Pleiadene og lovpriste "profeten Billy" Meier overfor alle besøkende. Men de eneste de møtte var ungdommene som campet ved låven og som reiste sin vei etter noen få dager, for å bli erstattet av en ny gruppe besøkende. De fleste faste gjestene på gården kom for å arbeide i helgene eller for å hjelpe Meier med det beskjedne tidsskriftet hans, "Wassermannzeit". Disse menneskene var alle i 20-, 30- eller 40-årene. Det var en rektor, to lærere, en grafiker og en dataprogrammerer i gruppen. Og ingen av dem prøvde å dytte noe på oss, hverken idéer eller souvenirer.

Selv om Lee var forberedt på ikke å like Meier og fremdeles ikke stolte helt på ham, trivdes han allikevel godt i selskap med mannen.

"Det var moro å snakke med ham," erindret han. "Meier levde et merkelig liv. Jeg var fascinert av Midt-østen-historiene hans, og han så ut til å like å høre om mine ekspedisjoner til Syd-Amerika." En kveld satt ekteparet Elders benket rundt kjøkkenbordet. Meier var tankefull og drakk kaffe fra en diger porselenskopp. Han fortalte at han alltid syntes det var vanskelig å fortsette livet på Jorden etter et møte med Pleiade-boerne.

"Når jeg er ombord i romskipet, er det som jeg mister lysten til å reise tilbake til Jorden igjen. Jeg synes alltid det er problemfylt å vende tilbake. Noen ganger må jeg virkelig være streng og si til meg selv at jeg hører til på Jorden. Det føles så fredelig og godt å være i romskipet og snakke med Pleiade-boerne. Der er jeg mye mer bevisst mine tanker og følelser enn jeg er på Jorden. Allikevel - jeg har ikke noe valg; jeg er nødt til å vende tilbake til denne kaotiske verden hvor folk bare bråker og skriker. Livet her nede føles som en kontinuerlig kamp, dag etter dag, time etter time."

Elders ivret etter å få svar på et spesielt spørsmål, sannsynligvis det spørsmålet Meier var blitt stilt flest ganger: Hvorfor hadde Pleiadeboerne valgt nettopp ham til disse kontaktene? Meier forklarte kort og liketil at han var blitt opplært til disse kontaktene siden han var en liten gutt, og før det igjen, i et tidligere liv der han også hadde hatt kon-

takt med Pleiade-boerne. Ifølge Meier ønsket romvesnene å gjøre sin tilstedeværelse kjent litt etter litt, istedenfor å tre frem foran store menneskemasser, slik de hadde gjort i tidligere tidsepoker. Det hadde resultert i at folk på Jorden var overbevist om at vesnene fra verdensrommet var guder eller også engler.

"Pleiade-boerne er mennesker, akkurat som oss. Hver eneste dag må jeg slå knyttneven i bordet for å få dem til å forstå hvordan virkeligheten er. Det må gjentas om og om igjen, dag etter dag, at våre venner fra verdensrommet ikke er guder."

"Klarer du virkelig å akseptere dem som mennesker, akkurat som oss?" spurte Lee. "De ser kanskje ut som oss og snakker som oss, men...?"

"Men vibrasjonene er annerledes," avbrøt Meier. "Vibrasjonene er mye høyere."

Ekteparet Elders kunne selvfølgelig ikke etterprøve Meiers historier. Det var ikke mulig ved selvsyn å undersøke hvordan Pleiadeboerne så ut, å vite med sikkerhet hvordan Meier kom til kontaktmøtene eller hva slags informasjoner og kunnskaper Pleiade-boerne hadde meddelt ham - hvis disse vesnene i det hele tatt eksisterte.

"Hvis du ikke selv har hatt en slik opplevelse, vil du alltid, hvor grundig den enn er dokumentert, stille deg skeptisk til den," sa Brit. "Er det virkelig mulig at dette kan ha hendt?" Hvordan skal man i tilfelle kunne forklare det?"

Dersom de skulle feste lit til Meiers historier, krevde ekteparet mer håndfaste bevis på Pleiade-boernes eksistens. Fikk de ikke det, hadde ikke historiene noen som helst verdi for dem. Dagen etter dro de ut i skogen, til en liten slette, der det en gang var oppdaget landingsavtrykk. Da de kom frem til sletten, studerte de fotografier av sporene. Gresstråene var ikke brukket, bare klemt ned mot bakken, og ifølge vitner som var blitt intervjuet i forbindelse med sporene i bakken, hadde ikke gresset reist seg på ukevis. Ekteparet kommenterte funnene slik: "Det hele var mildt sagt merkverdig. Ikke noe kjøretøy kunne komme nærmere avtrykkene enn 250 meter, skogen som omga sletten var for tett til det. Var det noen som hadde arrangert hele greia, måtte de ha brukt et eller annet som var lite og lett nok til å kunne bæres igjennom skogen, samtidig som det var såpass tungt at det laget et avtrykk i det høye gresset. Gjenstanden måtte imidlertid ikke være tyngre enn at en person uten større vanskeligheter kunne snurre den rundt slik at avtrykkene ble jevne hele veien rundt. Hvordan det enn har foregått, må hele operasjonen ha vært utført fra et punkt like utenfor sirkelen. Det fantes nemlig ikke fotavtrykk andre steder. Hvordan kan man få gress til å ligge helt flatt, når gresstråene ikke er brukket?"

Samme natt satt Lee og Brit Elders ved kjøkkenbordet og lyttet til Meiers utlegninger. Han fremholdt at menneskene på Jorden befant seg på et utviklingsstrinn som tilsvarte det utviklingsnivået Pleiadeboerne hadde stått på for flere tusen år siden. "Det er en av grunnene til at de studerer oss så ivrig," sa Meier.

"Hvordan føles det å bli dematerialisert?" ville Brit vite.

"Det er en tilstand av fin balanse," svarte Meier.

"Hva mener du egentlig med det?"

"Det føles som å befinne seg i evigheten," sa Meier. "Jeg fylles av denne følelsen i samme øyeblikk som dematerialiseringen starter."

"Og når du rematerialiseres, hva skjer da?"

"Når jeg forlater romskipet, entrer jeg et slags hulrom. Det er her min 'materielle' struktur rearrangeres. Hvis du forlater romskipet og mister' din fysiske kropp, vil du ikke forstå hva som er skjedd før du berører noe fysisk, som bakken eller et tre."

"Er Pleiade-boerne dematerialisert når de kommer ut av skipet, for deretter og rematerialiseres når de kommer i kontakt med bakken?" ville Brit vite.

"Du ser dem ikke i det øyeblikk de kommer ut av romskipet," svarte Meier. "Men idet de kommer i kontakt med bakken, rematerialiseres de. Her befinner hulrommet seg (han pekte på et av bildene), jeg er ikke sikker på om det er dette eller et av de to andre jeg gikk gjennom."

"Er kroppene til romvesnene omgitt av en slags hvit tåke når de rematerialiserer seg...?"

"Nei."

"De bare er der. Vips, er de her, og så, vips, er de ikke her lenger? Er det slik å forstå?"

"Ja."

"Det er altså ikke en trinnavis prosess?"

Meier ristet på hodet.

"Oberst Stevens har fortalt at du var andpusten hver gang du kom tilbake fra en kontakt," sa Lee. "Stemmer det?"

"Jeg var kortpustet på grunn av forskjell i luftsammensetningen her og ombord i romskipene," forklarte Meier. "Luften ombord i romskipene inneholder 32 prosent oksygen. Derfor er den mye lettere å puste i. Det føles omtrent som du plutselig forflyttes fra den friske luften ute på landet til eksosluften midt i en forurenset storby. Sånn oppleves forskjellen."

"Er det enkelte ting du har fått beskjed om ikke å snakke om?" ville Lee vite.

"Ting som angår fremtiden, ble jeg bedt å holde for meg selv," sa Meier og nikket. "Jeg er også blitt bedt om ikke å snakke for mye om det jeg har lært, fordi menneskene må begynne å tenke selv dersom de skal finne frem til sannheten."

"Mye av det mannen sier, må taes med en klype salt," mente ekteparet Elders. "En god del av fortellingene hans var mildest talt vanskelige å svelge. Men allikevel - på en merkelig måte virket alt sammen samtidig helt logisk. Jeg prøvde å legge merke til måten han snakket om opplevelsene sine. Var han følelsesmessig engasjert? Virket han arrogant? Svaret er nei på begge spørsmålene. Meier fortalte oss hva han hadde opplevd med den mest hverdagslige mine du kan tenke deg. Det er det som er det mest overbevisende ved hele saken."

Denne enkle bonden fikk oss til å stanse opp og tenke oss om. Hvorfor skulle ikke Pleiade-boerne ha fellestrekk med menneskene på Jorden? Og dersom det er sant at disse vesnene befinner seg to eller tre tusen år foran oss i teknologisk utvikling, virker det ganske sannsynlig at de har små simultanoversettelses-apparater som henger i beltet, slik

Meier påstår. Jeg tenker stadig på det han sa og som han gjentok gang på gang: 'De er ikke annerledes enn oss.'

Meier fortalte om sivilisasjoner som levde harmonisk sammen i universet og om farkoster som kunne bevege seg hurtigere enn lysets hastighet, om livet på Erra, om androider og åndelige ledere - og om Sfath som han hadde hatt kontakt med i barndommen. Det kom mennesker fra hele Europa for å høre ham snakke om disse tingene. Lee Elders prøvde fortvilet å finne uklarheter og tvetydigheter i Meiers historier - men forgyeves! Den sveitsiske bonden motsa ikke seg selv en eneste gang! Og selv om svarene hans ikke representerte objektivt bevismateriale, fremsto de alltid som logiske, og han svarte like tålmodig hver gang han fikk et nytt spørsmål.

Mens de var på gården, var Lee Elders og Stevens på utkikk etter et mørkerom, et verksted, stativer eller annet utstyr som kunne tyde på at de hadde med en svindler å gjøre. De undersøkte låven, uthusene, hovedbygningen og skogen omkring. Det slo dem at dersom Meier var en svindler i stor stil, måtte gården i det minste ha et elektrisk anlegg som fungerte. Men bortsett fra den tynne ledningen som førte strøm til kjøkkenet og resten av huset, var det elektriske anlegget svært mangelfullt. Men Lee Elders fortsatte å lete, inntil fire låste rom gjensto.

"Et av disse rommene lå under det gamle vognskjulet hvor Jakobus sov. Det gjorde meg nysgjerrig. Det andre avlåste rommet lå i redskapsrommet ved siden av vognskjulet. Kjelleren i hovedhuset var det tredje rommet jeg gjerne skulle ha kikket nærmere på. Det fjerde rommet var Meiers arbeidsværelse. Jeg var mildt sagt nysgjerrig på å finne ut hva som befant seg der inne."

En ettermiddag gjorde Elders noe som Stevens aldri ville ha gjort på egen hånd. Han lot som det var veldig viktig å få snakke med Jakobus og trakk Stevens med seg ned trappen til rommet til Jakobus under vognskjulet. "Vi banket på døren og nærmest inviterte oss selv inn," fortalte Elders. Og før Jakobus hadde fått tid til å reise seg fra sengen, hadde de to mennene saumfart rommet. Jakobus skjønte ikke hva som foregikk, og før han fikk tid til å reagere, hadde de konstatert at rommet under vognskjulet i hvertfall ikke skjulte noen hemmeligheter.

Det andre stedet de undersøkte, var redskapsrommet. Dette lå ved siden av vognskjulet. Det tok ikke lang tid å fastslå at rommet ikke inneholdt annet enn sager, hakker, ljaer og mange andre gårdsredskaper.

"Omsider kom vi oss ned i kjelleren under selve hovedhuset. En dag gikk vi bare rett og slett ned dit. Det var enkelt, du gikk bare ut bakdøren, ned trappen til høyre og så ned enda en trapp. Døren var ikke låst denne dagen. Vi prøvde ikke å skjule hvor vi hadde tenkt oss, vi gikk bare rett ned og åpnet døren. 'La oss ta en titt på hvordan de oppbevarer maten her på gården,' mumlet vi og satte kursen for kjelleren. Alt vi fant var en masse kål og gulrøtter! Bortsett fra Meiers arbeidsværelse hadde vi nå sjekket alle tenkelige gjemmesteder der det hadde vært mulig å stikke unna UFO-modeller, kabler og annet utstyr."

En dag viste lærerinnen Elsi Moser Brit noen 11 x 14 cm forstørrelser av Meiers bilder inne på arbeidsværelset

hans. Brit benyttet anledningen til å ta en rask kikk rundt i rommet. "Men det var ingenting der inne som fikk meg til å stusse - noen få bøker, en gammel skrive-maskin, et arbeidsbord uten skuffer, to lamper og noen kaktusplanter; det var alt." "Ikke noe påfallende," skrev Brit i dagboken. Hun fikk til og med Meier-barna til å vise henne rundt på gården. Brit tok en ekstra titt inn på barneværelsene, men heller ikke her oppdaget hun noe som gjorde henne mistenksom.

"Vi har ikke sett noe som har fått oss til å stusse," noterte hun i dagboken sin etter at de hadde vært på gården noen dager. "Lee klarer ikke helt å bestemme seg for hva han skal mene om Meier-saken. Det er vanskelig å mislike Billy og alle de andre som oppholder seg på den i fattigslige gården. Stadig innprenter vi oss selv at vi må inn ta en objektiv holdning til saken. Etter å ha studert all mulig dokumentasjon, stiller Lee fremdeles spørsmål ved sannhetsgehalten i den enarmede sveitserens historier. Steve kan vi ikke regne med, han er absolutt ikke objektiv lenger. Puh! Jeg føler meg helt overkjørt."

Stevens og Elders fikk omsider adgang til Meiers arbeidsrom da Stevens ba om å få høre på lydbåndopptakene den enarmede mannen hadde tatt av UFO'en. Stevens hadde truffet noen på gården som snakket om dette opptaket. Da de spurte om båndet med UFO-lyder, ba Meier dem bli med inn på kontoret. Her spilte han av opptaket for dem. Elders prøvde å ta opp den ubestemmelig syngende lyden (som han påsto like gjerne kunne ha vært laget ved hjelp av en synthesizer) på sin egen kassettopptaker, men til ingen nytte. Resultatet ble ikke brukbart.

"Vi kikket inn i et av kottene som lå vegg i vegg med arbeidsværelset til Meier," fortalte Elders. "Alt vi fant var en haug kakkende høns! Da Meier spilte av romskipslyden, prøvde vi å feste lyden til vår egen båndopptaker. Resultatet var nedslående: Et sammensurium av kakkende høner, galende haner - og den merkelige bakgrunnstøyen som angivelig skulle stamme fra en UFO. Vi bestemte oss for å prøve å gjøre et opptak av UFO-lydene ved en senere anledning."

Det som sjokkerte de tre amerikanerne mest under oppholdet på gården, var hvor skjodesløst Meier oppbevarte UFO-materialet.

"Mannen lagret all den verdifulle dokumentasjonen under sengen og i et ulåst skap. Jeg kunne ikke tro mine egne øyne," fortalte Elders.

"Det første året familien bodde på gården, var det ikke engang mulig å låse utgangsdøren til hovedhuset. Mellom stuen og soverommet hang det et forheng. Det var stadig folk innom. Meier oppbevarte de unike fotografiene i en skoeseke under sengen! Ikke rart hundrevis av bilder ble borte!"

Herbert Runkel var et av vitnene Elders hadde snakket med. Han fortalte villig om den første natten han hadde fulgt med Meier til en kontakt. Jakobus hadde sittet bak rattet. Da Meier forsvant inn i skogen, hadde det regnet, det var sølepytter på veien og den kraftige vinden rev i trekronene. De to mennene hadde sittet i bilen i over en

time og ventet på at Meier skulle komme tilbake, bare avbrutt av en rask springmarsj i ny og ne for å holde varmen. De hverken så eller hørte noe mistenkelig.

"Det var ingenting som gjorde at vi var ekstra på vakt," fortalte Herbert til Elders. "Hverken mennesker, dyr, lys, biler -ingenting... Den eneste lyden vi hørte, var vinden som ulte."

Etter en time og tyve minutter kom Meier tilbake.

"Jeg husker det som det var igår," sa Herbert. "Da Billy kom tilbake, la jeg hånden min på skulderen hans og sa: 'Hei, endelig er du der!'. Det var da jeg la merke til at klærne hans var tørre. Jeg grep ham i hånden. Til min store forskrekkelse var hånden hans varm!"

Lee Elders ville vite om Meier kunne ha hatt et hemmelig skjulested inne i skogen. Hadde han kanskje varmet seg ved et bål, eller hadde han muligens snudd jakken med vrangen ut?

"Ikke tale om," svarte Herbert. "Billy ville ikke ha klart å lure oss. Vi satt og lyttet oppmerksomt til uvante lyder hele tiden og prøvde å få øye på et eller annet inne i skogen. Husk at vi gjerne ville ha med oss hver minste detalj dersom romskipet kom inn for landing rett foran nesa på oss. Jeg er ikke gal, jeg så med mine egne øyne at Billys klær var knusktørre!"

Elsi Moser jobbet som lærerinne i nabokommunen. Hun var en varmhjertet og intelligent kvinne på omkring de 50 som hadde bodd to år i Storbritannia og snakket flytende engelsk. "Jeg kan ikke garantere at Billy hadde kontakt med Pleiade-boerne hver eneste gang han påsto at han hadde snakket med dem. Men at han kommuniserte med ekstraterrestrielle vesener - det er jeg sikker på!"

En av de detaljene som hadde overbevist Elsi om at kontaktene virkelig fant sted, var en film som Meier hadde tatt med 8 mm-kameraet sitt. Meier hadde montert kameraet på stativ, og trykket ned utløserknappen. Plutselig kommer han inn i bildet fra høyre, det venstre ermet på den gamle, grønne genseren hans blaffer i vinden idet han beveger seg bort fra kameraet og går nedover stien. Så stanser han opp og gjør tegn til UFO'en - han vil at den skal komme nærmere. Men farkosten holder seg på samme avstand. Meier sitter på huk et par minutter og betrakter himmelen. En gang ser han på kameraet og peker mot romskipet, som fremdeles ikke kommer nærmere. Tilslutt trekker han på skuldrene og rusler tilbake til kamerastativet, mens romskipet hele tiden svever i bakgrunnen. Elsi sa at den skuffelsen som kunne leses i ansiktet til Meier akkurat da, virket helt ekte.

Det var mange vitner som hadde sett underlige lys på himmelen, lys som beveget seg lynraskt i underlige mønstre, ofte parvis. Lysene var som oftest hvite, men enkelte ganger var de også gule eller orange. Harold Proch hadde fortalt Elders om en merkelig episode nyttårsnatten 1977 da Meier og en del andre mennesker hadde sittet rundt kjøkkenbordet og pratet. Harold hadde penset samtalen inn på parapsykologi.

"Plutselig spurte Billy meg om jeg hadde en to-francmynt," fortalte Harold. "Uheldigvis hadde jeg ikke småpenger på meg, men Elsi fant frem en mynt som hun

ga til Billy. Billy ba meg holde ham i hånden. Jeg satt rett overfor ham."

Den enarmede mannen knyttet fingrene omkring pengestykket, som var på størrelse med en amerikansk halvdollar-mynt. Harold holdt begge hender omkring Meiers knyttede hånd. Meier betraktet hånden, og plutselig begynte hele kroppen hans å riste. Bordet og stolen han satt på ristet også. Mange av de som var tilstede, ble tydelig skremt av de voldsomme kreftene som plutselig ble aktivisert. Harold holdt fremdeles om den skjelvende hånden til Meier. Da han så inn i Meiers øyne, opplevde han noe skremmende.

"Det er vanskelig å beskrive den følelsen jeg ble fylt med," fortalte han. "På en måte var det som å se rett inn i evigheten da jeg så inn i øynene hans."

115 sekunder fortsatte Meier å skjelve. Det var som mynten han holdt i hånden, på et vis hadde tatt kontroll over ham. Den enarmede mannen hadde et forvridt uttrykk i ansiktet, han var likblek, og pupillene hans ble større og større.

"Så med ett falt han sammen over bordet," fortalte Harold. "Hånden hans åpnet seg og mynten falt ut. Pengestykket var blitt helt sort! Alle sammen reiste seg forskrekket. Et øyeblikk var jeg redd Billy var død... Jeg har aldri opplevde noe lignende..."

Mynten var blitt så glohet at den hadde laget brannblemmer i Meiers håndflate. Da Harold en stund etterpå fikk en metallurg til å kikke på mynten, sa vitenskapsmannen at pengestykket måtte varmes opp til minst 1500 grader for å bli svart.

Dagen etter satt Elders og Stevens påny ved kjøkkenbordet og lyttet til historier om folk som hadde sett Meier gjøre uforklarlige ting. Noen fortalte at de hadde sett ham holde en 20 centimes-mynt mellom tommel og pekefinger og etset fingeravtrykkene sine inn i metallet. Elsi hadde en gang sett ham ta en tre centimeter lang spiker, stille den på hodet på kjøkkenbordet og legge sin egen lukkede hånd på bordet, ca 12 centimeter unna. Straks etter hadde spikeren begynt å vibrere og beveget seg over bordet som om den ble trukket av en voldsom kraft - helt til den endte opp foran Meiers ubevegelige hånd.

"Når ble du klar over at du hadde slike evner?" spurte Brit Eduard Meier.

"Jeg skjønnte det da jeg var en liten gutt," svarte sveitseren. "Allerede da gikk det opp for meg at jeg tenkte annerledes enn folk flest."

"Har denne mentale kraften noe med magi å gjøre?" ville Lee vite.

"Ordet magisk beskriver bare det at man bruker denne kraften. Ikke noe annet. Utelukkende det at man bruker den."

"Når oppdaget du at du hadde magiske evner?" spurte Lee og gjentok Brits spørsmål.

"Allerede da jeg var en liten gutt."

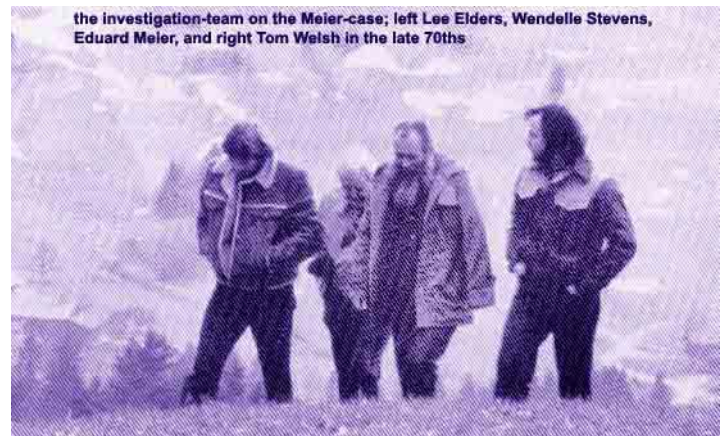
"Hvordan skjedde det?"

"Det var Sfath som vekket slike krefter i meg," fortalte Meier. "Han lærte meg hvordan jeg skulle bruke kreftene, og hvordan jeg skulle arbeide for å videreutvikle dem."

"Kan du få ting til å bevege seg eller slukke et stearinlys bare ved å tenke på det?" spurte Lee.

"Jeg har aldri prøvd," sa Meier. "Jeg aner ikke."

Han fortalte dem en kort historie. Da han var seks år gammel og bare veide 27 kilo, hadde faren, som holdt på å bygge på huset, spurt gutten om han kunne kjøre en trillebår fullastet med jord vekk fra et dypt hull. Trillebåren veide to eller tre ganger så mye som den lille gutten. Ved å konsentrere seg voldsomt påsto Meier at han bare ved hjelp av tankekraft hadde klart å "løfte" trillebåren ut av det

dype hullet.

Ved en annen anledning fortalte Meier at han hadde fått en tykk metallskje til å smelte bare ved å ta på den. En dag han hadde sittet og rørt i kaffen, hadde han, som for å understreke et poeng, viftet med teskjeen i luften. Med ett ble skjeen myk, og det harde metallet hadde i løpet av noen sekunder forvandlet seg til en flytende, sølvaktig væske som rant ned på bordet. Mange mennesker hadde vært vitne til denne forunderlige episoden.

Da Stevens hørte denne historien, utbrøt han: "Hvorfor i all verden samlet dere ikke på det metallet som hadde smeltet?" Det var det ingen som hadde tenkt på.

I neste øyeblikk reiste Meier seg fra bordet: "Vent et øyeblikk."

Han gikk ut kjøkkendøren og de hørte at han forsvant ut på läven. "Mannen kom tilbake med en skitten skoese som han satte på kjøkkenbordet," fortalte Lee. "Inne i esken lå det et eller annet som var pakket inn i brunt papir. Den enarmede mannen åpnet forsiktig pakken. Alle sammen hang over skulderen hans."

"Jeg spurte Pleiade-boerne om jeg kunne få en bit av romskipet," sa Meier. "Alt de ga meg var noen metallprøver."

Lee Elders var rask til å knipse et par bildet av Brit og Meier som åpnet skoesen. De fikk øye på flere mindre pakker som var omhyggelig innpakket i brunt papir, og i hver av pakkene lå et metallstykke som Meier sa at han hadde fått av Pleiade-boerne.

"Vi satt inne på kjøkkenet da Meier viste oss metallstykkene. Båndspilleren var slått på, og det er fullt mulig å høre hva Meier sier. Han forteller at pakkene inneholdt biter av metallet som ble brukt i romskipskroget."

Litt etter litt åpnet Meier de små pakkene, og etterhvert dukket det frem stenprøver, krystaller og et skinnende metallfragment."

"Pleiade-boerne har fortalt meg at fremstillingen av det spesielle metallet foregår i fire stadier," sa Meier. "Her er notatene jeg tok om akkurat dette."

I hver pakke var det stukket inn brune, lefsete papirbiter. Dette var Meiers håndskrevne notater som kort beskrev hva pakken inneholdt. Ifølge notatene representerte metallbiten nest siste stadium i en syvtrinns fremstillingsprosess. I en annen pakke glimtet en halvannen centimeter høy trekantformet bit, som etter sigende var en legering av sølv og gull.

Ifølge Wendelle Stevens hadde det bare skjedd et par ganger tidligere at vitenskapsmenn var blitt forelagt materiale som dette. Meier hadde hatt metallbiten i sitt eie i over tre år og det hadde ikke falt ham inn at han skulle vise Stevens biten, i et forsøk på å overbevise amerikaneren om at han snakket sant. Enda en gang skjønte han at i Meiers tilfelle måtte han selv stille de riktige spørsmålene, ellers ville han aldri få svar.

Meier ga de tre amerikanerne flere metallprøver og krystaller som de kunne ta med til USA og få analysert. Det nærmet seg nå slutten av det planlagte fem-dagers oppholdet i Sveits. Stevens og ekteparet Elders hadde rukket å samle inn en mengde attesterte vitneprov og en rekke gjenstander som kunne undersøkes nærmere i et forskningslaboratorium - fotografier, metallbiter, lydbånd-opptak og filmklipp. Stevens var om mulig enda mer overveldet etter annen gangs besøk på gården.

"Det ble mer og mer klart for meg at en enkelt mann umulig kunne ha holdt så mange mennesker for narr over så lang tid. Jeg har selv prøvd meg på trick-fotografering og vet hvor vrient det er få til overbevisende bilder av gjenstander som 'svever' i luften. Å skulle 'fabrikkere' alle de forskjellige bildene som Meier har tatt uten å bli oppdaget, uten å ha medsammensvorne, uten ressurser av noe slag; uten utstyr, uten penger og med én arm og et kamera som ikke er særlig avansert, er omtrent umulig. Jeg kan ikke i min villeste fantasi forestille meg hvorfor mannen skulle sette igang et slikt apparat..."

Det påliteligste vitnet var sannsynligvis Herbert Runkel. Han var både intelligent og ærlig, hadde observert Meier over lengre tid og var tydelig svært forvirret på grunn av det han hadde sett og opplevd. Herbert mente at folk som bare hadde sett noen få av bildene til Meier og som påsto at den enarmede mannen var en svindler, rett og slett ikke hadde fattet innholdet i denne merkelige saken.

"Slike påstander kommer alltid fra folk som ikke har kjennskap til saken," sa Herbert. "De har hørt om den eller sett ett eller to bilder. De har aldri besøkt noen av de stedene hvor bildene er tatt. De som har vært på stedet, sier alltid det samme: "Det er ikke mulig å lage slike forfalskninger."

Mot slutten av oppholdet bestemte Lee og Brit Elders seg for å kikke på et av kontaktstedene; sletten høyt oppe i åsen i nærheten av Hasenbol. "Jeg opplevde et sannhetens øyeblikk da jeg sto på toppen av knausen," fortalte Lee

Elders senere. "Jeg klatret opp dit Meier hadde tatt omlag en tredjedel av de beste bildene sine, pluss 8 mm filmen - og i samme øyeblikk visste jeg med sikkerhet at det var noe uforklarlig som foregikk her. De store avstandene, det kuperte terrenget - alt pekte i samme retning: Eduard Meier var ikke en bløffmaker! Fra der hvor Meier hadde stått da han fotograferte UFO'en, til treet i forgrunnen av bildet, er det omlag 40 meter. Det er med andre ord et godt stykke. Jeg nekter å tro at det er små UFO-modeller vi ser på bildene."

"Retten bak treet er det en svært bratt skråning," fortsatte Brit.

"Det er alltid kaldt her oppe. Det blåser stadig en sur vind. Allikevel har Eduard tatt både filmer og en mengde bilder her oppe," fremholdt Lee Elders. "Det var da jeg begynte å tenke: 'Okay, bildene er ikke tatt med modeller og de er hverken retusjert eller 'fikset' på. Så spørsmålet er, hva er de da?'"

7-syv

En ettermiddag med klar og blå himmel den 24. juni 1947 ble det lille sportsflyet til Kenneth Arnold truffet av en kraftig lysstråle. Det skjedde så brått at Arnolds første tanke var at han hadde kollidert med et annet fly. I neste øyeblikk oppdaget han en mengde lysende objekter som fløy i formasjon og som for over fjelltoppene i utrolig hastighet. Selv på 150 kilometers avstand kunne de tydelig sees med det blotte øye. Arnold trodde først dette måtte være en ny type jetfly, men da han så nærmere etter, la han merke til noe rart: Ingen av flyene hadde halestykker.

De ukjente objektene svingte til høyre for Arnolds fly og gjorde manøvre Arnold aldri hadde sett noe fly utføre tidligere. De fløy i en uregelmessig tårnormasjon med lederfartøyet på toppen og de andre fartøyene under. "Det minnet mest av alt om speedbåter i høy sjø, eller også om halen på en kinesisk drage som blåser hit og dit i vinden," skrev Arnold i boken "The Coming of The Saucers" ("De flyvende tallerknene er her"). "Det var fascinerende å se hvordan de merkverdige farkostene "bølget" gjennom luften mens de vippet med vingene og sendte ut kraftige blåhvite lysglimt.*

* Arnold tok tiden på lederfartøyet fra sydenden av Mount Ramier og hele veien til Mount Adams, en distanse som målte omlag 60 kilometer. Objektet tilbakela denne distansen på utrolige 42 sekunder. Sommeren 1947 var det raskeste kjente eksperimentflyet, det ameri-

kanske X-1-flyet, utviklet av Bell Aircraft Corporation. Det minnet ikke så lite om en gigantisk geværkule, var utstyrt med rakettmotor og var bygget for å kunne fly fortere enn lyden. Det skulle imidlertid gå enda en måned før flyveren Chuck Yeager brøt lydmuren med X-1-flyet. Allikevel viste Arnolds beregninger at de skinnende metallfartøylene fløy nesten i Mach 2, eller i en fart som tilsvarte nesten det dobbelte av lydens hastighet.

Da Arnold landet i Pendleton, Oregon, forsøkte han forgjeves å oppspore FBI's lokale representant for å rapportere om episoden. Tilslutt fortalte han de andre pilotene på flyplassen hva han hadde opplevd. Snart fikk lokalpressen nyss om Arnolds observasjoner, og i løpet av to korte døgn sto Arnolds historie på trykk i over 150 aviser. Han fortalte journalistene at objektene han hadde sett, så ut "som talerkner - slike man skjener over vannflaten". Arnolds beskrivelse fikk straks en av reporterne til å døpe de merkelige farkostene for "flyvende tallerkner".

Dette skjedde under den kalde krigen i USA, og militære analytikere var en stund overbevist om at de gåtefulle observasjonene var del av et kommunistisk komplott som hadde til hensikt å skape panikk den amerikanske befolkningen. Da Arnolds historie kom på trykk, varte det ikke lenge før forskjellige instanser begynte å interessere seg for hans person - bl.a. FBI, CIA, skattemyndighetene og den militære etterretningstjenesten. Myndighetene håpet å kunne bevise at han var upålitelig, sinnsforvirret eller kanskje til og med medlem av kommunistpartiet. Men Arnold var ikke bare en fremragende og stødig flyver, han hadde god dømmekraft og et godt syn, han hadde også plettfri vandel.

I tiden som fulgte, kom det stadig rapporter om ukjente flyvende objekter som var observert av pålitelige personer, bl.a. av flere flyvere. En rekke av objektene var observert på Vestkysten, 150 kilometer inne landet. De virket svært avanserte, fløy i supersonisk hastighet og hadde en utforming ingen hadde sett maken til før.

Avisene skrev om hver eneste nye observasjon, og publikum maste å myndighetene: Hva var det som egentlig foregikk?

Observasjoner av denne typen ble raskt stemplet som massehallusinasjoner av representanter for flyvåpenet, som stilte seg totalt avvisende til seriøst å undersøke de forroligende observasjonene. Militærmyndighetene fastholdt iherdig at dette var et komplott satt i scene kommunist-sympatisører som hadde til hensikt å skremme den amerikanske befolkningen. En annen teori var at de lysende objektene nattehimmelen var et Sovjet-påfunn som hadde som mål å forvirre militærflygerne, slik at Sovjet-raketter kunne "lure" seg forbi den amerikanske radaren. Men tonen var plutselig ikke så skråsikker lenger da flyvåpenets egne folk - piloter og navigatører - også hevdet å ha sett ukjente flyvende objekter. Hvis dette var russernes verk, hvorfor hadde de ikke tatt fiendtlige handlinger eller andre synlige strategiske manøvrer. De flyvende objektene dukket opp til alle døgnets tider, over hele landet, og forbløffet tusenvis av amerikanere med sine utrolige manøvreringsevner. Ingen

tenkte den gang på det som senere skulle bli kjent som den ekstraterrestrielle hypotesen; muligheten for at denne teknologien stammet fra verdener som lå milliarder av mil fra Jorden, eller til og med fra andre galakser.

Under Den annen verdenskrig hadde både amerikanske og britiske flyvere rapportert om ukjente objekter som fløy i utrolige hastigheter og glødet i farger fra orange til rødt og hvitt - og tilbake til orange igjen. De allierte døpte disse farkostene for "foo fighters". En flyver rapporterte å ha sett 15 slike foo fighters i løpet av én dag. Han beskrev dem som tre meter brede objekter som skinte med en gylden, metallisk glans. I nærheten av Truk Lagoon i Japan rapporterte mannskapet på et B-29-fly at kuleformede objekter dukket opp og svevet over hodet på dem, blunket med lysene som skiftet fra rødt til orange, tilbake til rødt og så til hvitt. En flyver fortalte at objektene glødet med en intens fluoriserende rødfarge og at de hverken hadde vinger eller drivstofftanker. De allierte flyverne trodde at det var tyske eksperimentfly de hadde fått i kikkerten. Myndighetene var på sin side overbevist om dette måtte være radio-styrte objekter som var ment å forvirre radarsystemet. Tyskerne og japanerne mistenkte at de ukjente objektene var hemmelige våpen som ble skutt opp av de allierte. Enkelte forskere konkluderte med at fenomenet var identisk med "Saint Elmo's lys", små kuleglimt som ofte blir observert rundt metallobjekter i forbindelse med elektriske stormer. Det amerikanske flyvåpenet avskrev meldingene om "massehallusinasjoner" og et beklagelig resultat av krigsnerver.

Sommeren før Arnolds sensasjonelle observasjon hadde hundrevis av skandinaver observert "spøkelsesraketter" på nattehimmelen: lyskuler som lignet på meteorer beveget seg i høye hastigheter, men oppførte seg samtidig på en måte som ble beskrevet som "ikkemeteorisk". Amerikanerne mente at disse observasjonene kunne settes i forbindelse med sovjetiske eksperimenter ved det sovjetiske rakettsenteret i Peenemunde. Imidlertid fantes det ikke bevis for at så var tilfelle, og snart opphørte spøkelsesrakettenes nattlige flyvninger uten at man fant noen forklaring på fenomenet.

I 1947 slo Arnolds observasjon ned som en bombe over hele verden. Bare tre måneder senere ble slike observasjoner rapportert så hyppig at sjefen for Air Materiel Command, general Nathan Twining, i et brev til en general i flyvåpenet, konkluderte med følgende: "Observasjonene må ha basis i faktiske fenomener. Det kan umulig dreie seg om hallusinasjoner eller fantasier.. De observerte uidentifiserte gjenstandene karakteriseres av ekstrem brå stigningsvinkel, usedvanlige manøvrerings-egenskaper (særlig i roll), i tillegg til at de er påfallende unnnvikende så fort våre fly kommer under vær med dem og prøver å ta kontakt. Det er grunn til å tro at enkelte av objektene styres manuelt eller automatisk, eller også at de er fjernstyrt."

I all stillhet etablerte det amerikanske flyvåpenet "Project Sign" - to uker etter at en F-51 kampflyver, Thomas Mantell, døde under jakten på en UFO i nærheten av Louisville, Kentucky. Mantells siste radiokontakt fikk mennene i kontrolltårnet til å spisse ører: "Den er metallisk og enormt

stor. Nå begynner den å klatre... " Deretter, noen sekunder senere: "Den er over meg og jeg haler innpå den. Jeg går opp til 6000 meter." Klokkeren var tre om ettermiddagen. Dette var Mantells siste ord, og en time senere mistet kontrolltårnet UFO'en av syne. Ikke lenge etter ble det klart at F-51-flyet hadde styrtet.

Før flyvraket hadde rukket å bli kaldt, hadde det amerikanske flyvåpenet kokt sammen en historie som de håpet ville tilfredsstille både presse og publikum. Militærmyndighetene fortalte at Mantell hadde jaget planeten Venus i 30 minutter. Det het seg at han hadde foretatt en brå oppstigning uten å ha tilstrekkelige oksygenreserver, og at han tilslutt hadde mistet bevisstheten. Mannen døde under jakten på en planet som lå mange millioner kilometer unna, forsikret flyvåpenet almenheten om. Og selv om Venus etterhvert ble satt i forbindelse med mange andre uforklarlige observasjoner, var planeten akkurat denne dagen ved tretiden om ettermiddagen en knappenålstor lysfleck så svak at det ikke kunne sees med det blotte øye. I den hemmelige rapporten fra Project Sign-etterforskerne sto følgende å lese: "Det mystiske objektet som en pilot forfulgte inntil han mistet bevisstheten, ble først identifisert som planeten Venus. Senere undersøkelser viser imidlertid at høyde og kompassretning for Venus og det observerte objekt på nevnte tidspunkt ikke er sammenfallende. Objektet ansees fremdeles som 'ikke identifisert'."

Project Sign knyttet etterhvert til seg en rekke høyt kvalifiserte medarbeidere. Ekspertene fremsatte nå to teorier som søkte å forklare de gåtefulle observasjonene: "Den jordiske teorien" og den "ikkejordiske teorien". I den jordiske hypotesen var russernes luftstyrke i ferd med å overgå amerikanernes. Amerikanerne hadde tidligere drevet hemmelige eksperimenter med flytypen XF-5-U-1, et sirkelrundt fly som ble kalt "Flying Flapjack". I den ikke-jordiske hypotesen kom "romvesener" som nummer to på listen over mulige forklaringer, etter interplanetariske fartøyer.

Siden den siste teorien ikke lot seg prøve ut, forsøkte forsvarsets etterforskere først å avgjøre om Sovjet-okkuperte tyske rakett- og bombe- testingslaboratorier kunne ha konstruert de avanserte, flyvende fartøyene. Tyske luftfartsingeniører hadde utviklet en rekke banebrytende fly, og ryktene kunne fortelle at russerne fortsatte forsøkene. De amerikanske etterforskerne studerte nøye hver eneste rapport som omhandlet tysk aeronautisk forskning og beregnet de tyske prototypenes forventede maksimumshastigheter. De kontaktet tyske vitenskapsmenn og spurte om sovjet-russerne ville være istand til å utvikle flyvende tallerkner på bakgrunn av disse prototypene. Svaret kom prompte: Ingen fly klarte å utføre manøvreringer maken til de flyvende tallerknenes. Man kjente rett og slett ikke til noe aerodynamisk materiale som tålte slike påkjenninger. Og selv om slike fly kunne bygges, ville ikke mennesker kunne bemanne dem på grunn av de voldsomme påkjenningene de ville bli utsatt for ombord i farkostene.

Den ene observasjonen etter den andre fortsatte å forvirre det amerikanske flyvåpenet. Fra 1948 til 1951 forgrønne ildkuler over Atomic Energy Commission-instal-

lasjonen i Los Alamos med en antatt maksimumshastighet på cirka 45000 kilometer i timen! Dussinvis av forskere, spesial-agenter fra flyvåpenet, rutenfly-piloter, militærflyvere og sikkerhetsinspektører ved Los Alamos-anlegget rapporterte om over 200 tilfeller der enorme halvmåneformede objekter, ringer og skiver var observert. De fløy i ekstreme høyder og sendte ut et så kraftig grønt lys at det lyste opp fjellene omkring i nattermørket. Flere personer fortalte at de hadde sett flate, skiveformede objekter som beveget seg i tilsvarende høye hastigheter og skiftet farge fra strålende hvitt til ravgult, rødt og grønt.

En flyver observerte en natt en lysende ildkule nord for Santa Fe:

"Mal en fotball med fluorescerende maling som får den til å lyse grønt i mørket. Be en person som står omlag 30 meter unna om å kaste ballen så hardt han kan rett mot deg. Slik føles det å møte en ildkule."

Flyvåpenet ba meteoreksperten dr. Lincoln LaPaz om å løse mysteriet. LaPaz konkluderte raskt med at observasjonen neppe kunne ha noe med meteoritter å gjøre. Han mente at ildkulene var fjernstyrte våpen som i all hemmelighet ble utprøvd i området. Men hverken militærmyndighetene eller FBI kjente til at slike forsøk foregikk i USA. De var også overbevist om at heller ikke russerne drev slike eksperimenter.

I januar 1949 sendte FBI's lokalkontor i San Antonio et telegram til FBI-sjef Edgar B. Hoover. I telegrammet sto det å lese at de ukentlige etterretnings-konferansene gikk med til å drøfte "Ikke identifiserte luftfartøyer" eller "Ikke identifiserte aeriske fenomener", mer kjent som "flyvende tallerkner" og "ildkuler". Alt etterretningspersonale må behandle alle detaljer vedrørende disse observasjonene som klassifisert materiale. (Uthevelsen er gjort av FBI).

Overfor almenheten fastholdt flyvåpenet at flyvende tallerkner ikke var annet enn solrefleksjoner i lavt skydekke, glitrende krystaller som stammet fra eksploderte meteoroider, eller muligens kjempehagl som suste gjennom atmosfæren. Sannheten var en ganske annen: I all hemmelighet hadde etterretningstjenesten begynt å undersøke om fenomenet hadde ekstraterrestriell opprinnelse.

I 1951 tok flere høyt anerkjente forskere til orde for at de grønne ildkulene over Los Alamos var ubemannede testfartøyer som var sendt inn i Jordens atmosfære fra romskip som befant seg flere hundre kilometer ute i rommet. Tre forskere fra White Sands utstyrte med teleskop og stoppeklokke fulgte et sølvhvitt, flatt, tredve meter langt ovalt objekt som fløy i ca. 100.000 meters høyde i en hastighet av ca. 40.000 kilometer i timen. Den ene av forskerne var marineoffiser. I en artikkel han skrev og som på forhånd var klarert av marinen, fremholdt han: "Jeg er overbevist om at det var en flyvende tallerken jeg så, og videre at disse objektene er romskip som kommer fra andre planeter. Farkostene blir antageligvis styrt av menneskelignende, intelligente skapninger."

En kaptein og en navigator ombord i et DC-3-fly rapporterte ikke lenge etter at de hadde sett en "mørkeblå glød" på undersiden av noe som lignet et vingeløst B-29-fly, 600-700 meter fra flyet deres. Denne observasjonen fikk straks

etterretningsfolkene i "Project Sign" på banen. Det var på tide å foreta en samlet vurdering av situasjonen, slo etterretningsoffiserene fast. Den topphemmelige rapporten de utarbeidet i sakens anledning, konkluderte med at eksistensen av mystiske, flyvende objekter best kunne forklares som besøk fra avanserte, utenomjordiske samfunn. Denne hypotesen ville muligens ha dannet grunnlaget for fremtidens UFO-forskning, hadde det ikke vært for at stabssjef general Hoyt S. Vandenberg i flyvåpenet blankt nektet å akseptere den. Isteden sendte han rapporten tilbake til flyvåpenets etterretningstjeneste, hvor den straks ble hemmeligstempelt. Stabsmedlemmer i "Project Sign" som håpet på en videre karriere, følte at de ikke hadde noe valg: De var nødt til å forkaste prosjektets opprinnelige hypotese til fordel for en ny: UFO'er eksisterer ikke.

Ekteparet Elders og Tom Welch hadde lagt om døgnrytmen og utførte mesteparten av Intercep-arbeidet i de sene nattetimer når kontorene var tomme for folk. Da Lee og Brit Elders kom tilbake fra Sveits, ble firkløvert sittende til langt på natt, kveld etter kveld, og diskutere den utrolige Meier-saken.

"Det er så mange uklare punkter i denne saken," sa Stevens til de andre. "Ærlig talt: Jeg er overbevist om at det foregår merkelige ting i nærheten av gården til Meier. Aldri i verden om han har 'fabrikkert' bildene selv. Det er heller ingen andre i miljøet rundt ham som er istand til å 'trikse' med slike bilder."

Etter et av de nattlige møtene skrev Brit Elders (til venstre på bildet) følgende i dagboken sin: "Steve er optimistisk med hensyn til Meier-saken. Tror at vi endelig har kommet borti en UFO-sak som holder vann. Lee er fremdeles skeptisk, er på jakt etter dyktige, kvalifiserte folk som kan analysere materialet. Budsjettet er på 10 000 dollar. Planlegger en tur til L.A. for å presentere saken for universitetene der, kanskje levere inn den interessante stenen til vitenskapelig analyse."

Brit innrømmet senere at hun hadde ivret for at mannen hennes skulle engasjere seg i Meier-etterforskningen. "Lee nølte. Innerst inne likte han Meier, de fant tonen raskt. Men jobben i Intercep og alt det andre vi hadde på gang gjorde

at han ikke bare kunne kutte ut klienter og ta fatt på den sveitsiske UFO-gåten. Men Lee er nysgjerrig, og denne utfordringen ble for mye for ham. Han satte seg ned og spurte både seg selv og oss andre: "Hvordan har den enarmede bonden klart å gjennomføre en slik kjempebløff?"

Stevens' største bekymring var at Meier nesten hadde for mye bevismateriale. Det antall kontakter som Meier hevdet å ha hatt, kombinert med de usedvanlig skarpe bildene, gjorde historien hans nærmest for god til å være sann.

"Vanligvis er UFO-nærkontakt en svært rask engangsforeteelse," fremholdt Stevens. "Ved annen gangs kontakt mener UFO-spesialistene at troverdigheten til nærkontaktvitnet synker. Dette er et slags 'lynet slår aldri ned to ganger samme sted'-syndrom. Når det skjer for tredje gang, synker troverdigheten ytterligere. I dette tilfelle påstår mannen at han har hatt kontakt med UFO'er over hundre ganger!"

Lee Elders var fremdeles skeptisk. De ubesvarte spørsmålene var for mange. Hvordan kunne for eksempel Meier plutselig "forsvinne", og så like plutselig "dukke opp" igjen? Lee mente at mannen på en eller annen måte fikk familie og bekjente til å tro at han forsvant. "Jeg godtar ikke at molekylstrukturen til en mann som sitter på arbeidsværelset sitt plutselig transformeres til en lysstråle eller hva det nå er, og forflytter seg et par kilometer til et helt annet sted. Jeg klarer bare ikke å svelge en slik historie."

Lee Elders kunne fortsette å argumentere med seg selv uten å bry seg om de andre. "På den annen side har vi så mye bevismateriale som dokumenterer andre fenomener at vi ikke bare kan avvise alt som juks, på grunn av påstanden om en slik komplett umulighet."

"Hvordan skal vi logisk kunne forklare at Meier blir dematerialisert?" gjentok han.

"Blir han virkelig borte?" undret de andre.

"Hvem vet? personlig foretrekker jeg å jobbe med håndfast bevismateriale," sa Lee Elders. "Det er som om disse historiene foregår i en helt annen virkelighet. Man kan ikke uten videre stemple hele affæren som bløff bare på grunn av det, like lite som man kan godta det som en realitet. Det er og blir uforklarlig."

De to ekteparene kom stadig oftere sammen for å diskutere Meiersaken. "Egentlig mistrodde vi ikke Meier," sa Lee Elders på et av de mange nattlige møtene. Men disse mystiske fenomenene som vi ikke fikk til å stemme, drev oss nesten til vanvidd."

Ekteparet Elders reise til Sveits var opprinnelig ment som en vennetjeneste overfor Stevens, men inntrykkene fra Sveits ga ikke ekteparet fred. Hvor energisk de enn prøvde, klarte de ikke å finne en tilfredsstillende forklaring på Meiers historier. Men i tillegg til sine personlige inntrykk, satt de nå inne med håndfast bevismateriale. De kunne diskutere det uforklarlige i all evighet, men profesjonelle analyser av bevismaterialet kunne kanskje gi svar på om den enarmede bonden fra Sveits var tidenes største bløffmaker - eller om hans historie kan skje markerte begynnelsen på en ny tidsalder.

I Elders' leilighet i Phoenix og hjemme hos Stevens i Tucson var det bunkevis av dokumenter, filmer og annen

type dokumentasjon som ventet på å bli analysert. Notater fra kontaktstedene, intervjuer og attesterte vitneprover fra mange mennesker, hundrevis av sider med oversatte notater om nærkontakter, opptak av intervjuer med Meier over to hundre bilder, fotografier av landingsavtrykk, metallbiter krystallprøver - og syv 8-mm filmer. De tre amerikanerne hadde merket og katalogisert hver eneste gjenstand. I sine 32 år som UFO etterforsker var det Stevens ikke visste om dette emnet knapt nok verd å vite. Han hadde aldri kommet over en sak med så mye bevismateriale.

"Vi har mye arbeid liggende foran oss," sa Tom Welch. "Alt materialet må analyseres. Ikke studeres eller leses, men analyseres! Har v oversett noe? Er det noe som ikke stemmer, noe som tyder på at vi ha med en gedigen svindler å gjøre? Vi bestemte oss for å lage en angreps strategi. Vårt daglige arbeide besto etterhvert i å organisere notater sammenholde data og planlegge en tur til Sveits i juli. Dette ville bli mitt første besøk hos Meier."

Parallelt med at datakriminalitet ble stadig mer utbredt, fikk Intercept stadig nye kunder, og firmaet vokste. Men ekteparet Elders og Welch brukte nå mer og mer tid på Meier-saken. Innimellom tele nettverk-scanning for bedriftens forskjellige klienter, hadde de stadige møter med Stevens for å gå igjennom innsamlet data og legge planer for den videre fremdriften. Sjekklister over spørsmål som måtte besvares, ble stadig lengre. Neste skritt var å finne en nøyaktig og pålitelig metode for å avgjøre ektheten av Meiers fotografier.

"Bildene var på en måte for gode," bemerket Welch. "De var bemerkelsesverdig klare og tydelige, omtrent som om romskipet befant seg like utenfor huset og Meier rett og slett hadde gått ut av døren og knipset bildene. De virket så levende."

Stevens hadde gang på gang gransket bildene på jakt etter skygger som manglet eller som falt i gal retning. Det neste som ble gjort, var å forstørre fotografiene til størst mulig format. Studerte man deretter bildene under mikroskop, ville man kunne finne uregelmessigheter i billedkornene dersom bildene var blitt 'tuklet' med. Det kunne indikere at Meier hadde plassert objektet i bildet enten ved å dobbelt-eksponere filmen eller ved å eksponere to forskjellige filmer sammen til ett bilde. Men heller ikke ved hjelp av denne analysemetoden fant de tre amerikanerne noe mistenkelig.

Stevens fortsatte arbeidet med å katalogisere bilder tatt på samme sted. Dette arbeidet hadde han begynt året i forveien. Han oppdaget at bildene fra Hasenbol nesten uten unntak var tatt i én sekvens. Motivet var nesten identisk fra eksponering til eksponering: Objektet svevet lavt over åsene eller fløy rett mot kameraet. Under sin første tur til Sveits hadde Stevens notert at slidesrammene i Meiers billedsamling var nummerert fortløpende, uten avbrudd. Stevens oppdaget også at bildene tatt med Meiers kamera fikk en liten "signatur", et lite støv-korn eller noe lignende som satt til høyre øverst på hvert bilde. Denne "signaturen" gikk igjen på alle bildene.

Stevens hadde oppsøkt en fotoforretning i byen Winterthur. Med seg hadde han omlag 12 dias som han mente

var originaler. Han hadde fått kopiert hvert eneste dias og tatt med seg kopiene hjem til USA for å undersøke dem nærmere. Men bildene til Meier hadde vært gjennom så mange hender at han ikke kunne være sikker på om det virkelig var første-generasjons diaskopier han hadde foran seg. Senere fikk han vite at mange av dem som hadde besøkt Meier tidligere, hadde fått låne Meiers negativer for å kopiere dem. I flere tilfeller hadde de levert kopiene tilbake til den sveitsiske bonden og beholdt originaldiasene selv.

I ukevis jobbet ekteparet Elders, Welch og Stevens med å registrere materialet de hadde samlet om Meier-saken. En dag presenterte en venn dem for film- og teater-produsenten John Stefanelli. Den 36 år gamle Stefanelli hadde to teateroppsetninger bak seg, i tillegg til fire dokumentarfilmer og en rekke undervisningsfilmer. Han hadde arbeidet i syv år for Disney-konsernet, og hadde inngående kjennskap til trick-fotografering. Han visste derfor meget godt hvor komplisert og kostbart spesialeffekter var.

"Hvis Meier-saken er en bløff, må bildene være laget med en eller annen spesial-effektteknikk," fremholdt han. "I Disney Studios jobbet vi mye med spesialeffekter. Jeg vil påstå at jeg vet det som er verdt å vite om emnet."

Stefanellis venn hadde fortalt at Elders etterforsket en merkelig UFO-sak, og at UFO-observasjonene var understøttet av en usedvanlig mengde detaljert dokumentasjonsmateriale. Stefanelli ble med en gang interessert i å lage en dokumentarfilm om saken. Elders hadde hele tiden nølt med å vise frem materialet til noen, men tilbød til slutt Stefanelli å få se endel av bildene og notatene. De avtalte å møtes på B.B. Singer's cocktailbar i Phoenix.

Lee Elders og Tom Welch hadde ikke med seg annet enn en tynn mappe som de plasserte på bordet foran seg. De tre mennene snakket en stund om Stefanellis bakgrunn i filmbransjen, om besøket hos Meier og hva de tre amerikanerne hadde hatt med tilbake fra Sveits. Først da han følte seg trygg på at Stefanelli både var pålitelig og oppriktig interessert i å produsere en seriøs film om den merkelige historien, åpnet Elders mappen og la et dusin fotografier ut på bordet foran filmmannen. Stefanelli falt nesten av stolen da han fikk se bildene.

"Fotografiene gjorde meg først helt stum," fortalte han. "Jeg var svært, svært imponert over kvaliteten på bildene. Deretter begynte jeg å tvile. Kunne dette være mulig?"

"Det var tydelig at Stefanelli tvilte på bildenes ekthet," fortalte Elders siden. "Vi må ha sett likedan ut da Meier første gang fortalte oss om Pleiade-boerne som reiser til Jorden på syv timer og hvordan de driver jordbruk på planeten Erra. Stefanelli følte seg nok svært forvirret. Jeg vedder på at han tenkte noe i retning av: 'Enten er disse bildene fikset på en eller annen måte, eller så er denne vanvittige historien faktisk sann'. Og etter en stund skjønnte jeg at han - med basis i sine solide filmkunnskaper - faktisk tvilte på at Meier hadde tuklet med bildene.

"Er dette trick-fotografering, er den eller de som har gjort jobben forbasket dyktige," sa han. "Jeg skal villig innrømme det: Jeg var fascinert. Jo mer jeg studerte fotografiene, desto nysgjerrigere ble jeg."

Stefanelli hadde stadig møter med Intercept-gruppen og

Stevens på sitt eget kontor eller hjemme hos Lee Elders. Han bestemte seg for å lage et forprosjekt til en mulig dokumentarfilm og overtalte to forfattere til å hjelpe til med manuskriptet. Deretter kontaktet han en gruppe pengesterke investorer. Tanken var å følge etterforskningen på nært hold. Stefanelli mente det var viktig at uildede vitenskapsmenn fikk granske materialet, og budsjetterte med utgifter til slike undersøkelser. På dette grunnlaget ville han produsere en to timer lang dokumentarfilm.

"Det er en helt fantastisk historie," sa han senere. "Uansett om den er sann eller ikke, så er den fantastisk. Det var ikke min hensikt å prøve å bevise eller motbevise noe som helst, jeg ønsket utelukkende å presentere bevismaterialet og foreta alle de analyser som var på-krevet."

Men å få tak i vitenskapsmenn som var villig til å kikke på fotografiene, teste metallet eller lytte til lydprøvene, viste seg å være langt vanskeligere enn Stefanelli hadde trodd. Han visste at svært mange mennesker trakk på smilebåndet av historier om flyvende tallerkner, men med så mye dokumentasjon hadde han i det minste ventet å gjøre endel vitenskapsmenn nysgjerrige. Han tok med en metallprøve som angivelig stammet fra UFO-skroget, til University of California Los Angeles, UCLA, for prøvetesting.

"Jeg ventet ærlig talt å bli mottatt med åpne armer, men akkurat det motsatte var tilfelle," fortalte Stefanelli senere. "Vitenskapsmennene som var knyttet til UCLA så på meg som om jeg var en tulling som hadde ramlet rett inn fra gata. Jeg fortalte dem om prosjektet vi holdt på med og hva slags dokumentasjon som forelå - og alt de sa var at de ikke ønsket å bli forstyrret! Tilslutt henviste de meg til en hovedfags-student som viste en smule interesse. Han beholdt metallet et par dager og foretok noen tester. Da han tok kontakt med oss igjen, fortalte han at analysene hadde avslørt at metallbiten inneholdt en svært uvanlig metalllegering. Den kunne stamme fra en fremmed planet, men den kunne også stamme fra jorden."

På grunn av general Vandenberg's motstand mot i det hele tatt å gå inn i en seriøs diskusjon om den ekstraterrestrielle hypotesen kunne ha noe for seg, ble Project Sign fra og med 1949 omtalt som Project Grudge (motvilje). Orudge-prosjektet fremla rapporter som alle som én hadde som utgangspunkt at UFO'er ikke eksisterer. De søkte å forklare alle observasjoner som værballer, meteorer eller planeten Venus. Det som senere ble kjent som Orudge-rapporten, konkluderte med at uidentifiserte flyvende objekter ikke representerte noen direkte trussel mot den amerikanske nasjonale sikkerhet, og at rapporter om slike objekter skyldtes en slags massepsykose, feilidentifikasjon av andre objekter, løgner fabrikkert av psykopater eller av folk som simpelthen var ute etter publisitet.

Dr. Allen Hynek, en fremstående og frittenkende vitenskapsmann og i tillegg astronom ved Ohio State University og konsulent både for Project Sign og Grudge, hadde studert 237 av de best dokumenterte observasjonene - og funnet at bare 32 prosent av disse kunne forklares som for-

veksling med kjente himmellegemer. Ytterligere 12 prosent ble avskrevet som værballer og bløff. Ufullstendige rapporter og forveksling med fly utgjorde nøyaktig 30 prosent. Men de gjenværende 23 prosentene av UFO-observasjonene fantes det foreløpig ingen forklaring på, ifølge Hynek. Grudge-rapporten avskrev alle disse tilfellene på følgende måte: "Det foreligger tilstrekkelig adekvate psykologiske forklaringer på meldinger om uidentifiserte flyvende objekter til å forklare meldinger som ikke kan settes i forbindelse med allerede kjente fenomener." Fra begynnelsen av 1950 til midten av 1951 var Project Grudge et forskningsprosjekt bare i navnet.

Om ettermiddagen den 12. september 1951 fikk det amerikanske flyvåpenet det travelt med å blåse liv i Project Grudge igjen. Denne dagen spyttet teleprinteren ved Air Technical Intelligence Command ut én meter lang print med liten skrift om en sensasjonell observasjon ved Fort Monmouth i New Jersey to dager tidligere. Klokkene elleve om morgenen hadde en av teknikerne ved Monmouth radarskole demonstrert siste nytt i søker-utstyr for en gruppe høyere militære offiserer. Den nye helautomatiske radaren var istand til å følge de aller hurtigste jettflyene. Men da radaren rettet seg inn mot et lavtflyvende objekt som befant seg nesten fire kilometer fra radarstasjonen, slo søkeren straks over til manuell kontroll. Operatøren slo en smule irritert søke-ren tilbake til automatisk kontroll, men det samme gjentok seg en gang til: Søkeren koblet seg uten videre over til manuell kontroll. I tre minutter var det ukjente objektet synlig på radaren mens operatøren svært hektisk forsøkte å koble inn den automatiske kontrollen. Tilslutt snudde han seg mot gruppen av forbløffede offiserer som hadde tatt oppstilling rundt skjermen, og sa litt brydd: "Objektet -hva det nå enn kan være - beveger seg for raskt for radaren."

Mindre enn en halv time senere observerte flyveren i et T-33 øvelsesfly en sølvfarget skive, 10-15 meter i diameter, under seg. Da piloten stupte ned mot objektet, stoppet den sølvfargete skiven i luften og sto stille noen sekunder før den akselererte sydover og gjorde en 120 graders sving uten å saktne farten. Tilslutt forsvant den ut over havet.

Sjefen for etterretningstjenesten i flyvåpenet organiserte øyeblikkelig et nytt UFO-prosjekt med kaptein Edward Ruppelt som leder. Ruppelt skrev senere i boken "The Report on Unidentifying Flying Objects" at han fikk følgende beskjed da han ankom Air Technical Intelligence Command: "Hos oss er regelen at vi i utgangspunktet stiller oss negative til flyvende tallerkner, og hvis man ønsker å fortsette å arbeide her, lønner det seg å innta samme holdning."

Denne holdningen hadde forskerne "arvet" fra Grudge-personellet. Ruppelt beskrev mange av dem som var tilknyttet prosjektet som vitenskapelig "schizofrene". Mens de utad lo av UFO-rapporter som strømmet inn, skinte det tydelig igjennom at mange av dem var levende opptatt av fenomenet når de snakket med kolleger under fire øyne. Grudge ble omdøpt til Project Blue Book i begynnelsen av 1952. Snart øket antall rapporterte UFO-observasjoner til 20 pr. måned. I april var antallet oppe i 29. Neste måned

kunngjorde det amerikanske flyvåpenet i en pressemelding: "Vi har ennå ikke mottatt noe konkret materiale som hverken beviser eller motbeviser eksistensen av såkalte flyvende tallerkner. Det finnes imidlertid en del observasjoner som våre etterforskere ikke har vært istand til å forklare." Klokken 11.40 natt til 19. juli 1952 dukket syv objekter plutselig opp på radarskjermen ved Washington National Airport, fire og en halv kilometer syd for landets hovedstad.

De syv blinkende, grønne lysene krysset over et område hvor overflyvning var forbudt, og beveget seg deretter sakte over radarskjermen i ca. 200 kilometer i timen. Plutselig akselererte objektet med de grønne lysene til en enorm hastighet og forsvant nesten i samme sekund ut av radarens dekningsområde, som var på omlag 150 kilometer. De fire radarteknikerne som studerte skjermen, var enige om at det fantes ikke noe fly som kunne ha forårsaket disse blinkene på skjermen. To andre radarstasjoner, den ene i nærheten av Andrews Air Force Base, registrerte lignende objekter i tilsvarende hastigheter på sine skjermene. Objektene dekket nå hele skjermen og fløy i den forbudte luftkorridoren over Det hvite hus og Capitol. Ett av objektene beveget seg med en hastighet på over 10.000 kilometer i timen.

Lysblinkene på radarskjermene kom og gikk ettersom flyvere i området rapporterte at de ble forfulgt av ukjente flyvende fartøyer, eller at disse fartøyene plutselig forsvant. I timene etter midnatt meldte operatørene ved den kraftigste radarstasjonen på Washington National Airport at objektene befant seg direkte over dem. Da operatørene løp ut og så opp mot himmelen, kunne de se "en enorm orange-lysende gjenstand". Deretter ble plutselig gjenstandene borte.

En uke senere observerte de samme radaroperatørene flere uidentifiserte objekter. Denne gangen dannet UFO'ene en stor bue omkring Washington, og kontrolltårnet sendte opp to F-94 jetfly som skulle avskjære de mystiske farkostene. Men da jetflyene dukket opp på radarskjermen, forsvant med ett alle de mystiske objektene. Jetflyene satte kursen mot basen igjen, og like etterpå dukket objektene på nytt opp på radaren. I mellomtiden hadde Langley Air Force Base i Virginia fått inn meldinger om at kraftig roterende lys som skiftet farge, var observert på himmelen. Luftvåpenet sendte opp en ny F-94 fra Langley-basen. Dette flyet kom så nær den ukjente farkosten at flyveren var istand til å observere ett av lysene med det blotte øye, men da han prøvde å manøvrere enda nærmere, forsvant UFO'en. "Det var omtrent som å skru av en lyspære," rapporterte flyveren. Radaroperatøren i jetflyet oppnådde kontakt tre ganger til, men hver gang ble kontakten brutt da det ukjente objektet akselererte ut av synsfeltet i løpet av sekunder.

Noen få minutter etter at objektet hadde falt ut av radaren for siste gang, dukket en mengde blinkende lys opp på radarskjermen på Washington Airport. Flyvåpenet sendte opp to nye jagerfly, og denne gangen ble objektene stående stille på samme sted slik at radaroperatørene fikk inn både de ukjente objektene og jetflyene på skjermen på

en gang. Men så snart flyverne kom nær nok til å få øyekontakt med de gåtefulle farkostene, skjøt UFO'ene avsted. Omsider oppdaget en av flyverne et lys nøyaktig i den posisjonen de hadde fått angitt av radarkontrollen. Han fløy nærmere, og så at lyset fortsatt var ubevegelig. Like før han var fremme ved lyset, forsvant det plutselig, og flyveren oppdaget at han fløy alene i Mach 1-hastighet (lydens hastighet) på den mørke nattehimmelen.

Tre dager senere holdt flyvåpenet en pressekonferanse i Pentagon, den største og mest langvarige siden Den annen verdenskrig. Generalmajor John A. Samford som ledet etterforskningsarbeidet, påpekte at av de ett eller to tusen UFO-observasjonene som ble etterforsket hvert år, kunne mesteparten settes i forbindelse "enten med vennligsinnede fly", en god del meldinger var "falsk alarm", andre kunne settes i forbindelse med elektroniske eller meteorologiske fenomener av et eller annet slag. Atter andre UFO-observasjoner kunne forklares som spesielle lysfenomener.

"Det bemerkelsesverdige var allikevel at hele 23 prosent av UFO-rapportene kunne føres tilbake til pålitelige observasjoner," fortsatte han.

På spørsmål fra pressekorpsset om hvordan radaroperatørene som hadde vært på jobb de to foregående lørdag-snettene hadde oppfattet de blinkende lysene på radaren, svarte Samford: "De rapporterte at de mottok klare signaler."

Men, påpekte han, det betyr nødvendigvis ikke at objektene er fly eller andre kjente farkoster. Fugler kunne f.eks. også gi utslag på radaren. En radar kan også påvirkes av plutselige temperatursvingninger. Men Samfords assistent, en radarekspert, kunne ikke forklare hvorfor objektene plutselig forsvant - for like plutselig å komme til syne igjen. Like uforklarlig var de utrolige hastighetene - likeså de bemerkelsesverdige observasjonene ruteflyvere i det aktuelle luftrommet hadde gjort.

Da en annen journalist spurte Samford om hans vurdering av "temperatursvingning"-teorien, svarte han: "Selv er jeg tilhenger av denne teorien." Men han ivret for at etterforskningen måtte fortsette slik at vitenskapen en dag fullt ut kunne forklare disse fenomenene. På grunn av deres forbløffende manøvreringsevne, fremholdt Samford at objektene ikke kunne være av "materiell" art.

Senere under pressekonferansen spurte en journalist om Samford kunne bekrefte at ingen av de siste fem års observasjoner kunne settes i forbindelse med topp-hemmelig militærteknologi. Samford svarte at det alltid var en mulighet for at en observatør hadde forvekslet et jetfly med en flyvende tallerken.

"Jeg sitter igjen med en helt spesiell følelse...," sa journalisten.

"Hva mener du?" sa Samford.

"En følelse av tåkelegging - eller noe i den retningen," svarte journalisten. "Hvem vet - kanskje er det et nyutviklet, strengt hemmelig våpen som forårsaker alt dette."

Samford lo overbærende. "Vi disponerer ikke over ikke-materielle våpen som beveger seg med supersonisk hastighet."

I 1952 ble det registrert over 1501 UFO-observasjoner,

eller nesten dobbelt så mange som i de foregående fem år tilsammen. Over 300 av disse observasjonene fantes det ingen forklaring på.

Samtidig som de gransket alle tenkelige sider ved Meier-saken, trålet ekteparet Elders og Welch universitetsbibliotekene i Arizona på jakt etter informasjon om den stjerneformasjonen som Meier hevdet var hjemstedet til vennene hans fra universet - Pleiadene.

"I slike saker må man i ni av ti tilfeller gå ut fra at det dreier seg om bløff. Men la oss for et øyeblikk anta at mannen ikke er en svindler. Da er det naturlig å stille følgende spørsmål: Hvis dette er sant, har det da eksistert andre Billy Meier-typer tidligere? Dette var en fascinerende problemstilling... I løpet av de neste ukene var vi nødt til å lansere et nytt begrep: 'Pleiade-kontakter'."

Ved hjelp av Lee Elders' søstre og en del venner i California og på østkysten, gjennomførte gruppen biblioteker og antikvarier og studerte hundrevis av bøker, artikler, faglitteratur og doktoravhandlinger forfattet ved en rekke universiteter.

"Pleiadene er fra et astronomisk synspunkt et svært ungt og ikke særlig spektakulært stjernesystem," sa Welch. "I en rekke svært forskjellige kulturer og mytologier opp gjennom historien har menneskene dannet seg et bilde av Pleiadene. I den asiatiske riskulturen, i den europeiske potetkulturen og i pre-columbianske kulturer i Syd-Amerika blir Pleiadene satt i forbindelse med en 'kunnskapens kilde'. I disse kulturene støter vi på legender som forteller om budbringere fra Pleiadene. Er det en tilfeldighet at Pleiadene er blitt tilbedt og betraktet som himmelens midtpunkt - i tillegg til at dette stjernesystemet er blitt ansett for å være kilden til visdom og inspirasjon?" filosoferte Welch.

Selv om de selvfølgelig også støtte på henvisninger til andre stjerner og stjernekonstellasjoner i forskjellige kulturer opp gjennom historien, oppdaget de tre amerikanerne at det var ti ganger så mange referanser til Pleiadene som til stjernekonstellasjon nummer to på listen, Orion. Welch og ekteparet Elder kunne fastslå at alle verdenskulturer opp gjennom historien hadde et svært spesielt forhold til Pleiadene. Syv stjerner i denne stjernekonstellasjonen er også nevnt i Bibelen. Blant annet hører vi om dem i Jobs bok hvor deres "milde innflytelse" er omtalt.

Var det ikke mulig at Eduard Meier hadde støtt på nøyaktig det samme materialet om Pleiadene i sveitsiske eller tyske biblioteker, undret Tom Welch. Han grublet lenge over dette problemet. "Men til slutt konkluderte jeg med at det var svært lite sannsynlig at Meier hadde klart å skaffe seg all denne informasjonen på egen hånd, vi hadde tross alt brukt en masse tid, penger og energi på å lete frem informasjonen.

Jeg husker at vi på et visst punkt var nokså utslitt alle sammen. En dag kom Wendelle innom, det var sent på natten og vi gikk igjennom saken slik den hadde utviklet seg. Foran oss lå en bunke tettskrevne notater. Med ett var det en eller annen som sa: 'Herregud, vi har brukt over tusen

timer på dette allerede, og det virker som vi nettopp har begynt... ,"

*

Pleiadene er en del av stjernebildet Tyren, og ligger nesten 500 lysår fra Jorden. De største stjernene skinner med et intenst, blåhvitt lys og lyser opp omkringliggende gass-skyer. Pleiadene er et relativt ungt stjernesystem, for ungt til å ha utviklet intelligent liv. Men Meier hadde uttrykkelig gjentatt at Pleiade-boernes sivilisasjon ikke hadde oppstått i dette stjernesystemet, men at Pleiade-boerne hadde emigrert til denne galaksen etter å ha utviklet og gjort en planet i stjerne-systemet beboelig. I tidligere tider var det mulig å se syv stjerner i dette stjernesystemet med det blotte øyet fra Jorden, men idag kan vi bare se seks. Som nabo til Orions belte blir Pleiadene som er omgitt av et lysende slør, ofte forvekslet med Lille bjørn. Pleiadene er imidlertid en mer kompakt galakse. Dikteren Tennyson beskrev stjernene i dette stjernesystemet som en "sverm ildfluer i et sølvbånd". Alcyone er den kraftigst lysende stjernen i Pleiadene, og lyser med en styrke som er tusen ganger sterkere enn vår egen sol.

I "Star Lore of all Ages", publisert i 1911, skriver William Olcott:

Ingen andre stjerner vi kjenner til fra astronomien, har tiltrukket seg slik almen oppmerksomhet som stjernene i den lille, bleke stjernehopen vi kjenner under navnet Pleiadene. Til alle tider er de blitt beundret og nøye observert. Store templer er blitt bygget til ære for dem. Mektige land har tilbedt dem, og sivilisasjoner som ligger langt fra hverandre, har latt sin jordbruks- og finanspolitikk styre av disse seks tettsittende stjernenes tilsynekomst og forsvinnen på himmelen.. Denne beskjedne stjernegruppen som funkler så intenst på øst-himmelen i høstnettene, knytter menneskeheten nærmere sammen, på tvers av kulturelle og rasemessige forskjeller. Det er ikke overraskende at Pleiadene har avstedkommet universell ærefrykt og beundring, og at mennesket opp gjennom historien har søkt etter universets sentrum i denne gruppen med soler.

Legender som var kjent i før-inkakulturer i Peru, forteller om "guder" som kom fra Pleiadene. I kinesiske astronomiske skrifter nevnes Pleiadene så tidlig som i år 2357 f.K. Stjernene i denne stjernegruppen ble tilbedt av unge kvinner under navnet De Syv Flittige Søstre. Greske templers akse var ikke sjelden orientert etter Pleiadenes tilsynekomst og forsvinnen på himmelen. I Egypt danner Den store pyramidens søndre utgang en perfekt ramme om Pleiadene på den første vårdagen, og enkelte lærde hevdet at de syv kamrene i dette enorme byggverket var inspirert av stjernegruppens syv stjerner. Den japanske lanternefesten er en levning etter gamle ritualer til ære for Pleiadene. Hopi-indianerne kaller Pleiadene Choo-hjokam som betyr "Våre forfedres hjem". Navajo legender forteller at menneskene kom til Jorden fra stjernene, først og fremst fra Pleiadene, og at menneskene på jorden fortsatt får besøk av sine himmelske forfedre.

I et forsøk på å forklare tilsynelatende sammenfall mellom gamle kulturtradisjoner og nyere tiders forestillinger, skrev R.G. Haliburton i bladet "Nature Magazine" i 1881 om den universelle tilbedelse av Pleiadene. Han nevner at samoanerne i det sydlige Stillehavsområde kaller sin hellige fugl for "Fuglen fra Pleiadene", samt at berberne i Nord-Afrika hevder at Paradis lå i himmelen, omgitt av Pleiarestjernene. Haliburton konkluderer med at "selv om det skulle vise seg at teorien om Pleiadene som universets senter er mangelfullt begrunnet, er jeg overbevist om at vitenskapsmenn en dag vil vedgå at disse stjernene er 'den sentrale sol' i tidligere tiders religioner, kalendre, myter, tradisjoner og symbolikk."

Agnes Clerke skrev i 1907 i "The System of the Stars" at Pleiadene er "det himmelske møtested for mytologi og vitenskap. Det levende og maleriske aspektet disse stjernene helt fra de eldste tider forener, påkaller menneskehetens oppmerksomhet; de omfattes av en slags hellig følelse, og deres forbindelse med menneskeskjebner ble ansett for å være nær og direkte."

John Stefanelli var svært usikker på hvordan han skulle forholde seg til Meier-saken. Dessuten var han i villrede om hvorledes han skulle presentere forskernes analyser og vurderinger av materialet i filmen han planla om den sveitsiske bonden. Han trengte kort sagt noen å rådføre seg med. I Phoenix oppsøkte han den dyktige lyd- og lysteknikeren Jim Dilettoso. Den 28 år gamle Dilettoso hadde spesialisert seg på bl.a. datastyrte lasershow. En bekjent av Stefanelli hadde anbefalt den unge teknikeren fordi han hadde deltatt i arbeidet med dokumentarfilmen om det berømte "likkleddet fra Torino", et 2000 år gammelt stort tøyestykke som angivelig skulle ha dekket den korsfestede Kristi legeme. Stefanelli ivret for at Dilettoso skulle undersøke UFO-fotografiene med den samme dataanalyse teknikken som var brukt i Torino.

Første gang de møttes, viste Stefanelli Dilettoso seks av Meiers fotografier.

Jøss! Snakk om trick-fotografering! tenkte Dilettoso. Jeg spurte meg selv hvordan jeg skulle ha fått til slike bilder. Jo, jeg ville ha konstruert en romskip-modell i aluminium eller titanium, i full størrelse, cirka 20 meter i diameter. Deretter ville jeg ha fylt det med helium, akkurat som Good Year-luftskipet 'The Blimp'. Et slikt prosjekt ville selvfølgelig ha kostet en liten formue, og kanskje ville ikke 'romskipet' sett særlig ekte ut, men...

"Det første Stefanelli ville vite var om vi kunne teste bildene og hvilke laboratorier som kunne gjøre jobben. Jeg stirret på fyren og tenkte at han aner ikke hva han spør om. Det utstyret som trengs til slike undersøkelser er ikke av den typen du kan gå ut og leie for en dag eller to," fortalte Dilettoso.

Bekjente i Hollywood hadde tipset Stefanelli om vitenskapsfolk som muligens kunne være til hjelp. Samtidig gikk han igang med å prøve å finne investorer til filmen. Han hadde et lønlig håp om i det minste å få finansiert de kostbare vitenskapelige undersøkelsene av materialet som

forelå i Meier-saken.

"Det var en mengde ting vi ønsket å få bragt klarhet i," fortalte Dilettoso. "Etterhvert klarte jeg å finne folk som kunne fortelle meg hva slags analyser som burde foretas. Problemet var å få noen til å gå igang med jobben uten at det kostet en formue. Alle jeg snakket med, forlangte en masse penger - vi snakker om titusener av dollar - dersom de skulle påta seg oppgaven. Slike midler rådet vi rett og slett ikke over."

Stefanelli måtte erkjenne at han befant seg i en vanskelig situasjon:

Uten positive testresultater var det nærmest uråd å finansiere resten av prosjektet. Og uten å få betalt ville ikke vitenskapsmennene gå igang med kostbare undersøkelser.

"Luften gikk delvis ut av ballongen da jeg fant ut hvor mye dette ville koste," inrømmet Stefanelli senere.

Elders, Welch og Stevens så mindre og mindre til Stefanelli, men til gjengjeld så de mer og mer til Jim Dilettoso. Den unge mannen var ivrig etter å gå videre med Meier-saken, og tilbød seg å hjelpe Intercep med å få vitenskapsfolk interessert i prosjektet. Dette skulle ikke koste all verden, hevdet han. For folkene i Intercep-gruppen virket Dilettoso som en guttunge som hadde stukket av fra skolen. Han hadde studert ved flere forskjellige universiteter, men aldri tatt noen avsluttende eksamen.

"Førsteintrykket av Jim var at han hadde en utpreget sans for detaljer," fortalte Welch. "Datamaskiner, elektronikk og lydteknikk, var hans fag. Av måten han snakket på, forsto jeg at han hadde god greie på teknisk utstyr, fremfor alt datateknikk. Han kunne diskutere med all slags eksperter. Dilettoso var kort sagt mannen vi trengte til den videre etterforskningen."

Etter en lang rekke UFO-observasjoner i området omkring Washington, D.C. i 1952 ga det nasjonale sikkerhetsrådet CIA i oppgave å vurdere om UFO-fenomenene var en trussel mot den nasjonale sikkerhet. Et CIA-memorandum som er datert 1. august, fastslår at "så lenge en rekke observasjoner fortsatt er å betrakte som uforklarlige (når man ser bort fra interplanetare aspekter og fremmede planeter), krever forsiktighetshensyn at objektet fortsatt overvåkes... Av hensyn til eventuelle panikkreaksjoner i befolkningen er det imidlertid svært viktig at ikke media og publikum kommer under vær med at CIA har engasjert seg i denne typen arbeide."

Innflytelsesrike personer i Washington krevet øyeblikkelig handling, og CIA nedsatte en gruppe bestående av fem fremragende vitenskapsmenn for å komme til bunns i UFO-problemet: Dr. H.P. Robertson fra forsvarsdepartementet, dr. Luis Alvarez, som 15 år senere mottok Nobelprisen i fysikk, dr. Samuel Goudsmit som hadde arbeidet sammen med Emstein ved Brookhaven National Laboratories, dr. Thornton Page som var visedirektør ved John Hopkins Operations Research Office og dr. Lloyd Berkner som også kom fra Brookhaven National Laboratories. Dr. Ailen Hynek, Ohio-astronomen som hadde vært spesialkonsu-

lent for Project Blue Book, deltok i utvalgte møter som assosiert medlem. Han ble ikke bedt om å sette sitt navn under den endelige rapporten.

Gruppen som ble kalt Robertson-panelet, møttes i all hemmelighet den 14. januar 1953. På dette første møtet så gruppen på to fargefilmer som var tatt henholdsvis i Tremonton i Utah og Great Falls, Montana. Flyvåpenets Blue Book-stab mente at dette var den beste dokumentasjonen til støtte for teorien om at UFO-observasjonene hadde forbindelse med besøk fra ekstraterrestrielle vesener.

Mannens fotografiske laboratorium hadde brukt over 1000 timer på å analysere Tremonton-filmen. De hadde konkludert med at de 12 selvlysende objektene som fløy i løs formasjon hverken var fugler, ballonger, fly eller reflekser. Panelet var imidlertid overbevist om at filmteknikeren - en marineoffiser - hadde feilbedømt avstanden til UFO'ene og at det antageligvis ikke dreiet seg om annet enn måker som "reflekterte det sterke ørkenlyset". Panelet mente at objektene som var filmet ved Great Falls, var mulige jetfly som beviselig hadde vært i området kort tid i forveien. Mannen som hadde tatt filmen, insisterte imidlertid på at han uten vanskeligheter så forskjell på jetfly og de to objektene han hadde filmet.

Etter en detaljert gjennomgang av seks forskjellige saker konkluderte Robertson-panelet med at ingenting av det de hadde sett eller hørt representerte vitenskapelige funn av betydning. Det het videre at det store antallet meldinger var av tvilsom kvalitet. Eventuell etter-forskning var å betrakte som rent ressursløseri. Panelet fastslo at langt de fleste observasjoner hadde en rasjonell forklaring, og at de resterende sakene høyst sannsynlig også kunne forklares ved hjelp av vitenskapelige metoder.

En aeronautisk ingeniør som i fem måneder hadde vært flyvåpenets prosjektansvarlige i forbindelse med etterforskningen av UFOobservasjonene over Washington, briefet Robertson-panelet om de mest etterrettlige rapportene fra Blue Book-arkivene. Han konkluderte med at besøk fra utenomjordiske vesener var den mest sannsynlige forklaringen på de gåtefulle observasjonene.

Men panelet avviste uten videre denne hypotesen, og kalte observasjonene "dårlig underbyggede rapporter". Etter å ha sittet sammen i over 12 timer, trakk panelet følgende konklusjon: "Vi er overbevist om at det ikke foreligger observasjoner som indikerer forekomsten av fenomener som kan settes i forbindelse med fremmede gjenstander med mulig fiendtlige hensikter. Vi er videre av den oppfatning at en fortsatt fokusering på meldinger om slike observasjoner representerer en trussel mot vår nasjonale sikkerhet. Panelet konkluderer med at dersom disse observasjonene blir gjort til mediasaker på samme måte som tilfellet er idag, er resultatet at den amerikanske befolkningen lett kan bli et offer for 'mulig psykologisk krigføring'. I denne situasjonen vil dyktig anvendt fiendtlig propaganda lett kunne forårsake hysteri og skape mistillit til etablerte autoriteter."

Panelet anbefalte bl.a. at de to viktigste organisasjonene som drev med UFO-etterforskning - Aerial Phenomena Research Organization (APRO) i Sturgeon Bay, Wisconsin, og Civilian Saucer Intelligence (CSI) i New York - øyeblikkelig

ble satt under overvåking. Begrunnelsen var den mulige negative innflytelsen organisasjoner av denne typen kunne ha på opinionen dersom antallet UFO-observasjoner fortsatte å øke. Panelet anbefalte også at nasjonale sikkerhetsorganer "straks skulle sørge for å avdramatisere innholdet i begrepet 'Uidentifiserte flyvende objekter' - og om mulig fjerne den aura av mystikk som omga dette fenomenet".

Til slutt skisserte Robertson-panelet en strategi for å lære publikum å identifisere kjente himmellegemer, for på den måten å dempe tendenser til hysteri i befolkningen. Panelet ønsket å knytte til seg psykologer - i tillegg til å engasjere informasjonsfilm-selskaper, pluss Walt Disney Productions.

Tolv år etter at han satt i Robertson-panelet, skrev Goudsmit i et brev (til David Michael Jacobs, forfatter av avhandlingen "The Controversy Over Unidentified Flying Objects in America: 1896-1973") ("Den store amerikanske UFO-kontroversen 1896-1973) at den tid og de krefter som ble brukt på dette problemet, var totalt bortkastet, og at disse fenomenene snarere var en sak for psykiatere enn for fysikere. For Goudsmit fremsto teorien om "ekstrateritoriale vesener" som like truende og farlig for "vår skjøre samfunnsstruktur" som stoffmisbruk og sinnssykdom.

Dr. Hynek, flyvåpenets spesialrådgiver tilknyttet Blue Bookprosjektet, som med tiden utviklet seg fra skeptiker til en ledende kapasitet på uidentifiserte flyvende objekter, erklærte seg uenig i panelets konklusjoner. Han var spesielt opprørt over at ekspertene hadde brukt fire knappe dager på å avfeie et fenomen han hadde brukt over fire år på å studere. Jo mer han beskjefteiget seg med UFOfenomenet, jo usikrere ble han.

Før Dilettoso ble med i gruppen som prøvde å komme til bunns i Meier-saken, hadde Wendelle Stevens tatt kontakt med en fysiker i San Diego, Neil Davis. Han var medeier i Design Technology, et fotooptisk laboratorium som arbeidet for General Dynamics og den amerikanske marinen. Selv om Davis hverken hadde økonomi eller utstyr til å utføre de samme avanserte data-testene som de statsstøttede laboratoriene, kunne han ved hjelp av enkle midler fastslå hvorvidt en rekke forfalskningsteknikker kunne ha vært benyttet i forbindelse med Meier-fotografiene.

Davis sa seg villig til å undersøke et 8x12 cm fargefotografi. Han understreket at konklusjonen måtte betraktes som foreløpig. En grundig vitenskapelig analyse var avhengig av at man gransket originalnegativet. Stevens kunne på sin side ikke garantere at det negativet han overlot Davis var original-eksponeringen.

Fotografiet Stevens ønsket å få analysert, viste et sølvfarget rom-skip som svevet ca. 50 meter over bakken like ved to store tømmerstabler. Smaragdgrønt gress og en mørkegrønn horisontlinje, blå himmel og disige åser i det fjerne fylte resten av bildet.

Davis undersøkte først fotografiet under mikroskop for å sammenligne skarpheten i det flyvende objektet med skarpheten i resten av bildet. "Det var ingen merkbare forskjeller i billedskarpheten," skrev han i rapporten han utarbeidet.

8 -ÅTTE

Han forstørret deretter bildet ti ganger, laget fargesepererte sort-hvitt negativer og scannet disse med microdensitometer for å undersøke om fotografiet hadde samme tetthet over hele billedflaten. "Analyse av skyggeretning og høylys bekrefter at objekt og bakgrunn sannsynligvis er fotografert under samme lysforhold. Undersøkelsen avslørte ingenting som var egnet til å så tvil om fotografiets ekthet."

Etter å ha avsluttet undersøkelsen, skrev han: "Det ble ikke funnet noe som indikerer at objektet på bildet er noe annet enn en stor gjenstand som er fotografert et stykke unna kameraet."

Davis' undersøkelser oppmuntret Stevens, men Elders var fremdeles skeptisk og la en demper på entusiasmen hans. Han vedgikk litt motvillig at hittil hadde ingenting vist at det var noe galt med fotografiene, men insisterte på at det var nødvendig å gå videre med undersøkelsene. Han minnet også Stevens om at en metallurg ved Arizona-universitetet var overbevist om at Meiers metallprøver var en enkel støpemetalls-legering, av samme type som ble brukt bl.a. i tinnsoldater.

Tom Welch insisterte på at de skulle skaffe til veie mer informasjon fra Sveits før de gikk videre med undersøkelsene. Det var fremdeles ingen av dem som hadde stått med bildene i hånden der Meier hadde

tatt fotografiene, og sammenholdt bilde og landskap. Ved å foreta en slik nitid sammenligning, ville en kanskje kunne avdekke hvordan Meier hadde rigget til "scenen" - dersom det stemte at han var en bløffmaker. Welch ønsket også å se Meiers gård og de nærmeste omgivelsene med egne øyne. Kanskje ville han legge merke til ting de andre hadde oversett - han var tross alt sønn av en forhenværende FBIagent.

bildet her oppe og nede er ikke relatert direkte til Meier -kontaktene

Tom Welch tenkte stadig med beundring tilbake på farens arbeid med mange vanskelige FBI-saker. "Etterforskning har alltid interessert meg - nettopp det å finne ut hva som skjuler seg bak fasaden," fortalte Welch. "Jeg husker tydelig et par saker som min far arbeidet med hvor det viste seg at virkeligheten var svært annerledes enn hva en først fikk inntrykk av. Dette etterforskningsarbeidet fascinerte meg."

Welch var ti år yngre enn Lee Elders, en meter og åtti høy, med brunt skjegg og bart. Han var oppdratt av jesuittprester, og dette preget hele hans væremåte. Mens Elders var livlig, sjarmerende og temperamentsfull, var Welch lavmælt, velartikulert og behersket. De to mennenes forskjellige temperament gjorde at de utfylte hverandre svært godt. Tom Welch var den eneste i gruppen som ennå ikke hadde vært i Sveits og besøkt Meier. Welch kjente Lee Elders godt og hadde også truffet Wendelle Stevens gjennom ham. Han hadde stor respekt for begge to, men foretrakk å reise til Sveits selv for å gjøre seg opp en mening om Meier-saken.

Honeywell-konferansen i Phoenix hadde vært et internasjonalt arrangement der representanter fra forskjellige statlige institusjoner, bankvesen og flere lands militærvesen hadde deltatt. Tom Welch knyttet flere kontakter på konferansen, og en engelsk kunde hadde allerede gitt Intercep et større oppdrag. Elders og Welch gikk løs på oppgaven, men tankene på Meier-saken gjorde at de ikke helt klarte å konsentrere seg om jobben. Etterhvert trappet Welch ned foredragsvirksomheten i forbindelse med forskjellige klubbblunser, og firmaet tilbød ikke lenger sine tjenester gjennom private kontakter.

"Vi utførte fremdeles en masse arbeid for Intercep, men Steve jobbet på sin side full tid med Meier-saken," fortalte Welch. "Til slutt kom vi til et punkt hvor vi var nødt til å velge mellom å jobbe med Intercep eller å prøve å løse den sveitsiske gåten."

I slutten av juli fikk Intercep et oppdrag fra en stor finansinstitusjon utenfor London, som ønsket at amerikanerne skulle sjekke telefonnettet. Finansinstitusjonen hadde en ubehagelig mistanke om at en konkurrent tappet telefonnettet deres. Elders og Welch satte av to uker til oppdraget på sin etterhvert romslige Intercep-timeplan og ba Stevens om å møte dem i Sveits etter at de hadde avsluttet oppdraget i London. Det var varmt og tørt i fjellene sørøst for Zürich, og omsider skulle de få sjanse til å besøke de stedene hvor Meier hadde tatt bildene.

Elders og Welch fløy til London, og etter noen dager hardt arbeid hadde Intercep løst klientens problem. De satte seg på toget til Zürich hvor Stevens skulle møte dem. Med over en uke til rådighet kunne de gå Meiers bekjentskaper nærmere etter i sømmene, de kunne besøke påståtte landingsplasser og prøve ut diverse teorier. Welch regnet med at de ville komme hjem med svar på gåten, og at Meier snart ville være avslørt. Men etterhvert endret han oppfatning. Han holdt det nå som svært usannsynlig at Eduard

Meier hadde kokt sammen historien på egen hånd, for ikke å snakke om at han skulle ha "fabrikkert" bevis-materialet selv. Uten utdanning, uten medhjelpere og uten særlige ressurser, lot det seg simpelthen ikke gjøre. Det var faktisk lettere å tro at deler av Meiers historie var sann, konkluderte Welch.

Men fremdeles var det ting som ikke stemte, som rett og slett var for usannsynlige, og fotoanalysen hadde ennå ikke gitt noen definitive svar på gåten Eduard Meier. Det syntes klart at bevismaterialet måtte bli gjenstand for adskillig flere undersøkelser før amerikanerne med sikkerhet kunne fastslå at Meiers påstander i det minste delvis holdt vann.

Stevens møtte sine to kolleger som avtalt på togstasjonen i Zürich. De kjørte gjennom Winterthur til den lille landsbyen Dussnang. Her tok de inn på Gasthaus Brucknwaage hvor Lee Elders hadde bodd våren før. Det var et tre etasjers pensjonat med grønne vinduslemmer og ildrøde geranier utenfor vinduene.

De hadde ikke sovet stort på nattoget til Zürich, men Elders og Welch insisterte på å fortsette videre til Meier umiddelbart. Welch satt i baksetet i bilen og grublet på hva han skulle kikke etter på UFOlandingsplassene. Det var viktig å være oppmerksom på slike ting som ikke umiddelbart falt en i øynene - det visste han.

"Jeg var like mye ute etter å danne meg et generelt inntrykk som jeg var på jakt etter fakta," fortalte han.

Fremdeles var Meiers gård flittig besøkt av ungdom. De slo opp teltene sine på den store gressletten nede ved andedammen. Det var midtsommer, været var varmt og antallet campere hadde økt. Også mange voksne godt oppe i årene var innom. Vertinnen på det lokale gjestgiveriet fortalte at omtrent en fjerdedel av gjestene som bodde hos henne, hadde kommet til landsbyen for å besøke Meier. "Det er hovedsakelig tyskere, men også franskmenn, østerrikere, amerikanere, hollendere og svensker er innom," sa hun.

Eduard Meier tok imot dem på trappen utenfor huset. Da de hånd-hilste, gransket Tom Welch mannen nøye. Alt han så var en "jordnær mann som tydeligvis ønsket å leve et enkelt liv".

Welch la straks merke til at Meier ikke hadde bråhast med å fortelle dem om sine angivelige møter med romvesnene. Han var høflig og forekommende, men Welch følte at han det samtidig ikke betydde noe særlig for ham fra eller til at de hadde reist helt fra USA for å treffe ham. Han oppdaget snart at denne holdningen preget alle på gården.

"Jeg hadde ventet at folk ville fortelle meg en masse hallelujahistorier - eller motsatt, at det var noe de prøvde å skjule. Men isteden var det som om vi ikke eksisterte for dem. De svarte på alle spørsmålene våre, men spurte oss ikke en eneste gang om hvorfor vi var kommet."

Det var mye Welch ville spørre Meier om, men han innså raskt at svarene han søkte snarere var å finne hos vitner og i terrenget omkring kontaktstedene. Meier selv tjente først og fremst som et samlende element i den merkelige historien. Han var ikke en man stilte spørsmål til, men en man stilte spørsmål om. Welch var mer oppsatt på undersøke landingsstedene og å snakke med sveitsiske meteorologer

enn å prøve å få noe fornuftig ut av den enarmede mannen.

Det var meningen å prøve å finne ut nøyaktig hvor Meier hadde tatt bildene. Deretter kunne Welch gå igang med målinger. "Registrering av avstander, høyder, trærnes omkrets, til og med lengden på gresset... Det var slike detaljer vi var ute etter å kartlegge på kontaktstedene," fortalte Welch.

I løpet av den samme ettermiddagen og de påfølgende dagene besøkte gruppen fire kontaktsteder sammen med Meier. Allerede på veien opp til disse stedene oppdaget Welch svakheter ved flere av hypotesene de hadde formulert hjemme i Phoenix; noen av stedene lå i bratte skrenter, såvidt fremkommelige med bil om sommeren. Det var et faktum at mange av bildene til Meier var tatt på ettervinteren eller tidlig på våren, mens det fortsatt lå sne på bakken og teleløsningen hadde forvandlet veiene til gjørmehull.

"Teoriene våre begynte etterhvert å slå sprekker," fortalte Welch.

De hadde ikke vært lenge på det første stedet før Welch oppdaget en annen svakhet ved en av de mange detaljene han hadde kalt "indisier". Et indisium var vanligvis en liten detalj som på en eller annen måte støttet Meiers historie. Hver for seg var disse detaljene ikke så viktige, men sett i sammenheng bidro de til at en merkelig historie ble enda merkelige.

Hver gang de var på et av kontaktstedene ble Welch overrasket over at det ikke gikk lang tid før det dukket opp landsbyboere som ville vite hvem de var, hva de drev med og hvorfor de var der. Noen ganger stilte folk seg bare opp og glante på amerikanerne. Et av kontaktstedene som Welch var overbevist om lå langt ute ødemarken, befant seg ved nærmere ettersyn ikke så langt fra en gård.

"Vi var overbevist om at de fleste stedene lå så avsides til at vi uforstyrret kunne drive våre undersøkelser. Likeledes trodde vi det var mulig å nå ubemerket frem til stedene der Meier påsto at romskipene fra Pleiadene hadde landet. Denne hypotesen måtte vi raskt forkaste."

Welch fikk tak i væroversikter fra perioden da bildene ble tatt og sammenholdt disse med de forskjellige fotografiene. Slik kunne han kontrollere om det faktisk hadde vært overskyet vær, f.eks. den 8. august 1975. Selv om han ikke oppdaget uoverensstemmelser mellom de meteorologiske oversiktene og bildene, oppdaget han raskt at værrapportene tildels kunne være villedende. De fleste kontaktstedene lå ved foten av fjellet hvor været kunne skifte svært raskt. Etter selv en dag å ha opplevd slike plutselige værforandringer, ble Welch svært forundret da han hørte at værmeldingen hadde meldt bra vær i området i samme tidsrom.

"De plutselige værforandringene i området var et tankekors," sa han. "Særlig i området omkring Hasenbol kunne været skifte fort - fra nydelig solskinn til overskyet, tåke, regn og voldsomme vindkast, alt bare i løpet av en time! Det opplevdes nesten som å oppholde seg i tre eller fire forskjellige klimasoner, og det samtidig! Dette er ikke noe man oppdager bare ved å besøke UFO-landingsplassene noen få minutter, man må være der en stund for å skjønne hvor labile værforholdene kan være i dette området. Vi

måtte motvillig erkjenne at så skiftende vær ikke akkurat legger forholdene til rette for trick-fotografering."

Welch bestemte seg for å ta en nærmere titt på skrenten bak treet som er med på et av Meiers bilder fra Hasenbol. Han hadde formulert forskjellige teorier om hvordan Meier kunne ha arrangert bildene hvor romskipene ser ut som de befinner seg nesten inne i grenene på det høye treet. En solfylt ettermiddag klatret amerikanerne opp den bratte, smale stien. Bak treet stupte skrenten bratt nedover.

Treet lå omlag 50 meter fra det stedet hvor Meier hadde tatt bildet. Ved å måle trestammen og sammenholde med bildet, kunne Tom Welch ved hjelp av elementær matematikk regne ut størrelsen på objektet på bildet. Målingene viste at romskipet bak treet på Hasenbol-bildet måtte være cirka syv meter i diameter, noe som stemte godt med Meires beskrivelse av farkosten.

"I USA hadde vi formulert endel teorier vi gjerne ville ha prøvd ut," fortalte Welch. "Da vi kom til stedet der UFO-bildene var tatt, måtte vi erkjenne at bildene vi sto med i hånden, ikke kunne være resultatet av en amatørs trick-fotografering. Det ulendte terrenget, stedets topografi, den voldsomme vinden som blåste her oppe - alt sammen gjorde eventuell trick-fotografering ved skrenten ved Hasenbol til en svært krevende oppgave. Det hører med til historien at vi tok oss opp til skrenten sommerstid. Det var vrient nok på denne tiden av året - veien var sølete og glatt. Særlig lettere kan det ikke ha vært en sen vinterettermiddag med sterk vind. Enhver som befinner seg utendørs i slikt vær, må vekke oppsikt. Folk i distriktet er dessuten svært nysgjerrige. Husk at Meier kjørte moped på en vei som ikke var ryddet for sne, og at han måtte kjøre gjennom et gårdstun. Skulle han ha 'regissert' hele opptaket på egen hånd, måtte han ha hatt med seg en masse utstyr. Hånden på hjertet: Noen hadde lagt merke til den enarmede mannen hadde han fraktet ikke bare seg selv, men også en masse teknisk utstyr opp den snefylte veien."

Etterhvert som han tok seg frem til de andre UFO-kontaktstedene, oppdaget Welch noe annet som også talte imot at fotografiene kunne være forfalskninger: den konstante luftfuktigheten som en ikke kan se med det blotte øye, men som legger seg som små duggdråper på kameraobjektiver. "Været i dette området kan skifte fra opphold med skarp, klar luft til tåke i løpet av et kvarter. Bare det ville vært nok til å drive en fotograf som prøvde å 'fabrikere' autentiske UFObilder til vanvidd."

"Skal man arrangere et bilde på denne måten, trenger man dessuten god tid," fortsatte Welch. "Er det en UFO-modell man fotograferer, må man antagelig kaste den opp i luften tre eller fire ganger før man får et noenlunde overbevisende bilde, eller alternativt henge den opp i tynne tråder og prøve seg frem inntil vinkel, lys og andre detaljer ser riktig ut. Den uberegnelige vinden i tillegg til luftfuktigheten -pluss et dusin andre faktorer - gjør dette til en mildt sagt vrien oppgave."

På midten av 1950-tallet sto det frem en rekke personer som ikke bare hevdet at de hadde observert underlige flyvende objekter, men at de også hadde vært ombord i dem

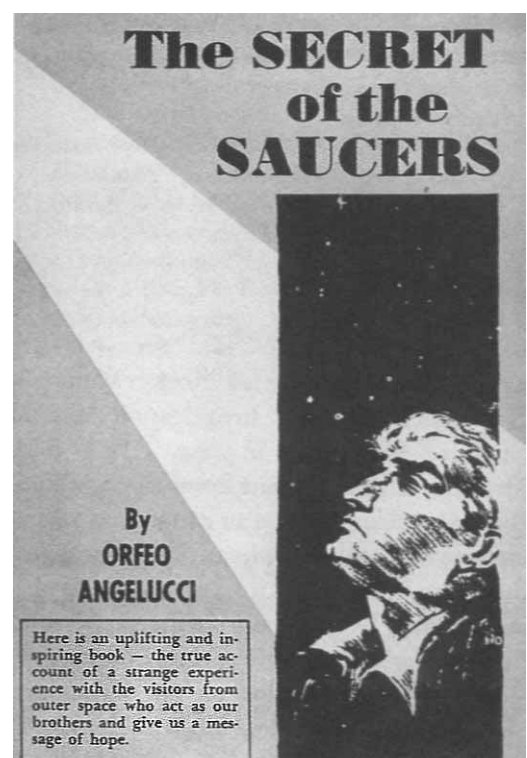
og hatt lange samtaler med mannskapet Disse personene ble kalt UFO-kontakter, og beretningene deres fascinerte publikum, og var en konstant kilde til irritasjon for UFO-organisasjonene som prøvde å få seriøse vitenskapsmenn til å interessere seg for fenomenet.

De mest kjente UFO-kontaktene var George Adamski, Truman Bethurum, Orfeo Angelucci, Daniel Fry og Howard Menger. Alle hevdet at de var blitt kontaktet av "kosmiske brødre" som hadde gitt dem i "oppdrag" å redde verden fra griskhet, korrupsjon og atombomben. De kosmiske brødrene inviterte UFO-kontaktene med ombord i "venusianske", "saturnianske", "jupiterianske" og

"marsianske" romskip hvor de møtte vakre kvinner og mottok detaljerte instruksjoner fra romvesener med velklingende navn, så som Orthon, Aura, A-lan eller Neptun. De fikk høre om de idylliske forholdene som rådet på andre planeter, og at Jordens befolkning også kunne oppnå en slik tilstand av harmoni og lykke. Folks interesse for UFOkontakter var så voldsom at mer enn 150 UFO-klubber der folk diskuterte sine 'kosmiske' opplevelser, så dagens lys. George van Tassel tok initiativ til den første Giant Rock Convention i Yucca Valley, California, i 1954. Dette var et karnevals-lignende arrangement hvor UFOkontaktene holdt foredrag om sine opplevelser og solgte souvenirer. Over 5000 mennesker deltok på arrangementet.

H ø s t e n 1956 opptrådte Menger, en 34 år gammel piperøkende skiltmaler med sort bølget hår, på "Tonight show" med Steve Allen. Journalisten Jules B. St. Germain beskrev programmet i november 1957 i tidsskriftet "Argosy" på følgende måte: "Publikumsreaksjonen varierte fra fnis til høylytt latter

da Menger påsto at han hadde fløyet i en flyvende tallerken, men gikk over til perpleks forundring og våken interesse etterhvert som mannen fortalte om sine 'opplevelser'." Menger fortalte at romvesnene hadde lært ham å kommunisere telepatiske og hadde latt ham være med til Venus hvor han hadde sett 'vakre bygninger med kuppelformede tak'."

(bemerke; på den tiden dette skjedde fremkom ikke forklaringer og informasjon om det flerdimensjonelle verdensbildet. Det var først på 80tallet at det ble gitt logiske forklaringer på dette. F.eks. kom det fram ut av kontaktene til Edward James som Wendelle Stevens etterforsket og utga som bok senere, at disse kontaktene til besøkende innen vårt solsystem slett ikke kun foregikk på vårt frekvensplan, men at de bevisst kan inntune seg til vårt nivå. Om det på f.eks.

<http://galactic.no/rune/venuscont.html>

<http://galactic.no/rune/levelofvenus.pps>

Overs. Anm)

"Jeg reiste gjennom verdensrommet i et venusiansk speiderskip," påsto han. "Det er vanskelig å beskrive hva jeg følte, det var akkurat som om jeg ikke beveget meg i det hele tatt, det følte nesten som jeg svevet i løse luften i verdensrommet." Ved hjelp av teleprojeksjon mente han å kunne observere livet i en by på Venus. Det var ikke så veldig forskjellig fra vårt, kunne mannen fortelle. "Mer ordnet, roligere og mye vakrere."

"Flesteparten av romvesnene som har kontaktet meg, har kommet fra planeten Venus," fortalte Menger, "men jeg har også truffet noen fra Mars og Saturn. Enkelte av disse bor her på Jorden sammen med oss."

Etter Mengers radio- og TV-opptredener oppsøkte tusenvis ham i Highgate, New Jersey. Ved en anledning måtte politiet tilkalles for å rydde opp i trafikk-kaoset foran huset hans.

UFO-feberer herjet nå vilt i USA: Publikum krevet slett ikke vann-tette bevis for at UFO'er var en realitet, men var tilsynelatende tilfreds hvis UFO-kontakten virket "ærlig". Som bevis for sine opplevelser viste kontaktenes "stamfar", George Adamski, frem 18 dårlige fotografier til skeptikerne. Noen viste en del punkter og skygger og andre et utydelig, klokkeformet objekt som så ut til å være utstyrt med hjul. Adamski påsto til og med at han hadde et venusiansk gipsfotavtrykk som også inneholdt et kodet budskap. Andre UFO-kontakter hadde ikke så håndfaste 'beviser'. Angelelli og Fry hadde bare fortellinger å bidra med.

I likhet med Adamski hadde Menger fotografier å vise til, fire stykker ialt. Et av dem viste en svart, mumielignende skikkelse som sto foran et lysende, rundt objekt - en venusianer og hans speiderromskip, ifølge Menger. Menger spilte også inn en grammofonplate som han kalte "Sangen fra Saturn - ekte musikk fra en annen planet". En gang skrev han følgende til en av de mer seriøse UFO-organisasjonene: "Vi er grundig lei av mystikk, sladder og rykter som blir spredd om UFO-etterforskere og UFO-kontakter. Faktum er," tilføyde han, "at vi har kontakt med en vitenskapsmann som er travelt opptatt med å analysere grønnsaker fra månen."

Forhenværende pilot i Marine Corps, major Donald Keyhoe fra Annapolis-universitetet og tidligere rådgiver

for Charles Lindbergh, ledet en privat organisasjon kalt "National Investigations Committee on Aerial Phenomena". Noen måneder etter at NICAP hadde sett dagens lys, hadde organisasjonen over 12000 medlemmer, deriblant flere kjente politikere, vitenskapsmenn og høytstående offiserer. Keyhoe la NICAP-hovedkvarteret til Washington, D.C. og håndplukket prominente personer til å sitte i styret, blant dem viseadmiral Roscoe Hillenkoetter som hadde vært klassekamerat av Keyhoe ved marine-akademiet og CIA's første sjef i 1947. Keyhoe og andre NICAP-medlemmer deltok i over 900 fjernsynsprogrammer der temaet var UFO-observasjoner i perioden 1957-1966.

Takket være sine nære og pålitelige forbindelser med militærapparatet fikk Keyhoe tilgang til mye av den hemmeligstemplede informasjonen som dokumenterer flyvåpenets forvirring i forbindelse med de første UFO-rapportene. Han kjente til mange pålitelige vitner som hadde rapportert om utrolige observasjoner, og at mange av disse opplevelsene, i mangel av bedre alternativer, var blitt forklart som "interplanetariske". På grunnlag av denne informasjonen hadde Keyhoe skrevet flere av de første artiklene og bøkene om emnet. I 1950 konkluderte han med at flyvåpenet visste hvor de mystiske fartøyene kom fra, og at de offisielle kommentarene, "motstridende som de er", ganske enkelt var "elementer i en intrikat plan for å forberede USA- og resten av verden - på avsløringen av hemmeligheten om de flyvende tallerknene." Syv år senere var denne påståtte hemmeligheten ennå ikke avslørt.

Som leder for NICAP gikk Keyhoe nå til en veritabel tofronts-krig: mot flyvåpenet på grunn av deres tåkelegging av diverse UFO-saker og alt hemmelighetskremmeriet dette hadde ført med seg, på den ene siden, og mot seriøse UFO-kontakter på den andre siden. Det var et alvorlig hinder og et stort problem for seriøse UFO-etterforskere å bli slått i hartkorn med hel- og halvtomsinger som påsto å ha fløyet til Venus og spist poteter dyrket på obskure planeter. Selv om Keyhoe var overbevist om at UFO'ene kom fra andre verdener, nektet han medlemskap til alle som hevdet at de hadde vært i kontakt med romvesener.

Et av de mange brevene Keyhoe skrev til UFO-kontaktene, var adressert til Howard Menger. "Vi er informert om at De under Deres foredrag og ved andre anledninger har hevdet at NICAP støtter Deres synspunkter, inkludert påstanden om at De har truffet og snakket med rommennesker og vært på månen. La følgende være klart:

NICAP støtter ikke slike påstander hverken fra Dem eller noen andre."

Samtidig som Keyhoe prøvde å unngå å bli slått i hartkorn med UFO-kontaktene, prøvde han å overbevise de militære på Capitol Hill om at Kongresshøringer om UFO-spørsmålet var påkrevet. Han skrev brev, holdt foredrag og forsynte Kongressmedlemmer med oppdatert informasjon. Så langt hadde han slåss forgjeves: Hver gang lobbyvirksomheten hans hadde overbevist en underkomité i Kongressen eller Senatet om at det var fornuftig å vurdere en åpen høring om UFO-saken, greide flyvåpenet å forpurre planene hans. De hevdet at det var folks umettelige hunger etter det uforklarlige, som lå bak UFO-hys-

teriet. Kongresshøringer ville etter deres mening bare gjøre vondt verre. De påstøtte UFO'ene utgjorde ingen trussel mot rikets sikkerhet, het det.

Men Keyhoe mente imidlertid å kunne bevise at UFO-observasjonene hadde sin rot i faktiske fenomener, og at flyvåpenet hadde fremsatt motstridende og usannferdige påstander overfor Kongress-medlemmer og publikum. Keyhoe var overbevist om at flyvåpenet søkte å dekke over det redaktøren av UFO-tidsskriftet hans kalte "den største nyhet siden Kristi fødsel". Han ivret for at NICAP og flyvåpenet i felleskap skulle fremlegge all tilgjengelig UFO-dokumentasjon for Kongressens underkomité for romfart og naturvitenskap. Hvis denne komitéen sa seg enig, insisterte Keyhoe på at det hemmeligstemplede materialet måtte gjøres tilgjengelig for det almene publikum. Dersom det materialet Keyhoe satt inne med ikke overbeviste underkomitéen, var han innstilt på å nedlegge NICAP.

Men før denne planlagte høringen hadde et medlem av underkomitéen hatt private samtaler med Blue Book-personell, og konkluderte med at det ikke engang var behov for å vurdere en slik høring. Underkomitéens leder angrep Keyhoe for å ha "ondsinnede hensikter mot deler av militærvesenet". Han omtalte Keyhoes forslag som "et billig forsøk på å miskreditere flyvåpenet".

Men spesialrådgiveren til Project Blue Book, dr. Allen Hynek, hadde i all hemmelighet foreslått at flyvåpenet skulle forske videre på UFO-observasjonene. Selv om han mente han kunne forklare de fleste av de 15000 UFO-tilfellene som var rapportert, skrev han i "The Saturday Evening Post" i 1966 at "flere hundre saker fremstår som uforklarlige, og av disse uforklarlige observasjonene er 25 direkte foruroligende".

Parallelt med at Keyhoe "sloss" i Kongressens korridorer i slutten av 1950-årene og begynnelsen av 1960-årene for å få satt UFOobservasjonene på dagsorden, gikk antallet UFO-observasjoner gradvis nedover. Kravet til Kongressen om å redgjøre for de politiske myndigheters holdning til saken, stilnet, og rapporter om UFO-observasjoner som kom inn til Project Blue Book sank så merkbart at Hynek selv begynte å tro at brorparten av observasjonene skyldtes medieysteri. Men så en marsnatt i 1966 observerte 87 studenter ved Hillsdale College i Michigan røde, gule og grønne lys som steg opp fra et myrlandskap bare noen få hundre meter fra studentenes hybelbygg.

Den avlange lysformasjonen så ut som den beveget seg mot hybel-bygget. Så stoppet den og suste tilbake der den var kommet fra. Den ble hengende over sumpen. Distriktsjefen for sivilforsvaret betraktet det lysende objektet i kikkert i over tre timer. Natten etter observerte et dusin mennesker i Dexter, Michigan, blant dem flere politioffiserer, et annet lysende objekt som steg opp fra et sumpområde i nærheten av en bondegård. Objektet ble hengende urørlig i luften cirka 350 meter over bakken i flere minutter, før det suste videre. En gårdbruker og sønnen hans hadde oppholdt seg omlag 400 meter unna og hørte en lyd som minnet om rikosjerende kuler idet fartøyet forsvant i rasende fart.

Disse to observasjonene resulterte i voldsomt medieopp-

stuss, og flyvåpenet ga dr. Hynek i oppdrag å etterforske saken. Da han ankom Hillsdale College, hadde han imidlertid vanskeligheter med å få snakket med vitnene under fire øyne - de som hadde sett noe var konstant "omringet" av pressefolk. Det hersket en frenetisk stemning i byen, og til og med politifolk mente de så UFO'er overalt. Sjefen for Project

Blue Book ringte til Hynek i Michigan og ba ham prøve å roe ned det halvhysteriske pressekorpsset. Men heller ikke dr. Hynek kunne forklare observasjonene. Han hadde ingen anelse om hva som var årsaken til de merkverdige lysene.

"På jakt etter en troverdig forklaring kom jeg til å tenke på en telefon jeg hadde mottatt fra en botaniker ved Michigan-universitetet kort tid i forveien. Mannen hadde nevnt noe om brennende myrgass og at dette kanskje hadde noe med UFO-observasjoner å gjøre," skrev Hynek i en artikkel i "Saturday Evening Post" i 1966.

Etter tre dagers etterforskning ble det arrangert en pressekonferanse i Detroit's presseklubb. Hynek ble dratt i én retning av TV-fotografer og i en annen av avisjournalister. I en bisetning nevnte han ordet "myrgass". Han hadde bare tenkt å si at denne sjeldne gassen som enkelte ganger danner små flammer som "flyter" over bakken, var en "mulig forklaring" på observasjonene. Ikke før hadde han uttalt ordet, så løp journalistene til telefonene.

Resultatet var at både flyvåpenet og Hynek mistet ansikt. Ikke en eneste en av de over 100 personene som hadde sett de gåtefulle lysene, kunne tenke seg at dette var forklaringen. Sivilforsvarssjefen insisterte på at de pulserende lysene han hadde betraktet i kikkert i tre timer, utvilsomt stammet fra "et eller annet slags fartøy".

Lederen for opposisjonen i Kongressen, senere USA's president Gerald T. Ford, kritiserte flyvåpenet for ikke å ta saken alvorlig. Han forlangte en inngående Kongresshøring om UFO-spørsmålet. To og en halv uke senere avholdt Kongressens forsvarskomite åpne høringer om UFO-fenomenet, 19 år etterat de første UFO-observasjonene var blitt kjent i USA.

"På det tidspunkt måtte jeg spørre meg selv om jeg skulle være tro mot min vitenskapelige integritet og rett og slett innrømme at jeg ikke kunne forklare de gåtefulle observasjonene. Det eneste jeg var sikker på, var at etterforskningen burde fortsette," fortalte Hynek i et intervju med magasinet OMNI i 1985.

Under Kongresshøringen den 5. april 1966 avslørte ministeren for flyvåpenet, Harold D. Brown, at et vitenskapelig spesialteam kalt O'Brien-panelet i all hemmelighet hadde kommet sammen bare seks måneder tidligere, i håp om å komme til bunns i UFO-gåten. Panelet hadde konkludert med at UFO-observasjoner kunne ha vitenskapelig interesse og anbefalte at flyvåpenet tilførte Blue Book vitenskapelig kompetanse fra utvalgte forskningsmiljøer. Men siden det akkurat på denne tiden kom inn få rapporter om UFO-observasjoner og publikumsinteressen for fenomenet var synkende, følte ikke flyvåpenet behov for å følge panelets anbefaling og foretok seg derfor ikke noe.

Nye UFO-observasjoner i Michigan gjorde imidlertid at

Kongressen presset flyvåpenet til å ta UFO-problematikken på alvor. Ministeren for flyvåpenet, Harold D. Brown, forsikret Kongressens forsvarskomiteé om at flyvåpenet hadde tatt skritt for å etablere et sivilt forskerteam som kunne se nærmere på UFO-problemet. Selve temaet var imidlertid så belastet at vitenskapsmenn ved flere universiteter, inkludert Harvard, MIT, University of North Carolina og University of California avsto å delta. Etter flere måneders leting etter kvalifiserte forskere tilbød flyvåpenets forskningsavdeling omsider dr. Edward Uher Condon ved University of Colorado 313 000 dollar for å lede prosjektet. Det ble ansatt 12 personer, hvorav halvparten var psykologer. Det som ble kjent som Condon-komiteéen er blitt stående som et av de mest kontroversielle kapitler i historien om uidentifiserte flyvende objekter i USA.

Den 64 år gamle Condon var en anerkjent fysiker og tidligere president i Det amerikanske selskap til vitenskapsfremme. Han hadde fungert som visedirektør for det topphemmelige Manhattanprosjektet i Los Alamos, som hadde ledet utviklingen av atombomben under Den annen verdenskrig. Condon hadde med andre ord en høy stjerne både i flyvåpenet og i det vitenskapelige miljøet. Condon var kjent for å være kritisk innstilt overfor offentlige autoriteter, og dette virket som en garanti for at kommisjonen gikk til oppgaven med en åpen innstilling.

Men i september 1966, to uker før komitééen hadde sitt første møte, spiste Hynek middag med Condon. I et senere OMNI-intervju erindret Hynek at den anerkjente forskeren hadde en svært "negativ holdning til UFO-spørsmålet". Da Hyneksen senere besøkte hovedkvarteret til Condon-komiteéen, oppdaget han til sin forbløffelse at prosjektets koordinator, Bob Low, hadde skrevet konklusjonene til rapporten på en diger tavle. Rapporten var vel å merke ikke publisert ennå - den skulle ikke se dagens lys før to år etter. Hynek skulle komme til å få bekreftet sine mistanker om den tvilsomme integriteten til de to mennene som ledet prosjektet.

Selv om flyvåpenet hadde tatt initiativ til Condon-komiteéen i håp om å løse det kontroversielle UFO-spørsmålet, bidro komitééen selv til å skape ytterligere forvirring etter bare få måneders arbeide. I januar 1967 holdt Condon et foredrag for en forsamling fremtredende vitenskapsmenn, der han bl.a. uttalte: "Jeg har til hensikt å anbefale at myndighetene trekker seg ut av dette arbeidet. Etterhvert er jeg blitt stadig mer overbevist om at det ikke er noe i ryktene om besøk fra andre planeter." Ifølge "Star-Oazette" i Elmira, New York, hadde han smilende tilføyd: "Men det er ikke meningen at jeg skal trekke noen endelig konklusjon før om et år."

Condon hadde evnen til å holde publikums interesse fanget med morsomme anekdoter om UFO-kontaktens påståtte møter med rom-skip fra fremmede planeter. Han kunne for eksempel fortelle om en veikledd herre i 50-årsalderen som en dag ankom komitéeens hovedkvarter i Cadillac med sjåfør og presenterte seg som "Sir Salvador, agent fra Det tredje univers" (Det andre univers var befolket med bjørner), og forlangte tre milliarder dollar til bygging av landingsplass slik at romskipene fra Det tredje univers kunne lande på Jorden. Ifølge boken "UFO's?

YES!" utgitt i 1969 av David Saunders som var psykolog og tilknyttet Condon-komiteéen, hadde Condon etterforsket saken og funnet at Sir Salvador nylig var utskrevet fra et mentalsykehus. Condon rapporterte saken videre til Washington. Da en mann fra Ontano, California, oppga nøyaktig tid for en nær forestående UFOlanding i nærheten av Bonneville Salt Flats, underrettet Condon Utahs guvernør og sendte en etterforsker som ventet forgjeves i to timer på gjestene fra verdensrommet - sammen med medlemmer fra Utah Highway Patrol og et hornorkester. I september 1967 trykket "Rocky Montam News" følgende Condon-sitat: "Det 21. århundrets mennesker kommer til å vn seg av latter når de tenker på hva det 20. århundrets mennesker var opptatt av. Den hysteriske UFO-interessen vil antagelig fremtre som noe av det mest komiske."

Condon selv undersøkte få, hvis i det hele tatt noen av de høyst uforklarlige UFO-observasjonene, og diskuterte sjelden gangen i seriøs UFO-etterforskning med resten av staben. Faktum var at staben så svært lite til komitéeformannen. Og Low, som ledet prosjektet under Condons fravær, nektet å undersøke viktige observasjoner som staben ville at komitééen skulle kikke nærmere på. Samtidig arbeidet han med saker de andre medlemmene av komitééen anså for å ligge utenfor komitéeens mandat. På en tur til Europa der hensikten var å lære mer om europeiske UFO-observasjoner, tilbragte han mye av tiden i Skottland for å prøve å finne ut mer om Loch Ness-monsteret. Ifølge Saunders' bok forklarte Low senere "at dette var helt relevant fordi hverken UFO'er eller Loch Ness-monsteret eksisterer, og at det derfor var viktig å gjøre seg kjent med hvordan man studerer noe som ikke eksisterer."

Hynek hadde ventet at komitééen ville anse UFO-forskning som "viktig for de nasjonale interesser", og at den ville anbefale at Kongressen etablerte et særskilt "UFO-utvalg". Han skrev et brev til Condon i januar 1967: "Det finnes nå så mange vitenskapsmenn som i hemmelighet er opptatt av mulige UFO-observasjoner at jeg kunne tenke meg å organisere et uforpliktende samarbeid - et slags 'Usynlig akademi for interesserte vitenskapsfolk'."

Men ettersom månedene gikk, la både Hynek og andre som henvendte seg til komitééen merke til både Condons og Lows påfallende interesse for observasjoner som det ved nærmere undersøkelser ikke var særlig vanskelig å finne en plausibel forklaring på. Condon fortsatte å fortelle vitser om UFO-kontaktene, og ga inntrykk av at hovedmengden av UFO-observasjonene stammet fra bygdetullinger og mentalt forstyrrede personer. Og Low var alltid rask til å påpeke hvor ofte UFO-observasjoner kunne settes i forbindelse med astronomiske fenomener og velkjente himmellegemer. Dette var ting som UFO-forskerne hadde kjent til i årevis. Det de ønsket var en forklaring på de gåtefulle fenomenene.

Sommeren 1967 kom en av forskerne i komitééen over et memorandum som var skrevet av Low i august 1966, like før universitetet undertegnet kontrakten med flyvåpenet om å etterforske UFO-fenomenene. Memoet hadde tittelen "Noen tanker om UFO-prosjektet" og var adressert til universitetets ledelse. I memorandumet sto det å lese at flere av

de ledende vitenskapsmennene ved universitetet ikke ønsket en for nær tilknytning til UFO-prosjektet, fordi denne type forskning måtte være objektiv. Dette innebar at vitenskapsmennene - ihvertfall i utgangspunktet - måtte holde døren åpen for at UFO'er kunne være en realitet. "Det er ikke forsvarlig å vurdere en slik mulighet seriøst," skrev Low og fortsatte: "Jeg mener at det er nødvendig å definere prosjektet og dets mandat slik at det for publikum fremstår som fullstendig objektiv forskning, mens det for vitenskapen vil presentere et bilde av en gruppe ikke-troende som gjør sitt beste for å være objektive, men som ikke har noen særlige forventninger om å støte på flyvende tallerkner." Han mente at en best kunne oppnå dette ved å undersøke den psykologiske tilstanden til mennesker som hevdet de hadde observert uidentifiserte flyvende gjenstander - parallelt med at prosjektet nærmest valgte å se bort fra det fysiske bevismaterialet.

Lows memo ble tatt svært ille opp av Saunders og stabens elektroingeniør, dr. Norman Levine, som oversendte det til Donald Keyhoe. Han sendte det i sin tur videre til en fremstående vitenskapsmann som ikke satt i komitéen. Condon reagerte med å gi Saunders og Levine sparken grunnet "inkompetanse". To uker senere, den 15. februar 1968, sa Lows administrasjonsassistent, Marie [O]uise Armstrong, opp. Hun begrunnet oppsigelsen med at det var "en nærmest enstemmig mistillit til Low" i komitéen. Videre at Low "hadde vist liten interesse for å kommunisere med de som utførte det praktiske forskningsarbeidet, og heller ikke vurderte disse forskerens rapporter seriøst." Hun kunne ikke forstå hvordan de fleste forskerne hadde "trukket konklusjoner som var så radikalt forskjellig fra Lows", og anførte at det var "stor enighet innen forsker-teamet om at det forelå tilstrekkelig opplysninger om UFO-spørsmålet til å rettferdiggjøre videre undersøkelser."

"I vår avsluttende rapport," fortsatte hun, "ville sikkert Bob Low trukket følgende konklusjon: 'Siden vi ikke kan bevise at UFO'er ikke eksisterer, er det også svært tvilsomt om de eksisterer'. Jeg fatter ikke hvordan han offentlig kan uttale seg slik han gjør når de som har gått observasjonsdataene nærmere etter i sømmene, har et helt annet syn på tingene... Min oppriktige mening er at Bobs holdning ikke er representativ for resten av komitémedlemmenes oppfatning."

Flere andre medlemmer av staben skulle også komme til å si opp, og i en artikkel i magasinet "look" den 14. mai 1968 ble det gjort rede for problemene i Condon-komitéen. Konklusjonen på artikkelen var at Kongressen burde se nærmere på komitéens arbeide og praksis. I juli 1968, samtidig med at Condon-komitéen begynte å trappe ned virksomheten og utarbeidet sin avsluttende rapport, avga dr. Hynek, dr. Carl Sagan og fire andre vitenskapsmenn inkludert dr. James McDonald, sine vitneprov for Kongressens romfartskomité.

I løpet av noen få år hadde Jim McDonald fått ry på seg for å være USA's fremste ufolog. Han var høy, mager og dynamisk og hadde en fotografisk hukommelse og langt bedre talegaver enn Hynek. David Michael Jacobs skriver i "The Controversy over Unidentified Flying Objects in Ameri-

ca" ("Den store, amerikanske UFO-kontroversen") at ved første møte mellom McDonald og Hynek i 1967 stormet McDonald inn på Hyneks kontor, slo neven i bordet og utbrøt: "Hvordan kunne du sitte på denne informasjonen i så mange år uten å informere det vitenskapelige miljøet?"

McDonald hadde en høyere embedseksamen fra MIT, filosofisk doktorgrad fra Iowa State University og hadde i tillegg ledet "Institutt for atmosfæriske studier" ved University of Arizona. Han var en høyt respektert forsker som hadde interessert seg for sur nedbør og ozonproblemer ved SST-stråling. McDonald hadde kastet seg over UFO-forskningen på et langt senere tidspunkt enn Hynek, og omtalte gjerne fenomenet som "vår tids største vitenskapelige gåte".

"Min personlige mening etter to års omhyggelig studium er at UFO'er sannsynligvis er ekstraterrestrielle objekter som utfører noe vi forsøksvis kan kalle 'overvåkning'," uttalte McDonald i et møte med Kongressens romfartskomité. "Jeg ber om at komitéen protokollfører at jeg er overbevist om at det ikke finnes noe annet problem av tilsvarende vitenskapelig og nasjonal betydning - innenfor denne komitéens arbeidsområde. Dette er sterke ord og jeg velger dem med omhu."

Hynek fortalte på sin side komitéen at det var to grunner til at mange vitenskapsmenn vek tilbake for å gi seg i kast med seriøs UFOforskning. Den ene var mangel på håndfaste data, den andre grunnen var at sensasjonshistorier lansert av halvskrullede UFO-kontakter og sensasjonspresen hadde gitt UFO-fenomenet et tvilsomt rykte. Alle ekspertene som vitnet i komitéhøringen, anbefalte imidlertid at UFO-fenomenet ble gjenstand for videre vitenskapelig gransking. Deretter ble komitéen oppløst. Både det vitenskapelige miljøet, pressen og almenheten avventet nå Condon-komitéens avsluttende rapport.

Den 15. november 1968 ga Condon-komitéen ut sin 1485 sider lange rapport. Komitémedlemmene uttalte at de hadde gransket 91 saker som de hadde gruppert i fem forskjellige kategorier: Astronautbaserte observasjoner, optiske og radarbaserte observasjoner, eldre observasjoner, nyere observasjoner og fotografisk UFO-materiale.

Astronom og professor i astro-geofysikk, dr. Franklin Roach, hadde skrevet et kapittel kalt "Visuelle observasjoner foretatt av amerikanske astronauter". I egenskap av NASA-konsulent redegjorde Roach for amerikanske astronauters UFO-observasjoner i forbindelse med Mercury- og Gemini-romferdene. Etter å ha gått ti av de mest interessante observasjonene nærmere etter i sømmene, konkluderte Roach med at han bare var istand til å forklare syv av disse. Han skrev:

"De tre uoppklarte observasjonene representerer fortsatt en utfordring for analytikere. Den første saken på listen er spesielt merkelig:

Observasjonen av et objekt med detaljer som våpen (antenner?) som stikker ut fra skroget i en tydelig vinklet forlengelse, ble foretatt i fullt dagslys. Dersom oversikten over objekter som befant seg i nærheten av romskipet Gemini i det angitte tidsrom denne observasjonen ble gjort er fullstendig, hvilket den sannsynligvis er, er vi enten nødt til å

lete videre etter en mulig rasjonell forklaring - eller klassifisere denne observasjonen som et mulig uidentifisert objekt."

Fysikeren Gordon Thayer hadde skrevet kapitlet om "Optiske observasjoner og radar-observasjoner". Han skrev at en observasjon som var foretatt i nærheten av Lakenheath i England i august 1965, var den mest uvanlige og underlige radar-observasjonen som noensinne var registrert. "UFO'enes tilsynelatende rasjonelle og intelligente adferd tyder på at den sannsynligste forklaring på denne observasjonen er at vi har å gjøre med et mekanisk objekt av ukjent opprinnelse."

En av observasjonene som var understøttet av fotografisk materiale, ble undersøkt av astronom og fotoanalyse-ekspert dr. William K. Hartmann. Han hadde gransket to fotografier som var tatt av en bonde i McMinnville, Oregon, i 1950. Hartmann og staben hans hadde ikke bare analysert de originale negativene, men også funnet frem til bonden og intervjuet ham. Hartmanns konklusjon var entydig:

"Dette er en av de få UFO-observasjoner som er grundig etterforsket- og jeg mener grundig... og den mest nærliggende forklaringen er at en ukjent flyvende gjenstand, sølvaktig, metallisk, skiveformet, flere ti-meter i diameter, fløy innenfor synsvidde av to vitner."

"En ser ikke bort fra muligheten for forfalskning," tilføyde han, "men en del fysiske kjensgjerninger, understøttet av spesielle fotometriske målinger av originalnegativene, taler imot at materialet er forfalsket."

Hartmann opplyste at omkring to prosent av de sakene der det eksisterer fotografisk materiale, "involverer detaljert beskrevet, men uidentifiserte eller ikke identifiserbare luftbårne objekter - m.a.o. UFO'er. Dette strider ikke imot hypotesen om at ukjente flyvende far koster har beveget seg innenfor amerikansk luftterritorium."

Mange av observasjonene som er omtalt i rapporten, inkluderer som den følgende: "Hvis observasjonen er korrekt gjengitt (den ble nedtegnet av seks offiserer i flyvåpenet og bekreftet av bakke- og fly-radar), beskriver den et uvanlig og uforklarlig fenomen som på grunn av mangel på annen informasjon er å anse som uoppklart." Videre het det: "Observatørens troverdighet tatt i betraktning, samt sammenfallende mekaniske og menneskelige observasjoner, kombinert med en høy grad av 'merkverdighet', gjør dette til en av de absolutt underligste UFO-saker vi kjenner pr. dags dato... Selv om en naturligvis ikke kan utelukke at observasjonen har en naturlig forklaring, er sannsynligheten for at så er tilfelle liten, og sannsynligheten for at i det minste én faktisk UFO er involvert, er etter forholdene stor."

Condon, som etterforsket få, om i det hele tatt noen av UFO-observasjonene, og sjelden diskuterte etterforskningen med resten av staben, avsluttet rapporten på følgende måte:

"Det finnes idag absolutt ikke noe overbevisende bevismateriale som tyder på at enkelte UFO-observasjoner kan settes i forbindelse med fartøyer som er kommet til Jorden fra andre sivilisasjoner," hevdet han. Videre at "det er ikke funnet noe i studiet av UFO'er i løpet av de siste 20 år som har tilført vitenskapen noe nytt". (Dette er som sagt en bok

fra midtre 80tallet, og i dag har en flere folk som hoppet av fra de hemmelig organsisasjoner/militære, - de har fortalt en helt annen historie om dette. Flere av dem har i forbindelse med sin død, ønsket å rengjøre sin samvittighet fra den pålagte LØGN de er blitt presset til i sitt arbeide for "the government/miltære". Folk som f.eks. Michael Wolf, har forklart i sin bok om sitt liv, hvordan utenomjordisk teknologi fra styrkede, "grounded" ufo's, er blitt gitt til private amr.firmaer for reengineering, og dette har de ettertid til og med patentert, som om det skulle være fra egne ideer. Tilsv.bevitnelser gir mange andre -f.eks. den pensjonerte militære Bob Dean - hør intervjuene i lyd med ham på projectcamelot.org overs. anm)

Og til slutt:

"Omhyggelig vurdering av fenomenet slik det fremtrer idag, leder til den konklusjon at videre omfattende studier av UFO'er sannsynligvis ikke er i vitenskapens interesse."

I OMNI-intervjuet 18 år senere uttalte Hynek: "Det virket på meg som om Condon ikke hadde lest sin egen rapport. Rapportens innhold er i seg selv nokså mystisk."

Et panel bestående av 11 fagfolk fra Det amerikanske vitenskapsakademi vurderte Condon-rapporten og gikk god for innholdet i den. "På grunnlag av vår nåværende viten er hypotesen om ekstraterrestrielle besøk av intelligente vesener den minst sannsynlige forklaringen på de såkalte UFO-observasjonene," het det. Vitenskapsakademiets medlemmer støttet Condons konklusjon: Det synes ikke nødvendig å gå videre med UFO-etterforskningen.

På en pressekonferanse den 11. januar 1969 påpekte Keyhoe at komitéen bare hadde gransket 50 saker fra 1947 til 1967, og at disse sakene knapt nok var representative for de mange "pålitelige, uforklarlige observasjonene". NICAP hadde 10000-15000 slike saker i sitt arkiv. Hynek skrev i sin vurdering av rapporten at han knapt nok ville ha brukt tid på å vurdere to tredjedeler av de sakene som komitéen hadde beskjeftiget seg med. Dr. Peter Sturrock, professor i astrofysikk og kosmologi ved Stanford-universitetet, skrev en lengre vurdering av Condon-rapporten for Institutt for plasmaforskning: "Condonrapporten er et overbevisende argument for at det bak de mange UFOobservasjonene skjuler seg fenomener vi idag ikke kan gi en tilfredsstillende forklaring på. Innholdet i Condon-rapporten er derfor et godt argument for et videre vitenskapelig studium av UFO-fenomenet."

Den 16. mai 1969 skrev Roach, som hadde vært ansvarlig for kapitlet om astronautiske observasjoner, til Hynek at han nylig hadde vært tilstede ved et foredrag Condon hadde holdt. Foredraget var kalt "UFO'er jeg har elsket - og tapt". "Han var underholdende, til sine tider vittig, men unnlot å komme inn på den seriøse delen av UFOforskningen," skrev Roach. "Publikum må ha gått hjem overbevist om at UFO-forskning ikke var stort annet enn møter med psykopater og mentalt tilbakestående individer, som fortalte den ene historien villere enn den andre. I virkeligheten er jo dette mer som et perifert problem å regne."

I november 1970, to år etter at Condon-rapporten ble publisert, fastslo UFO-forskningsgruppen som var underlagt Det amerikanske institutt for luftfart og romfart, at

mange av Condons konklusjoner ikke var annet enn hans høyst private oppfatninger om emnet, som savnet ethvert grunnlag i det forskningsmaterialet som dannet basis for Condon-rapporten. Det var heller ikke grunnlag i rapporten for Condons uttalelse om at videre UFO-forskning neppe ville gi vitenskapelig holdbare konklusjoner. Underkomitéen anbefalte at arbeidet med å finne ut hva som egentlig skjulte seg bak de utallige UFOobservasjonene, ble intensivert, og syntes ikke en kunne "overse den lille andelen av veldokumenterte, men uforklarlige observasjoner som utgjorde kjernen i det kontroversielle UFO-spørsmålet."

"Uansett, dette var en spiker i kisten for Condon-rapporten," konkluderte Hynes.

Condon-rapporten anbefalte at flyvåpenets Project Blue Book ble skrinlagt. Ett år senere annonserte statssekretæren i ministeriet for luftfartssaker at flyvåpenets 22-årige UFO-gransking skulle avsluttes. Flyvåpenet trakk seg ut av UFO-etterforskningen, la ned Project Blue Book og opphevet sikkerhetsklassifiseringen av UFO-materialet, tilsammen over 80000 sider. I løpet av 22 år hadde flyvåpenet etterforsket 12618 UFO-rapporter, hvorav 701 fortsatt ikke kunne gi en rasjonell forklaring. De resterende observasjonene ble forklart som luftballonger, satellitter, fly, lyn, reflekser, stjerner, planeter, solen, månen, usedvanlige meteorologiske fenomener eller rett og slett som forsøk på svindel. Mange som arbeidet med UFO-spørsmålet, hadde i lang tid hatt på følelsen at flyvåpenet og Project Blue Book bare tjente som en fasade utad, og at den viktigste etterforskningen var blitt utført av andre organer. Bill Spaulding gjennomgikk i tidsskriftet "Ground Saucer Watch" de nylig deklassifiserte dokumentene, og satt igjen med en beklemmende følelse av at noe var svært, svært galt.

"Det har alltid vært vår oppfatning at noen andre sto bak flyvåpenets komitéer og trakk i trådene. Med andre ord: Flyvåpenet var ikke den store, stygge ulven. Flyvåpenprosjektet hadde sysselsatt fem personer, inkludert et par sekretærer som ikke gjorde noen verdens ting. Flyvåpenets komité var travelt opptatt med å samle informasjon. Men etter å ha gjennomgått hele arkivet til Project Blue Book, finner vi ingen data om de sakene folk har kommet til oss med. Hvor var disse informasjonene? Vår konklusjon var at det måtte være et eller annet hemmelig statlig organ som hadde fjernet dokumentene. Var det mulig at CIA var involvert?"

Under henvisning til den nye offentlighetsloven av 1975 ba "Ground Saucer Watch" CIA om en kopi av Robertson-panelets rapport fra 1953. Som svar på henvendelsen opphevet CIA hemmeligstemplingen av den kontroversielle rapporten og anførte at dette var CIA's absolutt eneste befatning med UFO-spørsmålet til dags dato.

"Hverken før Robertson-panelet ble stiftet eller som følge av panelets rapport, har CIA engasjert seg i studiet av UFO-fenomenet," het det. "Robertson-panelets rapport er et uttrykk for CIA's minimale befatning med dette spørsmålet."

Etter langvarig press utenfra og diverse rettssaker ble imidlertid CIA tvunget til å komme med enkelte innrømmelser. Etterretningsorganisasjonen vedgikk overfor "Ground Saucer Watch" at CIA-agenter hadde etterforsket fenomenet både før og lenge etter at Robertson-panelet kom sammen. I tillegg var organisasjonen i besittelse av 412 UFO-relaterte dokumenter og ytterligere 199 dokumenter som stammet fra andre offentlige organer. CIA frigjorde 900 sider klassifisert materiale om UFO-observasjoner og dokumenter om organisasjonens syn på myndighetenes holdning til UFO-spørsmålet.

Under rettsforhandlingene mellom OSW og CIA krevet en annen frittstående UFO-forsker å få utlevert dokumenter, denne gangen fra det topphemmelige National Security Agency, under henvisning til offentlighetsloven. Han fikk følgende svar: "I forbindelse med Deres forespørsel om dokumentasjon om det såkalte UFO-fenomenet kan vi opplyse at NSA overhodet ikke har engasjert seg i denne problematikken - på noen som helst måte." (Uthevelsene er gjort av NSA.) (igjen: Dette også en ren LØGN jf. nyere materiale, jf. Michael Wolf og Bob Dean. Overs.anm) Men i løpet av en av rettssakene der CIA var involvert, fant GSW ut at noen av de dokumentene de var på jakt etter, opprinnelig stammet fra NSA. Etter en ny runde med rettsforhandlinger utleverte NSA bare to av de 239 UFO-relaterte dokumentene som de innrømmet at de var i besittelse av. Domstolen ga NSA medhold i at dokumentene ikke skulle utleveres, under henvisning til nasjonale sikkerhetshensyn.

Fra slutten av 70-tallet opp til begynnelsen av 80-tallet klarte forskjellige UFO-grupper og uavhengige forskere å få frigjort 3000 sider med tidligere hemmeligstemplet, UFO-relatert materiale under henvisning til offentlighetsloven. Dette materialet besto av rapporter, forskjellige typer korrespondanse og notater - biter i et historisk puslespill som avslørte at det amerikanske utenriksdepartementet, hæren, marinen, luftforsvaret, FBI, CIA, NSA samt Forsvarets etterretningstjeneste i over 30 år hadde vært involvert i etterforskning av UFO-materiale.

Blant disse mange tusen sidene med UFO-relaterte dokumenter fant forskerne mange gamle og avslørende notater som hadde ligget gjemt i CIA's arkiver siden 1950. Den 21. november dette året skrev en ingeniør ved navn Wilbert B. Smith i det kanadiske samferdselsdepartementet et brev der han redegjorde for sine planer om å bruke Jordens magnetiske felt som en fremtidig energikilde. I et hemmelig notat anførte han: "Jeg har foretatt diskrete henvendelser til amerikanske myndigheter, via den kanadiske ambassaden i Washington. På ambassaden fikk jeg opplyst følgende:

- a. Amerikanske UFO-observasjoner er hemmelighetsstemplet. I USA er UFO-saken omgitt av mer hemmelighetskremer enn f.eks. H-bomben.
- b. Flyvende tallerkner eksisterer.
- c. UFO'enes opprinnelse er ukjent, men iherdig forskning omkring dette fenomenet blir utført av en liten gruppe under ledelse av dr. Vannevar Bush.

d. Amerikanske myndigheter anser UFO-saken for å ha stor betydning for den nasjonale sikkerhet.

Siden ingen noengang hadde kommet over noe fotolaboratorium eller mørkerom hvor Eduard Meier kunne ha fremkalt og muligens 'regissert' sine sensasjonelle bilder, insisterte Elders og Welch på å få vite hvor han fremkalte og kopierte bildene sine. De fant ut at Meier leverte filmene til en liten foto- og videoforretning i Wetzikon. Forretningen het Bar Photo, og lå i forretningsstrøket i sentrum, en 30-40 minutter fra gården. Eierne av Bar Photo var Beatrice og Willy Bar, som begge snakket brukbart engelsk.

Da Meier første gang kom til dem med en sort-hvitt film han ville ha fremkalt og kopiert, hadde Bar selv gjort mye av fremkallingsarbeidet.

"Jeg la aldri merke til noe mistenkelig ved sort-hvitt-filmene jeg fikk av Meier," fortalte Bar. "Meier ba meg heller aldri om å 'fikse' på bildene. Når jeg ser slike bilder som dem Meier tar, er min første tanke at dette må være juks. I dette tilfellet ble jeg imidlertid nysgjerrig."

Meier hadde flere ganger bedt Bar om å være med til et av kontakt-stedene for å fotografere romskipene hvis han ønsket det, men Bar hadde avslått. På dette tidspunktet hadde han slett ikke vært overbevist om at Meier var til å stole på. Han hadde hverken tid eller særlig lyst til å trække rundt i skogen i sene nattetimer. Sa nysgjerrig var han ikke.

Da Meier første gang hadde kommet til Bar med en film, hadde butikkinnehaveren studert negativene grundig under lupen. Han var sikker på at han kunne ha avslørt eventuelle dobbelteksponeringer -ganske enkelt fordi det dobbelteksponerte området alltid fremstår tydeligere enn resten av eksponeringen. Men han fant aldri noen tegn på at Meier hadde tuklet med bildene.

"Jeg ante ingenting om UFO'er, det eneste jeg visste var at disse bildene var ekte nok. Det er jeg villig til å avlegge ed på om nødvendig."

Under samtalen fortalte Bar at Meier hadde for vane å kjøpe fotoutstyr det var mulig å betjene med én hånd. Meier kunne komme inn i forretningen og prøve ut de forskjellige kameraene og objektivene i timevis før han fant frem til noe han kunne bruke. Bar hadde en gang solgt ham et 8 mm Alcom kamera som han hadde hatt liggende i butikken i årevis.

"Hvis han hadde hatt en medhjelper, trengte han ikke å prøve alle modellene for å finne et apparat som lot seg betjene med én hånd," påpekte Bar.

Også Beatrice Bar kjente Meier og hadde ofte snakket med ham når han var innom forretningen. Uten at Meier var klar over det, hadde hun også studert bildene hans.

"Jeg tror ikke på de samme tingene som Meier tror på," sa hun. "Men jeg har alltid lurt på hvordan han tar bildene sine. Fotografiene virker forbausende ekte, jeg kan ikke fatte hvordan han får det til." Hun og mannen hadde ofte diskutert Meier-saken. Selv var Beatrice Bar overbevist om at Meier hadde jukset med bildene, uten at hun kunne si hvordan han hadde gått frem. Hun var overbevist om at

enkelte av Meiers bekjenskaper var delaktig i svindelen, men samtidig lurte hun på hvordan den enarmede mannen fikk alle, inkludert barna på gården, til å holde munn om svindelforetaket.

Både Willy og Beatrice Bar hadde lært omtrent alt de visste om fotografering og fremkalling av en ung mann som i mange år hadde vært ansatt i forretningen, helt siden den hadde hatt en annen eier. Det var denne mannen som overtalte ekteparet til å kjøpe forretningen da den var til salgs i 1970. Fritz Kindliman, som nettopp hadde fylt 31 år, hadde arbeidet i forretningen i over ti år. Han kjente Meier bedre enn noen andre i butikken og hadde håndtert og studert hundrevis av UFO-fotografier.

Kindliman hadde syslet med fotografering siden han var guttunge. Straks det kom nytt utstyr på markedet, prøvde han det for å finne ut hvordan det fungerte. Hjemme hadde han et stort utvalg fotoapparater, video- og filmkameraer. Av vesen var Kindliman stille og kunne nesten virke forsagt. Lee Elders og Welch avtalte å møte ham en morgen på et lite konditori i nærheten av Bar Photo. Ved hjelp av en tolk spurte Elders om Meier noen gang hadde stilt Kindliman spørsmål om mørkeromsteknikk og fremkalling-sprosedyre.

Kindliman ristet på hodet.

"Aldri?" spurte Elders.

Kindliman forklarte tolken at Meier aldri snakket med ham om slike emner. "Jeg skal villig innrømme at jeg var mer enn skeptisk da jeg så Meiers bilder for første gang. Men han fortsatte å komme. Idag er jeg overbevist om at fotografiene er ekte."

Kindliman var også overbevist om at Meier ikke hadde noe hemmelig fotolaboratorium. Fremkallingsprosessen var etter hans mening altfor innviklet til at en mann med bare én arm kunne mestre den. Bar Photo hadde ikke fremkallingsutstyr selv. Alle Meiers filmer, noen ganger så mange som fem i løpet av en uke, ble videresendt til ett av tre steder: dias til Lausanne Kodak, Ektachrome til Studio 33 i Ztirich og vanlige papirkopier til Wadenswill Labor Pro-Cine.

Siden Meier ville ha både papirkopier fra fargenegativer og dias, måtte negativene innom alle de tre laboratoriene. Kindlimans jobb besto i å sjekke at kvaliteten på kopiene var tilfredsstillende før han overleverte dem til Meier. Han hadde sjekket mange av Meiers bilder før Meier selv hadde sett dem, og han fortalte at bildene aldri hadde vist tegn på å ha blitt 'tuklet' med.

På bordet foran dem lå et av Meiers bilder som de hadde tatt med til møtet. Det viste et nærbilde av to romskip, det ene like under åskanten og det andre et stykke over.

"Å innkopiere disse to UFO'ene i bakgrunns-landskapet, uten at det blir skygger på bildet, krever svært lang erfaring," sa Kindliman. "Hvis ett bilde på en filmrull hadde vært fiklet med, ville det sannsynligvis ha vært flere bilder med samme motiv, men kan hende tatt med varierende blender, på den samme rullen, fordi fotografen hadde eksperimentert med motivet."

"Dersom herr Meier hadde kommet hit for å få kopiert bare ett bilde på rullen samtidig som det var flere andre

bilder av samme motiv men med forskjellig lys, ville jeg straks ha blitt mistenksom og kanskje tenkt at bildene var 'fikset'. Men jeg har aldri hatt grunn til å ha slike mistanker. Filmene han leverte her, var alltid i ruller."

Welch spurte Kindliman om Meier på noen måte kunne ha trikket med enkelte av bildene uten at Kindliman hadde lagt merke til det. Mannen ble tydelig støtt over spørsmålet.

"Det kan jeg ikke tenke meg," svarte han indignert. "Absolutt ikke." Kindliman fortalte også at de ansatte i foto-forretningen flere ganger hadde bedt Meier om å ta bedre vare på negativene sine. De var ofte oppskrapte og dekket med finger' avtrykk når den enarmede mannen kom for å få dem kopiert.

Elders og Welch hadde ventet at denne samtalen ville avsløre at Meier hadde spurt og gravd om forskjellige mørkeromsteknikker. Men ifølge denne mannen som hadde hatt en masse med Meier å gjøre, hadde den enarmede mannen aldri stilt noen slike spørsmål. Kindliman fortalte at de aller fleste av Meiers bilder var dias. Hadde Meier selv "fabrikkert" bilder i dette formatet, hadde han trengt spesielt macro-utstyr.

"Hvis han noen gang hadde rådført seg med meg om macroteknikker eller hva slags belysning han trengte for å gjøre macroopptak, ville jeg blitt mistenksom, og sjekket bildene hans enda nøyere," tilføyde Kindliman.

Det som kanskje imponerte Kindliman aller mest var Meiers 8 mm. filmopptak av romskipene. I en sekvens ser det ut som romskipene kommer inn foran et høyt furutre og får grenene til å bevege seg, i en annen sekvens er romskipet filmet idet det "henger" ubevegelig i luften over Hasenbol. Enda mer bemerkelsesverdig er en scene der romskipet dematerialiserer seg rett over åskanten - for så å dukke opp like etterpå lenger nede på bildet.

Video og film var Kindlimans spesialområder. "For meg virket disse opptakene fullstendig autentiske," forsikret han Elders og Welch.

I de varme sommerkveldene samlet folk seg ofte rundt bordet på Meiers kjøkken. Praten gikk livlig - inntil kveldslyset som flommet inn gjennom kjøkkenvinduet gikk over i skumringsgrått og mørket tilslutt tok over.

"Vi opplevde flere slike kvelder," sa Welch. "Jeg glemmer aldri den kvelden vi snakket om hva Pleiade-boerne hadde fortalt Meier om fortiden, helt tilbake til tiden på Lyra og om hvordan Pleiade-vesnene første gang hadde kontaktet Jorden. Vi satt som forhekset i over to timer. Måten Meier fortalte om dette var ikke minst interessant. Han la spesielt vekt på poeng som interesserte ham eller som på en eller annen måte overrasket ham.

Jeg vurderte alt fra to vinkler; spørsmålet om hvorvidt historiene var sanne eller ikke, følte jeg at vi ville få svar på senere. Jeg la merke til at mens han fortalte, uttrykte Meier seg med ord og vendinger som jeg hadde på følelsen ikke var hans egne. Jeg fikk inntrykk av at han forklarte noe han

hadde hørt av andre. Uansett hvem som var kilden til all denne kunnskapen, så var det tydelig at vedkommende var svært intelligent og meget god til å formidle teoretisk stoff. I tillegg var vedkommende svært filosofisk anlagt, om enn på en fremmedartet måte. Denne personen virket også utpreget teknologisk orientert, selv om Meier ikke viste tegn til å være klar over det."

"Vi er Pleiade-boere," sa Meier til de som satt rundt bordet. "Vi er en kryssning av Pleiade-boere og mennesker som levde på Jorden for lenge siden."

"Hvorfor lever vi ikke like lenge som Pleiade-boerne?" ville Welch vite.

"Vår levetid blir gradvis lengre. Slik var det også for Pleiade-boerne for millioner eller milliarder av år siden. En bestemt livsforms alder, særlig menneskenes, utvikler seg sakte, på samme måte som vår kunnskap og teknologi gjør det. For 25 år siden var gjennomsnittsalderen i Europa 72 år. Idag er den steget til 75."

"Hvordan ser det ut på Erra?" var det en som ville vite.

Meier svarte at han ikke hadde hatt anledning til å reise omkring på planeten. "Erra er litt mindre enn Jorden, og husene deres er runde. Kjøretøyene har ikke hjul, de svever liksom over bakken. Tungarbeidet blir utført av roboter og androider. Androidene er halvt organiske og halvt mekaniske og kan tenke, men menneskene holder allikevel et øye med alt som foregår. En familie består aldri av mer enn fem personer, foreldre og maksimum tre barn."

Meier fortalte de som satt rundt bordet at nesten 3000 romskip fra andre stjernesystemer i galaksen besøker vår planet hvert år.

"Åtte forskjellige menneskeraser er stasjonert på Jorden," hevdet han. "De er kommet hit for å forske, studere og overvåke hva som skjer på vår planet."

"Har noen av disse fremmede fiendtlige hensikter?" spurte Lee Elders.

Meier ristet på hodet. "Når en menneskerase har nådd et intelligensnivå som gjør den istand til å tilbakelegge enorme avstander i verdensrommet - på vei til vår planet - vil den ikke lenger interessere seg for å kaste bort energi på erobningsforsøk og kriger. Jordmenneskene er krigeriske vesener - og kampen for tilværelsen preger store deler av livet deres. Dersom vi antar at det finnes menneskeraser på andre planeter, er det kanskje ikke så rart at vi tror disse skapningene er akkurat som oss. Men slik er det altså ikke."

"Hvis de hadde ønsket det, kunne Pleiade-boerne ha ødelagt Jorden på få minutter," fortsatte Meier. "De kunne ha gjort menneskene til sine slaver for flere tusen år siden."

Meier innrømmet at enkelte romskip kanskje hadde tatt med seg mennesker ombord mot deres vilje, men dette sammenlignet han med forskere og antropologer på vår egen planet som oppdager primitive stammer og sender ut grupper av vitenskapsmenn for å studere dem.

"Hvis Pleiade-boerne eller andre ekstraterrestrielle vesener har bortført mennesker, er det gjort utelukkende for å tilfredsstille en vitenskapelig nysgjerrighet. Uheldigvis kan det ha skjedd at en bortført har mistet livet, akkurat som

det kan skje at en pasient mister livet i hendene på en lege på Jorden. Men ekstraterrestrielle vesener tar aldri liv med vilje."

Meier var overbevist om at tredje verdenskrig ville komme.

"Det føler jeg meg sikker på," sa han.

"Når vil det skje?" spurte Welch bekymret.

"Om ikke altfor lenge," svarte Meier. "Pleiade-boerne kjenner den nøyaktige datoen, men synes ikke at vi bør vite det." (mange andre visjonære har forutsagt denne krig - bl.a. den danske visionær vismann Martinus sine gjen- tagne uttalelser om dette - senest i 1980. overs.anm.)

"Vil ikke Pleiade-boerne prøve å forhindre krigen?" ville Welch vite.

"Det lar seg ikke gjøre," svarte Meier. Han fortalte dem som satt rundt bordet at Pleiade-boerne ikke har lov til å blande seg inn i Jordens styre og stell. "For mange tusen år siden ble Den tredje verdenskrig forutsagt av en rekke profeter. Menneskene på Jorden har valgt ikke å lytte til profetene i over 2000 år. Og nå er det for sent."

Sammenbruddet kan bare unngås ved forandring, og slik forandring kan bare skje på to måter: Den ene er ved å lære, og ved å annamme nye kunnskaper. Å hjelpe menneskene å utvikle seg åndelig, er en av grunnene til at Pleiade-boerne besøker Jorden. Teoretisk kan katastrofen unngås ved at Pleiade-boerne bruker makt, men bare teoretisk. Pleiade-boerne har lagt bånd på seg og ønsker ikke å blande seg inn for å forhindre en krig dersom ikke menneskene på Jorden truer livet på andre planeter. Selv om Pleiade-boerne kan forhindre dommedag, vil de forholde seg passive og se på at vi ødelegger oss selv hvis vi velger å gjøre det. Pleiade-boerne søker å skape små forandringer i menneskehjertet og meneskehjernen, ved å lære menneskene hvordan de skal utvikle seg - innenfra.

"Hvis du reiser i verdensrommet, vil du møte mennesker overalt. Og når menneskene begynner å tenke, vil de trenge åndelige lærere. Pleiade-boerne ønsker at mine fotografier skal bli kjent slik at mennesker skal begynne å tenke. Folk kommer for å se disse bildene, men det viktigste er at de studerer budskapet fotografiene formidler."

Meier fortalte Tom Welch hva han hadde lært av Pleiade-boerne. Den mest kontroversielle og interessante opplysningen var muligens denne:

Pleiadene befinner seg nesten 500 lysår fra Jorden, og ifølge konvensjonell jordisk fysikk vil en reise med lysets hastighet tur-retur Pleiadene ta omkring ett tusen år. Men Meier hevdet at romskipene fra Pleiadene var utstyrt med et fremdriftssystem som muliggjorde å reise med mange millioner ganger lysets hastighet, og at Semjase ofte reiste frem og tilbake mellom sin hjemplanet Erra og Jorden. Pleiaderomskipene brukte syv timer på reisen, fremholdt Meier.

Under den fjerde kontakten og igjen under den åttende hadde Semjase forklart Meier mer om romskipets fremdriftssystem, et system som gjorde Pleiade-farkostene istand til å transcendere tid og rom.

"For å reise gjennom verdensrommet trenger man et

fremdriftssystem som gjør en istand til å forflytte seg med mange, mange ganger lysets hastighet. En slik fremdriftssystem kan bare aktiviseres etter at lysets hastighet er nådd. Det betyr at et romskip trenger minst to fremdriftssystemer - et 'normalsystem' som besørger akselerasjon opp til lysets hastighet, og et 'hypersystem' som kan overta når denne hastigheten er nådd. Ved hjelp av disse to fremdriftssystemene er vi istand til å 'fryse' tid og rom-dimensjonene samtidig," hadde Semjase forklart Eduard Meier. "Tid og rom kollapser på denne måten til nulltid og nullrom. Ikke før tid og rom har opphørt å eksistere, kan vi tilbake-legge distanser på mange lysår i løpet av brøkdelen av et sekund. Det skjer så lynraskt at levende skapninger ikke er istand til å registrere det.

Grunnen til at vi trenger syv timer på reisen til Jorden er at vi først må bevege oss langt ut i verdensrommet før vi kan aktivisere hyperhastighets-systemet. Vi går ut av hyperhastighets-tilstanden et stykke utenfor deres solsystem, kobler inn normalsystemet og bruker resten av distansen, på vår vei mot Jorden, til å bremse ned.

Jeg har ikke tillatelse til å gi ytterligere opplysninger," sa Semjase. "Jeg kan imidlertid røpe at avanserte vitenskapelige forskningsmiljøer på Jorden arbeider med fremdriftssystemer basert på lysdrift eller tachyondrift. Forskere på deres planet er fortrolige med denne energiformens grunnleggende prinsipper. Ved hjelp av det lysbaserte fremdriftssystemet akselererer vi våre romskip opp til grensene for tid- og rombarrieren. Når denne grensen er nådd, aktiviserer vi tachyon-systemet. Dermed starter en reise i hyperrommet - en reise på tvers av tid og rom. Vi bruker andre betegnelser enn dere på å beskrive det som skjer, men prinsippene er nøyaktig de samme."

Før Stevens reiste til Sveits første gang i 1977, hadde Lou Zinsstag sendt ham Meiers notater om Pleiade-romskipenes fremdriftssystem. Begrepet tachyon var på dette tidspunktet nytt for ham. Heller ikke Elders og Welch hadde hørt om det før.

Etter at Welch hadde lest Semjases utredning om Pleiaderomskipenes fremdriftssystemer, snakket han og Meier stadig om den gåtefulle tachyon-energien. Welch var svært overrasket over hvor mye den enarmede mannen med den svært mangelfulle utdannelsen visste om dette kompliserte emnet. Den type informasjon han satt inne med, var vanligvis forbeholdt lukkede vitenskapelige miljøer.

"Meier hadde for vane å gjøre notater etter å ha snakket med rom-kvinnen," fortalte Welch. "Jeg så Meiers notater i 1978. Først flere år senere kom vi under vær med vitenskapsmenn innenfor NASA og General Dynamics var involvert i nullpunktenergi-forskning, med tanke på et fremdriftssystem som hadde likhetspunkter med Pleiade-boernes. Det bemerkelsesverdige med Meiers notater er at de er ført i pennen av en mann som avsluttet skolegangen på folkeskolenivå. Han bor langt fra akademiske miljøer og har heller ingen bekjenskaper innenfor den vitenskapelige verden.

Det er også viktig å huske på at da vi ble kjent med Meier, ante vi ikke hva ordet tachyon betydde. Ikke engang det

store flertall av fysikerne kjente begrepet. Vi fant ingen tegn på at Meier hadde samarbeidet med noen på Jorden om de merkelige notatene sine. Det mest overraskende var imidlertid at straks vi begynte å grave i Meier-saken, dukket nytt og overraskende materiale opp. Billys notater var en uuttømmelig kilde til ny viten. De inneholdt referater fra samtaler om universet og himmellegemenes mekanikk, om helbredelsesmetoder og avansert medisinsk teknologi, som ikke på noen forståelig måte kan ha blitt utpønsket av en mann som holder til på den sveitsiske lands-bygda. Etterhvert ble jeg overbevist om at mannen sto i forbindelse med 'lærere' fra andre planetsystemer, og at disse måtte være svært kunnskapsrike."

Etter min første tur til Sveits sommeren 1978, kom vi sammen og fant at vi satt på en svært stor mengde informasjon - og en mengde ubesvarte spørsmål. Vi var fullstendig oppslukt av Meier-saken. Vitnene vi hadde truffet, virket som ærlige og rettskafne mennesker. Samtidig virket det som om de nylig hadde vært gjennom en prosess som hadde forandret dem. Det rådet i det hele tatt en atmosfære av forandring på Meiers gård. Akkurat hva det var som skapte denne atmosfæren, er det vanskelig å si, det var bare en følelse en satt igjen med. La meg prøve å forklare det på en annen måte: Enkelte av menneskene vi traff, viste tegn på å ha forandret seg på samme måte som mennesker som har hatt en nærdøden-opplevelse. Jeg kjenner mennesker som har vært gjennom slike opplevelser, og har ved selvsyn kunnet konstatere hvordan dette har forandret dem, gitt dem nye verdimål i livet, ja, gitt hele livet deres en ny retning. Slike personer utstråler ikke sjelden en slags 'luftighet', de har fått en harmoni i livet som gjør et dypt inntrykk på deres omgivelser."

"Da jeg reiste hjem fra Sveits, satt jeg igjen med en følelse av at 'her er det et eller annet som foregår, men jeg vet ikke hva det er'. Hadde Meier reist seg opp foran oss og proklamert at han hadde kokt sammen hele historien selv, ville jeg faktisk ikke ha trodd ham. Grunnen er ganske enkel: Mannen kunne umulig ha kunnskaper til å finne på en slik historie på egen hånd!"

bilde er igjen kunstneren Jim Nichols sin tolkning av Meiers møter med Semjase

NI - 9

Meier-saken var lite kjent i USA før 1979. Likevel skulle den bli den mest omstridte i UFO-forskningens historie. Ikke i noen annen sak har det vært fremlagt så mye dokumentasjon - bare i Meier-saken er det mer materiale enn i alle tidligere kjente UFO-saker tilsammen. Men dette bevismaterialet ble kun sett av noen få og ble undersøkt av enda færre. Det skyldtes i høy grad fagfolks skepsis til Meier og de utrolige historiene hans - om reiser i tiden for å møte Jesus og å fotografere stjernetåken "Guds øye". Folk lo rått av Meier og avskrev UFO-historiene hans som tøv. Det hadde også Lee Elders gjort før han selv oppsøkte Meier, snakket med vitner og inspiserte UFO-landingsplasser. Historiene til Meier kunne ikke være sanne, forsikret han seg selv, men samtidig ville han ikke uten videre avvise vitneutsagn, fotografier og annen dokumentasjon. I stedet for poteter fra månen og pianomusikk fra Saturn, ga Meier vitenskapen noe den hadde etterlyst i 32 år: Materiale som kunne legges under mikroskopet eller plottes inn på data-maskinen og analyseres. Og best av alt: Lee Elders hadde dette materialet i sin forvaring.

På slutten av syttitallet var det minst et dusin private organisasjoner som var på stadig jakt etter slikt bevismateriale. "The Aerial Phenomena Research Organization" (APRO) med hovedkvarter i Tucson, og "Mutual UFO Network" (MUFON) i Sequin, Texas, var de mest aktive av disse organisasjonene - etter at NICAP nedla sin virksomhet. Både APRO og MUFON hadde knyttet til seg en rekke vitenskapsfolk og eksperter på forskjellige områder som ga organisasjonene faglig prestisje. Men selve forskningsarbeidet, innsamlingen av data, fakta og intervjuer, ble som oftest utført av frivillige med entusiasme som eneste kvalifikasjon.

"La dem dyrke sin hobby," sa Stevens om disse UFO-entusiastene. "Etterforskningen deres går som oftest ut på å sitte og snakke med vitner over en kopp kaffe.

De sporadiske, kortvarige og dårlig finansierte etterforskningsprosjektene til UFO-organisasjonene resulterte som oftest i at en rapport på et par sider ble sendt til organisasjonens hovedkvarter, som vanligvis befant seg hjemme hos organisasjonens leder."

Selv om de arbeidet for en felles sak, var UFO-organisasjonene ofte plaget av indre stridigheter. Begge de store organisasjonenes eksistens overlevde takket være frivillig innsats, medlemskontingent og økonomiske bidrag fra medlemmene. Derfor var det viktig å holde interessen oppe, og dette førte ofte til intens konkurranse mellom organisasjonene om de mest aktuelle sakene. Hvis en av gruppene kom over en interessant sak hvor materialet var egnet til å fange publikums interesse, holdt de ofte oppdagelsen hemmelig så lenge som mulig. Gamle saker ble diskutert i årevis. Medlemsblader og informasjonsbulletiner med opplag fra noen få hundre til noen tusen, var forum for angrep på konkurrerende ufologer såvel som på forskjellige UFO-observasjoner og UFO-kontakter. Følelsene var sterke og beskyldningene ofte ondsinnede.

Da Stevens kom tilbake fra Sveits etter møtet med den

enarmede bonden høsten 1977, argumenterte han for at Meier-saken var såpass omfattende, komplisert og kontroversiell at den ikke måtte risikere å bli "monopolisert" av det tradisjonelle UFO-miljøet. (Stevens arbeidet etter sine egne kriterier; den kjente ufologen Stanton Friedman hadde en gang betegnet ham mer som "samler" enn som "etterforsker".) Stevens visste også at de fleste ufologer avskrev alle tilfeller av nærkontakt med romvesener, særlig hvis det dreide seg om gjentatte kontakter. Men han følte at han i Meier-saken hadde håndfaste beviser og at disse krevde en langt mer samvittighetsfull granskning enn den UFO-organisasjonene kunne få istand. Dette var grunnen til at han hadde kontaktet ekteparet Elders og Tom Welch. De var erfarne etterforskere og hadde dessuten ingen forbindelse med UFO-miljøet. Elders la straks et taushetens slør over saken.

"I begynnelsen tok jeg nok ekstreme sikkerhetshensyn i forbindelse med Meier-affæren," innrømmet han. "Og med rette. Jeg var fremdeles ikke sikker på om historien var sann, men det kom ikke på tale å la andre mennesker få 'tukle' med bevismaterialet. Jeg fikk mange fiender på grunn av denne holdningen. Problemene i forhold til UFO-miljøet skulle komme til å tilspisse seg i tiden som kom."

Sommeren 1978 begynte Jim Dilettoso undersøkelsene sine. Han kontaktet en rekke fagfolk for å få undersøkt Meier-materialet. Hvis han skulle ha ansvaret for å organisere undersøkelsene, var det viktig at han gjorde seg kjent med de siste forskningsrestatene og fant ut hvor de mest kunnskapsrike vitenskapsmennene arbeidet. Han begynte først å lete etter ekspertisen. Deretter brukte han et års tid på å ta kontakt med aktuelle forskere, og finne ut hvilke undersøkelser som burde foretas. Han måtte gjøre seg kjent med vitenskapsmenn som ikke bare var dyktige, men som også var frittenkende nok til å vurdere bevismaterialet i forbindelse med en UFO-sak.

Neste skritt var å prøve å overtale vitenskapsfolkene til å utføre de aktuelle testene av metallet, lydopptaket og fotografiene. Det viste seg å være vanskelig. En forskers ry er ikke bedre enn hans troverdighet. De fleste fryktet at denne troverdigheten ville bli skadelidende hvis det ble kjent at de hadde engasjert seg i UFO-forskning. Men etter mange forsøk oppdaget Dilettoso deres "svake punkt": en forskers inngrodde nysgjerrighet.

Marcel Vogel var kjemiker og tilhørte toppsjiktet av vitenskapsmenn ved IBM-konsernets avdeling i San Jose. Han innehadde selv 32 patenter og hadde arbeidet i IBM i 22 år. Vogel er mannen bak datalagringsystemet basert på magnetiske disketter, som er en vesentlig del av dagens dataverden (dette altså på midtre 80tall, overs.anm). I et av hans forskningsprosjekter, som ble igangsatt i 1960, var målet å prøve ut bruken av flytende krystaller i dataskjermer. Vogel var særlig opptatt av energi-veksling i krystaller og studerte ulike krystallstrukturer ved hjelp av den mest avanserte mikroskop-teknologien som var tilgjengelig.

I sine 40 år som forsker, hadde Vogel fått mange rare forespørsler, men ingen kom opp mot den han fikk i april 1979 da Jim Dilettoso ringte. I jakten på forskere som kunne un-

dersøke Meier-materialet, var det noen som hadde nevnt Marcel Vogels navn for Dilettoso. Han var blitt fortalt at Vogel var en av de fremste på sitt felt og at han i tillegg hadde ry for å være åpen for nye tanker, også de som befant seg i gråsonen mellom konvensjonell vitenskap og paravitenskap. Da Dilettoso fortalte ham hva det gjaldt, trakk Vogel først på smilebåndet. Spørsmålene Dilettoso stilte, pirret imidlertid nysgjerrigheten hans. Stevens fulgte opp med et brev der han gjorde rede for de forskjellige gjenstandene gruppen gjerne ville ha en kompetent vitenskapsmann til å se nærmere på: Forskjellige krystaller som ifølge Meier stammet fra ulike planeter i andre stjernesystemer, samt metallbiter som representerte forskjellige stadier i fremstillingen av metallet som ble brukt i Pleiade-romskipene.

De to fortalte Vogel at prøvene tilhørte Eduard Meier, en sveitsisk bonde som hevdet at han siden 1975 hadde hatt over 100 møter med vesener fra stjernekonstellasjonen Pleiadene. "Jeg er personlig overbevist om at kontaktene virkelig har funnet sted, og fortsatt finner sted," skrev Stevens.

Vogel var som nevnt svært skeptisk i utgangspunktet, men sa seg allikevel villig til å se nærmere på gjenstandene. Han innrømmet senere at han var skeptisk innstilt til alt som smakte av "UFOgæringer". "Uten håndfaste beviser er all verdens UFO-observasjoner umteressante for meg," fremholdt han.

En lørdag morgen mottok han en liten, polstret forsendelse. Pakken inneholdt et brev fra Stevens, i tillegg til fire mindre pakker med henholdsvis en lavendelblå krystall, to anløpne metallprøver og en syv millimeter stor, trekantet metallbit som viste seg å være en svært uvanlig legering av sølv og gull. Vogel gransket de prøvene han holdt i hånden og foretok elementære undersøkelser i laboratoriet. Bortsett fra en usedvanlig klarhet og en vakker fiolett nyanse, avslørte ikke ametyst-krystallen noen uvanlige egenskaper. De to oksyderte metall-prøvene inneholdt bare små og urene kvanta aluminium og svovel, og en enda mindre mengde sølv, kobber og bly. Men allikevel; det var noe ved prøvene som fikk Vogel til å stusse.

"Da jeg berørte de oksyderte områdene med et instrument av rustfritt stål, dannet det seg røde striper i objektets overflate, og det oksyderte belegget forsvant. Straks jeg kom borti metallbiten, startet en merkelig deoksyderingsprosess. Jeg har aldri sett et slikt fenomen før. Svært usedvanlig!"

Selv om de to oksyderte metallprøvene hadde denne usedvanlige egenskapen, mente han allikevel at det ikke dreide seg om annet enn standard sølvholdig loddemetall. "Du kan få maken hos gullsmeden," sa han. "Når det gjelder den tredje metallbiten jeg fikk, den lille trekanten, stiller saken seg annerledes."

I hver pakke hadde Vogel funnet håndskrevne notater med informasjon om innholdet. Notatet om trekanten som viste seg å inneholde den uvanlige gull- og sølv-legeringen, fortalte at Pleiade-boerne hadde gitt Meier metallbiten i 1975. I sine egne notater skrev Meier at romvesnene hadde fortalt ham at Jordens vitenskapsmenn ikke ville ha noen problemer med å analysere metalltrekanten, som inneholdt

flere av universets byggestener. Men selve legeringen var fremstilt ved hjelp av en unik 7-leddet prosess, som det 20. århundrets mennesker ennå ikke behersket.

"For vitenskapsfolk på Jorden er denne teknikken fremdeles kun søt fremtidsmusikk," sto det å lese.

En kveld flere dager senere ble Vogel igjen i laboratoriet etter arbeidstid for å analysere den blankpolerte trekanten. Han la metallet i elektronmikroskopet, startet videomaskinen for å ta opptak av analysen og kikket inn i objektivet. Vogel hadde ikke ventet å finne noe nytt i denne prøven. Men til sin overraskelse så han det underligste partikkel-puslespill han noensinne hadde sett.

Siden han kom til Tucson i 1966, hadde Wendelle Stevens foretatt flere UFO-undersøkelser for "Aerial Phenomena Research Organization". Noen ganger hadde han selv fløyet til åstedet for observasjonen. Men selv om han var en god venn av Jim og Coral Lorenzen som hadde grunnlagt APRO i 1952, hadde han aldri nevnt Meier-saken for dem. "Jeg ønsket ikke å involvere dem i Meier-affæren ennå, ikke før jeg visste mer om den," sa han. Men etter å ha møtt Eduard Meier ansikt til ansikt i april 1978, vurderte han og Lee Elders å bringe APRO inn i bildet. UFO-organisasjonen hadde gode forbindelser innenfor det vitenskapelige miljøet, forbindelser som kanskje kunne komme til nytte i de videre undersøkelsene.

"Vi bestemte oss tilslutt for å anmode APRO om et samarbeide," fortalte Elders. "Jeg hadde stor respekt for det arbeidet de gjorde, og det samme hadde Steve. APRO var verdens største og eldste UFOorganisasjon og de hadde et solid omdømme. De var seriøse og hadde utført et pionérearbeide på mange felter."

Lorenzen fortalte senere at han var uhyre skeptisk til Meier-saken da han først fikk høre om den. Men han bestemte seg for å vente med å gjøre seg opp en mening inntil bevismaterialet var undersøkt av "ekstern ekspertise". For øyeblikket valgte han å betrakte Meiers fotografier som "kunst". De var spennende og interessante,..... men i mine øyne beviser de ingenting", var omkvedet.

Samarbeidet med APRO var fra første stund bygget på en grunnleggende misforståelse: Lorenzen trodde Intercep-gruppen ville at han skulle lede etterforskningen, for å gjøre den mer akseptabel i akademiske kretser.

"Jeg engasjerte meg i Meier-affæren, i den tro at dette var en objektiv granskning som jeg skulle lede," fortalte Lorenzen. "Jeg var av den oppfatning at det var jeg som skulle være ansvarlig for å avgjøre hvilke tester som skulle foretas og hvilke forskere og laboratorier det var aktuelt å henvende seg til."

"Lorenzen var svært interessert i hvor langt vi var kommet i etterforskningen," fortalte Stevens. "Den eneste indikasjonen han ga meg på at han stilte seg positivt til saken, var at han flere ganger gjentok at 'dersom dette er en svinde, kan umulig bare én person stå bak. Enten er en stor gruppe involvert, eller så er det noe stort på gang'."

I en periode hadde Lorenzen hyppige møter med etterforskerne. Han hadde en lang samtale med filmprodusenten John Stefanelli og reiste til San Francisco for å snakke

med Marcel Vogel, IBM-forskeren som Dilettoso hadde kontaktet. Han hadde også møte med representanter for et datafirma som fremstilte fotografisk analyse-utstyr. Men etterhvert ble Stevens mer reservert - det var tydelig at han hadde til hensikt å holde tilbake bevismateriale for Lorenzen og den gruppen han ledet. Dessuten var Dilettoso godt igang med å knytte kontakter i det vitenskapelige miljøet, slik at de ikke lenger var avhengig av APRO's kontaktnett.

Lorenzen hadde i mellomtiden nevnt Meier-saken for andre ufologer med europeiske forbindelser. En av dem insisterte på at saken var en stor bløff og at hver gang amerikanerne forlot Sveits, lo Meier og folkene på gården av hvor letturte de var. Lorenzen hadde også hørt at flere vitner ikke gikk god for Meiers historier.

"Jeg tror at mannen brukte modeller og makulerte de bildene som ikke ble gode nok," sa Lorenzen senere. "Intercep-folka hadde heller ikke undersøkt hvilke muligheter Meier hadde til selv å fremkalle film og kopiere bilder. Det ville ha vært noe av det første jeg sjekket." Lorenzen sa at såvidt han visste, var ikke de merkelige fotografiene undersøkt vitenskapelig.

Nesten ett år etter at etterforskningen begynte, hadde Elders og Lorenzen et alvorlig sammenstøt.

"Lorenzen ba oss dekke utgiftene til en Europa-reise for en av APRO-medarbeiderne," fortalte Elders. "På dette tidspunktet brukte vi av våre egne penger, penger vi hadde tjent på arbeidet i Intercep. Wendelle brukte av sin pensjon fra Air Force. Vi reiste alltid på billigste måte. Dessverre måtte vi fortelle APRO at vi ikke hadde midler å avse. APRO svarte at de ville ha alt bevismaterialet overlevert til seg. Men vi trengte ikke hjelp på slike betingelser, og da vi avslø, ble APRO-folkene forbannet.

Etterhvert ble vi enig om ikke å diskutere Meier-saken med folk utenfor gruppen. Var det noen som presset på for å få opplysninger, skulle vi gi unnvikende svar. Ga de seg ikke, var vår holdning at da var det tross alt bedre å lede dem på villspor enn at vi skulle ha dem hengende etter oss. Det var kanskje ikke den smarteste taktikken, men vi var grundig lei av at folk blandet seg opp i våre saker. Vi hadde allerede etablert kontakt med endel statsstøttede laboratorier og trengte etterhvert ikke andres hjelp for å få tilgang til det vitenskapelige miljøet."

Før 1978 ble elektronisk billedreproduksjon kun brukt til å hente frem data fra bilder som var garantert ekte, for eksempel satellittbilder fra Mars eller fra Månen. Når det gjaldt Meiers bilder, skulle en prøve å bruke elektronikken til å avsløre mulig forfalskninger. Dilettoso kontaktet en UFO-gruppe i Phoenix, "Ground Saucer Watch", som hevdet å ha utviklet en pålitelig databasert metode for å teste ektheten av UFO-fotografier. Siden 1974 hadde de mottatt 400 fotografier fra hele verden, undersøkt dem ved hjelp av denne nye teknikken - og konkludert med at langt de fleste bildene var forfalskninger. Noen få, under fem prosent, hadde de vurdert som ekte.

Dilettoso var på dette tidspunktet ikke klar over at en vest-tysker som var tilknyttet en UFO-gruppe, to år i for-

veien hadde sendt ti Meier-fotografier til GSW. Etter å ha analysert bildene hadde GSW uttalt: "Alle bildene er forfalskninger og er ikke å betrakte som bevis for at ukjente, flyvende fartøyer er et faktisk fenomen." Det var ingen ende på hvilke teknikker den sveitsiske bonden skulle ha brukt til å forfalske bildene ifølge GSW - opphengte modeller, dobbelteksponering og innkopiering. Den vestyske UFO-gruppen hadde avsluttet sin etterforskning av Meier-saken kort tid etter at resultatene fra GSW lå på bordet.

Senere hadde "Ground Saucer Watch" mottatt et fotografi av et skiveformet objekt fra en mann i Calgary, Canada. GSW analyserte bildet og fant at det var ekte. Resultatet av undersøkelsen ble slått stort opp i avisene. En stund senere sendte den samme mannen et annet bilde av samme objekt og fra samme filmrull til GSW via en mellommann. GSW konkluderte med at fotoet var det groveste forsøk på forfalskning de noensinne hadde sett. Etter at denne kjempetabben ble kjent i UFO-forskningsmiljøet, var det ikke lenger noen som hadde tillit til organisasjonen.

Dilettoso fikk i forbindelse med sine undersøkelser vite at GSW ikke selv utførte noen av de påståtte databaserte testene. Organisasjonen sendte alle bildene som kom inn til et firma i California, hvor fototeknikerne først tok et nytt opptak av bildet med et billig videokamera. Deretter ble motivet belagt med kraftige farger ved hjelp av en enkel computer-teknikk. Dette bildet ble i neste omgang hentet frem fra dataskjermen og sendt tilbake til GSW som studerte det med det blotte øyet. Etter å ha gjennomgått denne prosessen var informasjonen i originalfotoet temmelig redusert.

"Ingen av oss festet særlig lit til denne teknikken," fremholdt Tom Welch. "Den var rett og slett for dårlig, det var f.eks. mulig at GSWfolka ivrig studerte en flekk som kunne stamme fra en skitten kameralinse.

Videre var det mulig at gale refleksvinkler skapte forvirrende overflate-reflekser fra fotografiets blanke overflate. Jeg kastet bort en masse tid på formålsløse diskusjoner med GSW og fant raskt ut at det ikke var stort å hente på et samarbeide med denne organisasjonen."

Tom Welch bestemte seg isteden for å kontakte dr. Robert Nathan ved NASA's Jet Propulsion Laboratory (JPL) i Pasadena, som hadde utviklet den digitaliserte bildeproduksjons-teknikken på sekstitallet og hadde perfektionert teknikken i nesten 20 år. Selv om det fantes andre statsstøttede laboratorier der det arbeidet kompetente vitenskapsfolk som behersket teknikken og som hadde tilsvarende utstyr, var JPL ansett for å være det beste på området. Etter å ha blitt kontaktet en rekke ganger av Dilettoso og Stevens, sa dr. Nathan seg omsider villig til å ta en titt på bildene. Han ville derimot ikke forplikte seg til å undersøke fotografiene, ene og alene fordi denne prosessen var for kostbar og tidkrevende.

Før han gikk med på å kikke på bildene, gjorde han det klart for Stevens og Dilettoso at han ville gjøre dette som privatperson - og ikke som representant for JPL. Han ønsket heller ikke at hans vurdering av materialet skulle kobles til NASA. Så fort dette var klargjort, hentet Stevens frem flere 11x14 cm kopier av Meiers bilder og la dem på skrivebor-

det foran dr. Nathan. Vitenskapsmannen gransket bildene, tok en telefon over til laboratoriet og ga beskjed om at han var på vei over. Etter å ha studert fotografiene enda noen minutter, gikk Stevens, Dilettoso og dr. Nathan til laboratoriet for å få laget kopier av et annet sett negativer som Stevens også hadde med seg.

Bob Post var sjef for fotolaboratoriet der JPLbildene av planeter, stjerner, asteroider og kometer ble fremkalt og kopiert. Han hadde jobbet på laboratoriet i 22 år. "Etter å ha studert såpass spesielle fotografier i så mange år, legger man merke til en mengde detaljer i bildet som andre mennesker overser."

Klokken var fire om ettermiddagen da dr. Nathan ankom laboratoriet. "Jeg hadde sett UFO-bilder før og min første tanke var at dette måtte være bløff," sa Post da han fikk se de forstørrede kopiene. "Men disse bildene var merkelig gode. Uansett om de var ekte eller ikke, så var de gode. Et romskip som ser ekte ut, en overbevisende bakgrunn, himmel med skyer her og der... Jo, bildene var svært spesielle. Enkelte av fotografiene var ganske enkelt fantastiske. Fra en fototeknisk synsvinkel var jeg ikke istand til å se tegn som tydet på at de ikke var ekte. Herregud, hvis disse bildene ikke er forfalskninger, er dette en sensasjon," tenkte jeg.

Dr. Nathan var ennå ikke villig til å trekke noen konklusjoner.

Frem til sommeren 1979 hadde Elders, Welch og Stevens brukt over 30000 dollar på reiser i forbindelse med etterforskningen av Meiersaken. De hadde reist til Sveits for å treffe den sveitsiske bonden og til San Francisco, Los Angeles og andre steder for å diskutere saken med forskere og dataekspertter. Telefonregningene begynte også å bli betydelige. Da Dilettoso etterhvert fikk foten innenfor i anerkjente vitenskapelige miljøer, ble det klart at de trengte mer penger for å opprettholde skikkelig standard på det videre etterforskningsarbeidet. Endel innledende undersøkelser som hadde gitt interessante resultater var unnagjort, men mye gjensto. Intercep besluttet å bryte kontakten med Lorenzen, og dannet isteden "Genesis III Publishing", som utga "UFO... Kontakt fra Pleiadene". Dette var et påkostet hefte som inneholdt mange av Meiers beste bilder, utvalgte sitater fra Semjase, en oversikt over Meiers opplevelser fra de første kontaktene startet i 1975, et kapittel om mytologiske forestillinger om Pleiadene opp gjennom tidene, og resultatene av noen av de første undersøkelsene av bevismaterialet. I det 72-siders heftet sto det å lese at flere vitenskapsmenn hadde vært kontaktet i forbindelse med Meiermaterialet, og at noen av disse nå "arbeidet med omfattende og ytterst detaljerte undersøkelser". Det var ikke oppgitt noen navn. Boken viste bilder av forskjellige mennesker som satt rundt bordet i Meiers kjøkken. Teksten fortalte at det var "et anselig antall lokale vitner som personlig hadde sett svært underlige ting". Ingen av personene på bildet var navngitt. Videre sto det at Meier-bildene nå ble gjenstand for mer inngående gransking enn noen UFO-fotografier tidligere. Det het seg at dette skjedde "ved

anvendelse av sofistisert teknologi og avansert romteknisk og kjernefysisk utstyr". Imidlertid var ingen signerte rapporter eller uttalelser fra forskerne gjengitt i heftet. Et kapittel bakerst i publikasjonen hadde tittelen "Analyser av metallpøver". Teksten begynte slik: "Fra første stund var man istand til å fastslå at metallprøvene var unike", men vitenskapsmennene som hadde utført analysene, ble kun referert til som "de involverte forskere". Videre sto det at disse forskerne "aldri tidligere hadde sett noe lignende" og at "de sofistiserte analysene pågår fremdeles". Teksten unngikk behendig å oppgi en eneste kilde.

Lee Elders hadde tidligere avslått å utlevere noe av Meier-materialet til UFO-organisasjonene. Dette hadde forårsaket adskillig strid om Meier-saken innenfor det amerikanske UFO-miljøet i flere måneder før heftet ble utgitt. Mange ufologer mente at Meiers påstander om reiser i tid og rom var for tåpelige. De lo rått av historien om at et tre som fantes på ett av bildene, senere forsvant, fordi Semjase hadde "visket ut treets tidslinje". Det ryktes stadig at personer som hadde vært på besøk på Meiers gård, hadde kommet over små UFO-modeller på låven. Etter at Intercept hadde gjengitt de fantastiske historiene i UFO-heftet, uten å underbygge disse påstandene nærmere, øket angrepene på Intercept-gruppen fra UFO-kretser og debatten ble stadig mer opphetet. Kritikerne hevdet at selv om bildene virket overbevisende ved første øyekast, beviste hverken de eller noe av det andre bevismaterialet som Elders og de andre hevdet at de satt inne med, noe som helst. Endel av de argeste kritikerne snakket allerede om regelrett bedrageri.

Det var bare en eneste skribent som offentlig tok Stevens og Intercept-gruppen i forsvar: Ufologen Lucius Farish som skrev for "MUFON UFO Journal". "Selv kan du mene hva du vil om Meiersaken og Stevens' etterforskningsmetoder," skrev han til magasinet redaktør. "Like fullt gjenstår det faktum at du ikke sitter inne med beviser for at saken er en bløff. Jeg har lyttet til alle slags beskyldninger, men har ennå til gode å se en snev av bevis... Når noen bruker tusenvis av dollar - vel å merke av egne midler - på å etterforske en særskilt UFO-sak, synes jeg i anstendighetens navn de fortjener å bli tatt alvorlig og ikke 'forfulgt' av en gjeng bedrevitende amatører som mener at de har monopol på UFO-forskning."

Senere skrev Farish et brev til en annen ufolog, Kal Korff, som gjentatte ganger hadde stilt seg svært kritisk til ektheten ved Meier-saken:

"Det er meg totalt likegyldig hva folk mener så lenge de aldri har brydd seg med å etterforske saken selv og villig vekk applauderer alle slags negative uttalelser, uten selv å ha satt seg nærmere inn i saken... 98% av den kritikken som er fremkommet om etterforskningen av Meier-saken, kan ikke kalles annet enn sure oppstøt... "

"Hetsen mot oss begynte på UFO-kongressen "UFO '79" i San Diego," fortalte Lee Elders. "Konferansedeltagerne kom med de mest bisarre angrep. De delte ut flyveblader og brosjyrer der de omtalte vår etterforskning som "Meier-bløffen". Vi hadde et helvete i nesten halvannet år etterpå, så da vi på nytt samlet våre tropper, skjedde det i all stillhet.

Vi ble angrepet dag og natt for å stå bak 'tidenes bløff'. For å unngå at forskerne som hadde hjulpet oss, også skulle bli trukket ned, i søla, var vi avskåret fra å fremlegge de foreløpige rapportene utarbeidet av IBM-forskeren og vitenskapsmenn ved andre laboratorier. Det var også grunnen til at vi ikke ønsket å legge frem ytterligere bevismateriale. Som etterforsker mente jeg at det bevismaterialet vi satt inne med var uangripelig. Vi kunne kanskje ikke bevise at hele historien var sann, men jeg visste at vi hadde sterke kort på hånden. Ikke én av dem som påsto at vi var svindlere, hadde selv vært i Sveits. De hadde aldri snakket med Meier. Hvordan kunne de da påstå at hele saken var bløff?" "Det strømmet inn brev fra mennesker over hele USA som forlangte at vi skulle sende dem bevismaterialet vi satt inne med," fortalte Brit. "Vi avlo alle slike forespørsler. De som ville se bevismaterialet med egne øyne, fikk oppsøke oss i Phoenix. Omkvedet ble da at siden ingen fikk se hva vi hadde, hadde vi ikke noe som helst. Det var en evig karusell."

Samtidig med at Dilettoso jobbet med å påvirke det vitenskapelige miljøet i USA, kom Lee Elders tilbake fra Sveits med et nytt lydopptak. Eva Bieri hadde vært tilstede da opptaket ble gjort og hadde fortalt Elders om hvordan det hadde hørt ut å høre lyden av et usynlig; romskip rett over hodet på dem. Hun hadde stått ute på et jorde bare; tre kilometer fra gården med sin to måneder gamle sønn på armen. Popi sto i nærheten med en kassett-båndopptaker i hånden. I skog kanten 200-300 meter unna satt Meier på traktoren med en annen båndopptaker plassert i tilhengeren. Like etter hadde Engelbert og Maria Wachter ankommet sammen med en gruppe andre mennesker.

Eva var svært følsom overfor støy og mislikte høy musikk og ståkete mennesker. Da en øredøvende lyd plutselig fylte luftrommet over hodene på dem, ble hun rasende, ikke så mye for sin egen skyld, men fordi hun var redd at lyden kunne skade babyens hørsel.

"På lydbåndopptaket høres lyden helt annerledes ut enn den gjorde i virkeligheten," fortalte hun. "Det var som om hele himmelen var full av lyd, uten at den kom fra noe bestemt sted. Lyden innhyllet oss var forferdelig høy, så høy at folk kom løpende langveis fra for å finne ut hva som foregikk. Den gåtefulle lyden steg og sank. Men selv om lydnivået var høyt, var lyden allikevel ikke direkte ubehagelig i Evas ører. Babyen gråt ikke, den strakte hals og lyttet.

Dilettoso hadde arbeidet i årevis med å skape lydeffekter ved hjelp av digitale synthesizere, og hadde lang erfaring i lydteknisk analyse. Ved hjelp av venner i Micor Corporation, der han hadde arbeidet tidligere, fikk han undersøkt opptaket ved hjelp av en digital lydanalyseteknikk. Han hadde derimot store vanskeligheter med å duplisere de separerte lydene på båndet.

"Jeg kunne ikke riktig forstå hvorfor ikke dette lot seg gjøre," fortalte han. "Lyden virket tross alt ikke så fremmedartet når man hørte den. Det var omtrent slik man forventer at et science fiction-fartøy høres ut. Men når lyden

ble separert, steg og sank lydkombinasjonene svært hurtig og i ett sett. Selv ved hjelp av en synthesizer ville det være enormt komplisert å få til noe lignende."

Han sendte tapen til Bob Shellman, lydtekniker ved "The United States Navy Sonar Sound Laboratory" (mannens sonarlaboratorium) i Groton, Connecticut. Shellmann ble nysgjerrig og eliminerte raskt muligheten for at Meier hadde anvendt en form for elektrisk AC-kilde for å "fabrikere" den gåtefulle lyden.

"Mine måleinstrumenter var innstilt på en 50-60 hz linjefrekvens, som er den mest benyttede for elektriske utganger," skrev Shellman til Diletto. "Hvis det objektet som hadde produsert lyden var en elektrisk motor eller maskin, ville linjefrekvensen ikke vært til å ta feil av. Men jeg var ikke istand til å registrere en slik frekvens."

I jakten på en forklaring på det svært uvanlige lydopptaket, fant Stevens frem til elektronikk-rådgiver og data-tekniker Nils Rognerud i Los Angeles. Rognerud arbeidet i et stort elektronikk-firma og tok opptaket med til lydlaboratoriet hvor han konverterte lyden til bølge-linjer ved hjelp av en spektrum-analysator. Han kunne fastslå at de forskjellige lydfrekvensene avtegnet seg i et karakteristisk bølgemønster på skjermen, samlet seg i en tykk sikk-sakk-linje, delte seg og samlet seg igjen.

"Fra et vitenskapelig synspunkt var jeg uhyre skeptisk til lydbåndet jeg fikk overlevert," fortalte Rognerud siden. "Men jeg innrømmer det gjerne: Det var en svært uvanlig lyd."

Rognerud ikke kunne forklare de gåtefulle opptakene og kontaktet en annen spesialist, Steven Ambrose. Ambrose har spesialisert seg på håndlagde mikrofoner for rockemusikere, og jobbet som lydtekniker for Stevie Wonder. Han hadde nettopp konstruert en miniatyr radiomottaker som kunne få plass i et menneskeøre. Radioen, som han kalte Micro Monitor, var en av to oppfinnelser han hadde tatt patent på. Ambrose var stadig med på turnéer som lydtekniker for artister som Simon and Garfunkel og Diana Ross. Rognerud hadde bedt ham lytte til Meier-opptaket og vurdere om han trodde at lyden på en eller annen måte var laget ved hjelp av synthesizer.

Rognerud fortalte Ambrose over telefonen at lyden visstnok stammet fra et innterstellart romskip som hadde kommet til Jorden fra Pleiadene. Han tilføyde at selv mente han at lyden var autentisk. En såpass bastant uttalelse fra Rognerud pirret Ambroses nysgjerrighet. Etter å ha lyttet en stund til båndet og studert lyden i en spektrum-analysator, fortalte han Rognerud at lydene umulig kunne vært laget ved hjelp av en synthesizer. Dette var analoge, dvs. naturlige lyder, og han sa seg enig med Rognerud i at de virket autentiske. "Hvis det er noen som bløffer i denne saken, så er bløffen virkelig godt gjennomført," sa han.

"En synthesizer gjør bruk av oscillatorer og får lyden til å høres autentisk ut," forklarte Ambrose senere. "Men frekvensene som denne lyden frembragte, virket så tilfeldige og varierende at det var umulig for en eller eventuelt flere oscillatorer å frembringe en tilsvarende lyd. Man måtte ha tatt opptak av en analog, naturlig lyd, for eksempel en metallsag som sager i metall. En slik lyd karakteriseres av

lave og høye frekvenser. Ved å øke og senke hastigheten på avspillingen, ville man kunne oppnå samme slags frekvensvariasjoner som de som var målt i det sveitsiske opptaket. Men selv da måtte man mikse flere opptak. Lyden på dette opptaket virket ikke bygget opp ved hjelp av flere spor. Når du jobber med lydopptak og elektronisk lyd, blir du etterhvert istand til å avgjøre om det lydopptaket du hører, er lyd fra flere spor som er lagt oppå hverandre. Lyden på det sveitsiske opptaket stammet fra en enkelt lydkilde med en forbausende frekvensrespons."

Ambrose kjente mange lydteknikere i Hollywood som arbeidet med spesialeffekter, og ingen av dem kunne ha produsert et slikt bånd, påsto han.

"Hvordan skulle man ha fremstilt en slik lyd?" spurte Ambrose. "En ting er å lage en lyd som høres slik ut, noe helt annet å lage en lyd som både høres slik ut og som også karakteriseres av de samme konstante og tilfeldige lydsvingningene på måleinstrumentene."

"Hvis dette er tricks, skulle jeg gjerne ha truffet den som har laget opptaket. Vedkommende ville ha kunnet ha tjent seg styrtrik på å jobbe med spesial-effekter."

Siden våren 1977 var det skjedd mye på Meiers gård, og det var både blitt innlagt vann og elektrisitet. En stor, velstelt kjøkkenhage strakte seg fra det gamle vognskjulet og langsmed veien som førte til Schmidruti. Ved inngangsdøren var det bygget et stort nettingbur med kanarifugler og finker.

Men enkelte ting på gården var fremdeles ved det samme; fortsatt ble Eduard Meier oppsøkt av en stadig strøm av fremmede mennesker. Det kom familier, prester, ufologer, filmteam, og nå og da en frustrert "disippel" på jakt etter en ny Messias. Rundt middagsbordet på kjøkkenet satt det ofte fremmede. Siden romkvinnen fra Pleiadene hadde instruert Meier om å fortelle menneskeheten at det fantes annet liv i universet, følte Meier seg forpliktet til å snakke med alle sammen.

I november 1978, etter at flere artikler om Meier hadde stått på trykk i forskjellige europeiske blader, hadde det store tyske ukebladet "Der Spiegel" en 11 sider lang artikkel om UFO'er. Forsidehenvisningen var: "Gjenferd eller virkelighet? UFO'ene kommer." Forsiden viste et dramatisk Meier-fotografi av et romskip i følge med et fjernstyrt romfartøy.

Meier ble etterhvert oppsøkt av mennesker fra hele verden. En gjestebok som lå fremme, inneholdt hilsninger fra Tahiti, Japan, Frankrike, Tyskland, Spania, Italia, Mexico og Belgia. Filmskuespillerinnen Shirley MacLaine reiste til Sveits og tilbragte fem dager hos Meier. Om dagen hjalp hun til i hagen, og om kvelden lyttet hun til Meiers beretninger. Hun etterlot seg følgende hilsen i gjesteboken da hun reiste: "Til Billy og hans kjærlighet til alt. Takk for din hengivenhet, tålmodighet og KJÆRLIGHET. Fortsett å lyse. Shirley."

Popi var fortsatt skeptisk til alle de besøkende. "Jeg var mange ganger sliten og lei av hele greia," fortalte hun senere. "Samtidig virket det som vi ikke hadde noe valg. Folk

bare dukket opp og sa 'Hei Billy, la oss dra til skogs'. Ikke ett ord til meg. Og ingen hørte på meg når jeg fortalte at Billy var opptatt. Han tok ikke hensyn til seg selv, folk skjønnte ikke at han til tider trengte å koble av, og tilbringe mer tid sammen med familien sin."

"Jeg lærte etterhvert å akseptere situasjonen. Erich von Däniken kom. Han ville vite hva som foregikk. Jeg er glad jeg selv slapp å snakke med alle disse berømthetene."

"Mens vi var der, kom det folk fra Frankrike, Holland, Danmark, fra hele Europa," fortalte Lee Elders. "Det må ha vært et mareritt å skulle snakke med så mange forskjellige mennesker."

"All viraken rundt hans person holdt på å drive Billy fra forstanden," sa Brit. "Hvorfor akkurat ham? Hvorfor akkurat her? Hvorfor akkurat nå? Han kom til et punkt hvor han moret seg over alle disse fremmede menneskene som kom for å treffe ham. Da de første artiklene om observasjonene hans sto på trykk, stilte folk seg i kø utenfor huset for å snakke med ham. Da syntes til og med Meier at det gikk for langt. Disse menneskene krevde å få låne UFO-bildene og dro sin vei med verdifullt materiale, og vi så aldri noe mer til dem. Det verste var at folk stjal som ravnere. Barna ble ertet på skolen, og Popi ble mer og mer ulykkelig, og Eduard Meier virket ikke særlig tilfreds han heller."

Popi ville fremdeles ikke ha noe med kontaktene å gjøre. Hun nektet å diskutere spørsmålet med ektemannen. "Popi var sjalu på kontaktene," mente Brit. "Ikke bare fordi mannen hennes traff en annen kvinne, dvs. Semjase, men også fordi Billy var travelt opptatt med noe hun ikke kunne ta del i. Hun nektet å ha noe med kontaktene å gjøre, nektet å vite hva som ble sagt under møtene med romvesnene og hun nektet å se fotografiene. Hun ville heller ikke snakke med de menneskene som gjorde at hun og familien hennes ikke hadde noe privatliv lenger. Jeg har sett henne jage folk ut av kjøkkenet og ut av huset. Omsider kom hun til et punkt hvor hun ga opp. Hun brydde seg ikke om hvem som kom eller om huset var et eneste rot. Hun brydde seg ikke om hva som skjedde med barna eller med mannen. Hennes verden ble etterhvert redusert til en stadig strøm av fremmede mennesker som beslagla tiden til mannen hennes."

Den merkelige enarmede, sveitsiske bonden ble en kultskikkelse som ble oppsøkt av mennesker som søkte en mening med livet. Flere av disse bosatte seg etterhvert på gården. Disse menneskene maste stadig om at Meier måtte ha flere kontakter, de ville studere notatene hans og se flere fotografier. De hjalp til på gården og assisterte Meier med å mangfoldiggjøre kontaktnotatene. Til gjengjeld brukte han mye tid og energi på å løse konflikter mellom "disiplene" sine. Kvinnene lå stadig i krangel med Popi og mennene kivet om å være Meiers fortrolige. Kontaktnotatene antok en mer jordisk tone og handlet ofte om mennesker og problemer på gården. Mørke krefter som ble kalt "Gizah-folket" fikk skylden for de stadige konfliktene. Den varme og stimulerende, nærmest magiske atmosfæren som mange hadde opplevd i Meiers nærvær, begynte å blekne ettersom det ble stadig mer folksomt på gården.

Tilslutt skjønte Meier at han var nødt til å sette grenser. Bl.a. begynte han å innkreve betaling fra fastboende såvel

som tilfeldig besøkende. Alle som oppholdt seg på gården mer enn 30 minutter måtte hjelpe til med arbeidet. Og var det noen som ønsket å snakke med Meier, måtte de enten gjøre det ute på jordet mens de tok i et tak sammen med ham, eller på kjøkkenet etter at de hadde opparbeidet seg "rett" til litt av hans tid.

Høsten 1979 reiste Lee Elders i forveien til Schmidruti for å spørre om Meier var villig til å stille opp til et intervju med japansk fjernsyn. Et team fra Nippon Television Network var i London i forbindelse med produksjonen av en dokumentarfilm om Meier-saken. Men da Elders kom til Meier-gården, hadde den enarmede bonden låst seg inne på arbeidsværelset og nektet å snakke med noen.

"Han ville ikke engang ta til seg mat," fortalte Lee Elders. "Meier drakk mye kaffe og røkte som en skorstein, og det eneste han sa var 'La meg være i fred.'"

I tre dager satt Meier alene inne på det lille arbeidsværelset sitt. Da han omsider åpnet døren, var det for å gi Lee Elders en viktig beskjed.

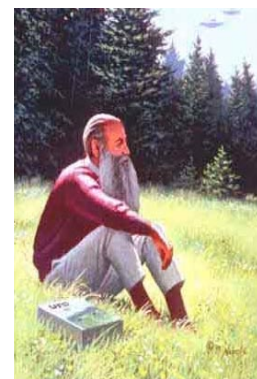
"Jeg kom inn i det mørke rommet som var opplyst av en liten lampe. Meier satt på kanten av en stol. Jeg kunne ikke se ham tydelig, men han så meg. Håret hans var bustete og han hadde et vilt uttrykk i øynene. Det var en knekket mann som satt foran meg, helt i sin egen verden. Han stirret ubevegelig på meg.

Jeg røkte en sigarett i taushet. Ingenting skjedde. Meier stirret på meg og jeg stirret på ham mens vi ventet og ventet.

Omsider skjønte jeg at han ikke kom til å si noe, om jeg så satt der hele dagen. Til slutt sa jeg: 'Hvordan går det, Billy?' 'Ah Lee,' utbrøt han og fortsatte å snakke i to timer. Snakket og snakket og snakket, om problemene på gården, om hvordan det evindelige presset holdt på å ta knekken på ham, at han ikke kunne fortsette lenger og at han ville avbryte kontaktene. 'Jeg vil slutte med det. Kutte ut alt sammen.' Og han fortsatte å snakke."

"Jeg satt i det halvmørke rommet og lyttet i to timer. Til slutt foreslo jeg at vi skulle ta en kopp te. Jeg gikk ned på kjøkkenet, hentet te og gikk tilbake til Meier. I seks timer satt jeg inne hos ham. Jeg gjorde alt jeg kunne for å få ham til å fortsette virksomheten. Jeg sammenlignet ham til og med med Michelangelo. 'Hør her, Billy,' sa jeg, 'vet du hvem Michelangelo var?' Han nikket. 'Tenk på hva den mannen gjorde,' fortsatte jeg, 'tenk på de kunstverkene han laget, det arbeidet han utførte, alt han ga menneskeheten. Du gjør noe lignende. Dine bilder er som Michelangelos, det er de beste bildene av farkoster fra andre verdener menneskeheten noensinne har sett. Du er med å utvikle den menneskelige bevissthet på Jorden, og det er et svært viktig arbeide.'"

"Jeg snakket og snakket, og fikk etter en stund på følelsen at Meier begynte å lytte til det jeg sa. Det var tydelig at problemene hans etterhvert fortonet seg mindre viktige

i forhold til den oppgaven som var pålagt ham. Vi hadde nettopp utgitt det fotoillustrerte heftet om Meier-saken, og folk kontaktet oss natt og dag for å få vite mer om den enarmede bonden og observasjonene hans. Vi fikk brev fra barn, fra leger og fra folk med livstruende sykdommer som ville vite mer om helse og sykdom i Pleiadene. I løpet av denne korte tiden hadde vi merket en enorm forandring i holdningen til besøk fra fremmede planeter hos publikum."

"Billy, et japansk TV-team i London venter på et klar-signal fra meg," sa jeg til slutt. "De ønsker å komme hit og intervju deg. Hva skal jeg si til dem?"

"La dem komme," svarte han omsider.

Mens de ventet på filmteamet, fortsatte Brit å skrive om de daglige begivenhetene på gården i dagboken sin. "Popi serverte bløtkokte egg, brød, pølser og ost nok til et helt regiment. Igår aftes besto menyen av poteter og ost. De andre lo av oss fordi vi spiste potetene med skallet på - her skreller de potetene. Jeg har lovet å lære Popi å lage omelett og pølser 'the American way'."

En kveld klemte åtte mennesker seg inn i en Land-Rover. Meier var sjåføren, og han kjørte til et lite vertshus i nabolaget.

"Billy kjører som en gærning - uten lys, skifter gear med benet, ler i et eneste kjø og sier at han er beskyttet," skrev Brit. "Lee drakk sin første kaffekirsch, og de andre i følget fulgte hans eksempel. Billy kjørte like uvørent som da vi kom - uten lys, gearret med foten, lo og fjollet og sa "slapp av, vi er beskyttet!"

"Da vi kom hjem etter å ha drukket den sterkeste rom jeg noensinne har smakt, var alle i særdeles godt humør. Billy spurte om vi hadde sett noe slikt før - og kastet i neste øyeblikk en teskje over bordet. Da jeg plukket den opp, så jeg at den var bøyd. Billy gjentok 'kunststykket': Skjeen som var rett og fin da den han kastet den, var forvridd da den landet på bordet."

Etter at Meier hadde bøyd skjeene, spurte Brit om han var en slags 'profet'?

"Nei," svarte Meier. "Alle mennesker er profeter og alle har evnen til å bøye teskjeer."

Meier forklarte at han brukte energi fra de som satt rundt ham i rommet og at han på den måten var istand til å "fokusere" konsentrasjonen sin.

"Egentlig er ikke dette annet enn tåpelige oppvisninger," sa han. Så holdt han opp en av teskjeene han hadde bøyd. "Følg med: Dette gjør jeg spesielt for Brit."

"Han holdt skjeen mellom tommel og pekefinger, og den smeltet og knakk på midten," skrev Brit i dagboken.

Lee holdt fremdeles et skarpt øye med alt Meier foretok seg. Men den enarmede bonden oppførte seg som han alltid hadde gjort, og Elders hadde fortsatt til gode å legge merke til noe mistenkelig. "Det var fascinerende å se hvordan mannen f.eks. kunne få en kompassnål til å snurre rundt uten å være nær det. "Alt er mulig ved hjelp av konsentrasjon," fremholdt Eduard Meier. Han satte ikke disse evnene i forbindelse med Pleiade-kontaktene. Han hadde kunnet gjøre slike ting helt siden han kom hjem fra India. Det var forbløffende å være vitne til slike 'oppvisninger', jeg

var fullstendig overbevist om at mannen ikke jukset."

Jun-Ichi Yaoi og det japanske TVteamet kom til Schmid-ruti i slutten av september og startet tre ukers filming. Den første natten satt de i stuen og studerte Meiers 8 mm filmopptak av romskipene som flimret over det hvite lerretet. I den første sekvensen skjøt UFO'en frem og tilbake over et hus og en høy furu, for så plutselig å skjære frem foran treet slik at det så ut som de øverste grenene blåste i vinden. Teamet snakket opphisset sammen på japansk og fikk Meier til å kjøre sekvensen om og om igjen mens de studerte tretoppen. Da de studerte et annet filmopptak fra Hasenbol, oppdaget et medlem av filmteamet noe som så ut som en refleks på kanten av UFO-skroget. Meier spolte filmen tilbake og de japanske TV-folkene zoomet inn på UFO-skroget med kameraet sitt. Ganske riktig: Rundt kanten av romskipskroget blinket det sakte i et rødt lys - akkurat som blinkene fra et fyrårn.

I løpet av dagen fulgte Elders og Welch filmteamet til de stedene hvor Meiers påståtte nærkontakter hadde funnet sted. Det hadde slått dem begge at landingsstedene trolig hadde vært utsatt for stråling fra romskipene, og at det var mulig å måle slik stråling i bakken også en stund etter at kontaktene hadde funnet sted. Etter endel telefonrunder fant de frem til den sveitsiske bedriften Wild-Heerbrugg som produserte gammastrålings-detektorer og andre måleinstrumenter. I likhet med en geigerteller måler en gammastrålings-detektor elektromagnetisk stråling, og Welch konfererte på forhånd med en fysiker som brukte instrumentet daglig om hvordan instrumentet skulle brukes.

"Jeg fortalte ham på forhånd hvorfor vi trengte slikt utstyr," sa Welch.

Fysikeren fortalte Welch at instrumentet ville kunne avlese all kunstig forårsaket forandring i molekylstrukturen i gresset eller i jordbunnen.

Mens teamet intervjuet Meier på et jorde i nærheten av Hinwil, der han fortalte om de første kontaktene med Pleiade-boerne fem år tidligere, monterte Elders og Welch strålingsdetektoren. For å ha et sammenlignings-grunnlag, målte de først bakken omkring selve landingsområdet. Her var utslagene på mellom 0,00 og 0,05 på måleskalaen. Hver gang detektoren gjorde et kraftig utslag, merket de av det aktuelle stedet. Og allerede før de hadde gått over hele området, ante det dem at merkene på bakken dannet en sirkelrund form. De oppdaget også at inni sirkelen var strålingsnivået konstant, 0,2 på måleskalaen, dvs. nesten 400 prosent høyere enn nivået utenfor sirkelen som målte om lag syv meter i diameter.

I Welches notater sto det å lese: "Etterpå reiste vi tilbake til hotellet. Jeg ringte til fysikeren som hadde skaffet oss utstyret for å få vite om dette var signifikante resultater, eller om det muligens var nødvendig å sjekke instrumentene. Fysikeren som hadde vært heller skeptisk til prosjektet vårt i utgangspunktet, hørtes svært overrasket ut.

"Kan du være så snill å gjenta strålingsnivået i området utenfor den påståtte sirkelen en gang til," sa han.

Welch gjentok tallene i telefonen.

"Og de andre målingene?" sa fysikeren.

"De lå på mellom 0,15 og 0,2 på måleskalen," svarte Welch.

Fysikeren fortalte at han og kollegene hans hadde jobbet med gammastrålings-detektoren i nesten ti år og at den alltid hadde vært pålitelig. Instrumentet var ikke merket på noen spesiell måte, og fysikeren husket ikke navnet på firmaet som hadde produsert det. Til slutt foreslo han at Tom Welch og medarbeiderne hans kontaktet den sveitsiske atomstrålinsskommisjonen. Kanskje var det best at kommisjonens egne folk fikk anledning til å undersøke stedet. "Fysikeren nølte med å trekke bombastiske konklusjoner," skrev Welch i notatene sine. "Han antydte imidlertid at et så høyt gammastrålingsnivå teoretisk kunne være forårsaket av en kunstig strålingskilde som var såpass kraftig at den forandret de elektromagnetiske mønstrene helt ned på molekylnivå."

Gruppen tok deretter med seg gammastrålings-detektoren til gården og foretok målinger der. Pilen på måleinstrumentet sto på 0,00 inntil de befant seg omlag 400 meter fra huset. Her kunne de tegne omrisset av en kjempesirkel der strålingsnivået var oppe i 0,15.

På et av landingsstedene ute i skogkanten registrerte Welch pånytt målinger på mellom 0,15 og 0,2.

Amerikanerne bestemte seg nå for å kontrollere alle gjenstandene Meier hadde hatt med seg til kontaktene. De begynte med geværet.

Ammunisjonen ga ikke utslag. Da de spurte Meier om hvor lenge han hadde hatt patronene, svarte han at han nettopp hadde kjøpt dem. Målinger av selve geværet ga resultater helt opp til 0,1 på måleskalen. Meiers klokke ga utslag på 0,5 og en metallamulett han hadde i lommen, ga utslag på 0,1.

Welch ringte pånytt fysikeren i Wild-Heerbrugg.

"Er det mulig at instrumentet kan ha blitt klemt i en dør?" ville fysikeren vite.

"Absolutt ikke," sa Welch. "Kanskje har det fått seg en liten dult når vi har tatt det ut av av instrumentkassen..."

"Det er ikke nok til å gi såpass signifikante utslag," svarte fysikeren kontant. "Den sensitive måleenheten er beskyttet av en stålplate."

"På dette tidspunktet var nysgjerrigheten vår vakt for alvor," fortalte Welch. "Det var tydelig at fysikeren ikke kunne forklare strålingsutslagene vi hadde registrert på landingsplassene, ved gården og på gjenstander Eduard Meier hadde hatt med seg når han var i kontakt med Pleiade-boerne. Det vi ønsket minst av alt var at den sveitsiske atomstrålingskommisjonen skulle blande seg inn i arbeidet vårt..."

TI -10

Irina Froning var en høy, tiltalende kvinne midt i 40-årene. Det var natt og en lampe kastet et trolsk skjær over de grønne plantene på kontoret der hun satt. Fra naborommet kunne hun høre klappingen fra skrivemaskinen til venninnen.

"Det var søndag aften og vi hadde planlagt å tilbringe kvelden hjemme, da venninnen min plutselig kom på at hun hadde noe arbeide som måtte gjøres på kontoret." Venninnen spurte om Irina ville holde henne med selskap.

Når hun kom på et nytt sted, pleide Irina alltid å ta en titt i bokhyllen for å finne ut mer om den personen som bodde eller arbeidet der. Men denne kvelden gikk hun forbi bokhyllen og inn døren til det halv-mørke bakrommet. På toppen av en kommode lå et stort hefte med tittelen Kontakt fra Pleiadene".

"Egentlig var jeg ikke særlig interessert i UFO'er," fortalte hun. "Jeg satte meg ned og betraktet plantene og lurte på hvordan jeg skulle få tiden til å gå. Tilslutt plukket jeg opp heftet." Det fanget ikke Irinas interesse før hun var kommet halvveis. Med ett falt øynene hennes på ordet "tachyon".

"I heftet sto det å lese at et romvesen fortalte denne snåle sveitseren at Jordens vitenskapsmenn arbeider med et 'tachyon'-fremdriftssystem for raketter. Da jeg leste dette, hoppet jeg i stolen. I mange år hadde mannen min, David, stengt seg inne på kontoret, fullstendig oppslukt av sitt private forskningsprosjekt om tachyon-energi. Han hadde nylig publisert et vitenskapelig arbeide om tachyoner! Dette var for utrolig! Hvordan kunne andre mennesker vite noe om dette fenomenet?!"

Utdrag fra Brit Elder's dagbok, 20. februar 1980:

"I kveld tørnet Tom, Lee og Steve sammen i en voldsom diskusjon.

Den stakkars serveringsdamen på kaféen må ha trodd at de holdt på å drepe hverandre. Egentlig mener de jo det samme - de bruker bare forskjellige ord. Tema: bedre sikkerhet. Etter all jobbingen med å prøve å få vitenskapsmenn til å interessere seg for materialet vårt, pluss utgifter til reiser, telefoner etc., er det fortsatt ingen forskere som er villig til å se nærmere på materialet. Det er ingen som tør komme med skriftlige uttalelser. Etter tre turer til San Jose sitter vi igjen med én enslig videokassett - etter å ha mistet en uerstattelig metallprøve. Fotoundersøkelsene gikk et skritt frem og to tilbake. Gutta bruker hverandre som verbale punchingballer for å få utløp for aggresjoner".

"I en fordømt mordsak vet du ihvertfall at du står overfor en forbrytelse," sa Lee. "I en UFO-sak har du ikke peiling på hva det er du jobber med.

Det største problemet er kanskje at vi er vant til å hanskens med håndgripelige ting, som personer, avlyttingsutstyr og lignende. Du kan ikke ta og føle på en UFO. Metallprøver som vi er blitt fortalt stammer fra et romskip, gjør bare vitenskapsmennene enda mer skeptiske. Det virker som det utelukkende er fotografier som teller. Konklusjon: Vi

beveger oss i sirkel og evindelige diskusjoner gjør at vi ikke kommer oss av flekken.

Reorganiser tankene, bli kvitt frustrasjoner og fortsett som før. Punkt;

- 1) Bedre sikkerhetsrutiner.
- 2) Stans utleveringen av bevismateriale eller informasjon til utenforstående.
- 3) En av oss skal være til-stede ved alle analyser.
- 4) Ikke kom med muntlige uttalelser.
- 5) Diskret etterforskning, det gjelder å velge de rette folkene til de forskjellige oppgavene.
- 6) Skal en undersøkelse utføres, må det skje etter anvisning fra noen.
- 7) Alle aktiviteter må rapporteres til Lee, som vil koordinere og autorisere all videre etterforskning heretter.

La oss dempe UFO-diskusjonen. Har smelt altfor mange dører i ansiktet på folk i det siste. Personlig mening: Vi trenger å knytte til oss flere mennesker med utdannelse, bakgrunn, kvalifikasjoner samt tilstrekkelig mot og nysgjerrighet skal vi komme oss videre med denne saken.

Ting er endelig iferd med å roe seg. Føler at jeg holder på å renne over av kaffe, klokken er 3.30 om morgenen og jeg er nødt til å få meg en blund på øynene."

Halvannet år etter at de hadde gått i gang med Meier-saken, følte gruppen seg kringsatt av det negativt innstilte UFO-miljøet på den ene siden, og av den svært reserverte holdningen til det etablerte vitenskapelige miljøet på den andre siden. Før de hadde fått det tilgjengelige materialet grundig analysert av kvalifiserte forskere, følte de at de hadde altfor lite å stille opp med. Dr. Nathans nei til å analysere fotografiene hadde skuffet dem, selv om resultatene på andre områder fremdeles var oppmuntrende. De følte et akutt behov for å få materialet undersøkt av forskere tilknyttet et universitetsmiljø. Men det aller viktigste bevismaterialet de hadde - den oksyderte metallbiten som hadde fanget IBM-forskeren Marcel Vogels interesse - hadde forsvunnet rett foran nesen på ham. Vogel virket mer perpleks enn noen annen. I det ene øyeblikket hadde han hatt metallprøven i lommen, i neste øyeblikk var den borte. Til alt hell hadde han filmet undersøkelsen på video. Lee Elders hadde fått oversendt denne videokassetten. Men utad nektet han hårdnakket for at kassetten eksisterte, selv når gruppen ble utsatt for de endeløse angrepene fra UFO-miljøet.

*

"Disse folka påstår at hele saken er bløff," sa Elders. "Vi svarer at vi er overbevist om at det motsatte er tilfelle. Faktisk sitter vi inne med materiale som er en sterk indikasjon på at noe svært, svært merkelig foregår i nærheten av gården til Eduard Meier. Bevis det, sier våre motstandere. De vet utmerket godt at det kan vi ikke. I snart fem år har vi prøvd å føre bevis for at mannen snakker sant, og fasit er: Vi tviler sterkt på om det noen gang lar seg gjøre."

"Vi brukte to år på å prøve å motbevise Meiers historier," fortalte Brit. "Da vi til slutt måtte erkjenne at vi ikke klarte dette, sa vi til oss selv: Søren heller, la oss isteden prøve å finne ut hva det er som egentlig foregår rundt gården til

den snåle bonden."

"Det er dette som er poenget," kommenterte Lee Elders. "Jeg er overbevist om at Lorenzen startet APRO med verdens beste intensjoner, akkurat som vi også gjorde da vi gikk igang med utforskningen av Meier-saken. Men etter mange års frustrasjoner virket det som APRO-folkene gikk lei. Kanskje gikk det opp for dem at de aldri kunne føre bevis for at UFO'er eksisterer. Ikke glem at UFOforskning er både tid- og pengekreven, og det er ingen som kommer til å tro deg, uansett hva du kommer frem til. Jeg tror at folk som går

Et par sekvenser lenger ut i videofilmen så romskipet ut til å fjerne seg fra et punkt omtrent syv meter over åskanten, for så å dukke opp igjen like over bakkekammen på neste bilde. Ifølge dr. Nathan var det sannsynligvis en modell som var hengt opp i en lang stang en så i dette opptaket. Dr. Nathan mente at stangen ble holdt av en av Meiers medhjelpere som sto plassert bak den enarmede mannen. Området der filmen var tatt opp, var imidlertid flatt og åpent - uten noen trær å henge modeller i eller å gjemme seg bak for en som holdt en stang. Dr. Nathan mente imidlertid at modellen muligens hang under et helikopter. Med ett forsvant de tre romskipene som svevet over treet, i det fjerne.

"Heisan," utbrøt dr. Nathan leende. "Se på det! "

Han var ikke lenger i tvil. De såkalte UFO'ene var etter hans mening ganske små objekter som befant seg omtrent tre meter bak grenene. Antageligvis ble de manipulert med som små dukker i et dukketeater, fremholdt han.

Dr. Nathan sto med armene i kors og betraktet enda noen sekvenser på skjermen. Omsider kom de frem til sekvensen der det merkverdige fartøyet suser foran de snedekte fjellene i Hasenbol og plutselig blir hengende urørlig i luften.

"Spørsmålet er hvordan mannen har klart å få objektet til å bevege seg helt stødig fra den ene siden av bildet til den andre, for så plutselig å bråstoppe, uten å ta en eneste sving," bjeffet dr. Nathan. "Hvis modellen som er festet til en lang stang plutselig bråstopper, vil den sannsynligvis svinge frem og tilbake. Men det gjør den ikke. Besynderlig! "

"Kanskje modellen er spent fast et eller annet sted," foreslo en av dr. Nathans assistenter.

"Jeg aner ikke," svarte dr. Nathan ergerlig. "Men uansett må han være svært dyktig. Den greia vi ser på filmen virker fullstendig stødig."

"Kanskje han har fylt en værballong formet som en UFO med helium, og manipulerer den ved hjelp av tynne tråder," foreslo assistenten ivrig.

"Han må ha brukt flere ballonger i tilfelle," sa dr. Nathan ettertenksomt. "Bare se hvordan mannen får objektet til å bevege seg fra den ene siden til den andre, uten at det svinger frem og tilbake. Vi har tydeligvis med en svært utspekulert person å gjøre. Jeg gir ham et par ekstrapoenng for innsatsen."

En annen merkverdighet ved Hasenbol-sekvensen er en furutregren i forgrunnen av bildet som beveger seg frem og tilbake, som om den er utsatt for kraftig vind. Farkosten over treet står stille i luften.

"Hvis dette er bløff, og det tror jeg ærlig talt at det er, er det svært, svært dyktig gjort. Virkelig en kjempejobb for ett

menneske," sa dr. Nathan.

Dr. Nathan foreslo at Meier kanskje hadde strukket en klessnor mellom to påler med cirka syv meters avstand, og at han hadde manipulert modellen ved hjelp av en intrikat trinseanordning. "Kameraet står muligens på stativ, mens Meier drar i snorene," mente han.

Men hvordan hadde Meier fått fraktet alt utstyret opp den bratte skrenten, var det en som bemerket. Og hvordan hadde den enarmede mannen klart å slå stokkene så hardt ned i bakken at de sto tilstrekkelig stødig, og i tillegg ikke var synlige på filmen?

"Det er hans problem," sa Nathan irritert. "Mannen er dyktig. Han er en skarp fyr. La oss ikke undervurdere ham. Hva slags utstyr han bruker, er ikke et spørsmål som vitenskapen behøver å beskjefte seg med. Her gjenstår imidlertid endel detektivarbeide."

"Opp gjennom årene har jeg lært meg å bygge modeller som ikke fremstår som modeller, men som inngår som en naturlig del i et større hele."

Ordene var Wally Gentleman. Han hadde arbeidet med spesialeffekter i over 35 år. Gentleman hadde begynt å jobbe med film allerede som tenåring. Hjemme i Storbritannia utviklet han en teknikk for å illudere "nedskyting av fly". Etterhvert hadde han spesialisert seg på tegnefilm, og var blitt ansatt i spesial-effekt-teamet ved det berømte Pinewood Studios i Buckinghamshire. Der hadde han arbeidet med bakgrunnsprosjisering og bruk av fotografisk bakgrunn. Han emigrerte til Canada i 1957 og arbeidet i ti år som leder for spesialeffektavdelingen ved National Film Board.

I 1961, mens han fremdeles oppholdt seg i Canada, laget Gentleman en kortfilm kalt "Universe", som var stappfull av visuelle effekter. Den kjente filmkunstneren Stanley Kubrick ble oppmerksom på filmen og tok kontakt med Gentleman. Han ville benytte de teknikkene som Gentleman hadde brukt i sin nye film, "2001 - en rom-odyssé". I de neste 18 månedene arbeidet Gentleman som leder for spesial-effektavdelingen i Kubricks film. I 1977 flyttet han til Hollywood hvor han blant annet hadde ansvar for spesial-effekter i filmer som Jaek Webbs "Project UFO".

"Man kan bygge en modell som passer til bakgrunnen selv om både modell og bakgrunn ikke er i størrelse 1:1," sa Gentleman. "Slike modeller kalles 'hengende forgrunnsminiatyrer' på fagspråket. Og hvis du er dyktig nok, er det ingen som kan se forskjell på modellene og faktiske romskip. Hemmeligheten er å konstruere en modell som har korrekt mikroskopisk overflate sammenlignet med bakgrunnen. Det er i det hele tatt viktig å ta hensyn til hva som foregår i bakgrunnen. Dårlige modeller stikker seg ut som fyrlykter."

Tidlig på 80-tallet ble Gentleman oppringt av Bill Jenkins, programleder for et populært lørdagsprogram på KABC radio i Los Angeles.

"Jeg har noe interessant å vise deg," sa Jenkins på telefonen.

Gentleman arbeidet på denne tiden for Film Effects of

Hollywood. Da Jenkins viste ham bildene i Kontakt med Pleiadene", ble Gentleman ivrig. Han studerte interessert bildene - og ba om å få se flere.

Via Jenkins kom Gentleman i kontakt med ekteparet Elders. Noen uker senere fløy han til Phoenix for å møte dem og kikke på videofilmen av Meiers filmopptak. Etter å ha studert de åtte sekvensene flere ganger, sa han til Elders at de virket autentiske, men at han gjerne ville undersøke videoen nærmere.

I tillegg til å granske filmen, analyserte han også Meiers fotografier ved hjelp av en særskilt perspektivanalyse-teknikk. Dette var en geometrisk målemetode han hadde gjort mye bruk av i Pinewood Studios. Hvis Meier hevdet at romskipet han hadde fotografert målte omlag syv meter i diameter, kunne man for eksempel måle en trestamme - og ut fra det beregne hvor i bildet et romskip på denne størrelsen ville befinne seg. Bildet kunne muligens se autentisk ut, men ved hjelp av perspektivanalyse-teknikken fremholdt Gentleman at det ville være mulig å avsløre selv små misforhold. Ved å plassere fotografiet på lysbordet og følge perspektivlinjene, fastslo han at romskipet var nøyaktig slik Meier hadde beskrevet det, både hva størrelse og plassering i bildet angikk.

"Problemet med Meiers bilder er at jeg aldri selv har sett original-negativene. Og uten at ha sett originalene kan jeg ikke med absolutt sikkerhet si at bildet ikke er blitt manipulert. Det jeg imidlertid med sikkerhet kan si er at det ville ha krevd en ekspert med mange års erfaring skulle man få dette til å se autentisk ut."

Gentleman holdt et av Meiers fotografier opp mot lyset. "Skyggen som faller på treet, er en faktisk skygge. Det er en mengde detaljer som stemmer. Hvis disse bildene er forfalsket, står vi overfor en svært kunnskapsrik og dyktig ekspert. Og fordi jeg selv er spesialist på området, vet jeg at slik ekspertise er vanskelig å oppdrive. Mitt spørsmål er: 'Hvem er denne eksperten, hvis det ikke er Eduard Meier?' Og hvis det er slik at ekspertisen ikke finnes, er ikke da bildene nødvendigvis ekte."

Gentleman fremholdt at dersom man kaster modellen inn i bilde-området, vil den bli fotografert i en bestemt posisjon, og lysrefleksene på modellens overflate (vinkelen og styrken i refleksjonen), vil gi viktige opplysninger om modellens format og dens relative avstand til kameraet.

"Enkelte av objektene befinner seg bak grenene," bemerket han. "Man skal være litt av en spesial-effektekspert for å få til akkurat det der. Det besynderlige er at objektene som befinner seg bak treet, har riktig størrelse i forhold til avstanden til kameraet. Dette kalles aerisk perspektiv. Ta for eksempel fjellene i bakgrunnen. Legg merke til at fargene går mer og mer over i det blå, jo større avstanden til kameraet er. Alle Meiers fotografier har korrekt aerisk perspektiv i forhold til kameraavstanden. Hvis du kaster flere sølvskimrende gjenstander opp i luften samtidig, ville alle bli belyst på samme måte innenfor det område de befinner seg i. Objektene på Meiers bilder har det karakteristiske aeriske perspektivet i fargenyansene. Jeg kan heller ikke forstå hvordan en enarmet mann skulle være istand til å kaste tre eller fire modeller opp i luften, samtidig som han

fotograferer dem.

Min oppriktige mening er at bildene er ekte. En enarmet mann kan ikke, dersom han ikke har hatt en hærsikere av dyktige medhjelpere, minst 15 stykker, ha klart å 'fabrikere' slike bilder. Slike medhjelpere må nødvendigvis være svært dyktige. De må dra kjensel på forskjellige typer reflekser i metalliske objekter, de må kjenne til mange slags lysforhold, hvordan modellene skal festes i usynlige oppheng, hvordan alt dette skal rigges til, og hvordan man hele tiden må være på plass å spraye opphengslinene når de blir synlige for det blotte øye.

Man kunne selvfølgelig gå ut og fotografere et motiv, ta filmen med tilbake til studio, og deretter fotografere modellen oppå denne bakgrunnsfilmen i en dupliseringsprosess. Dette er i seg selv en svært komplisert affære, som er svært vanskelig å få til dersom man har en 35 mm-film i kameraet. Enda vanskeligere er det selvfølgelig å oppnå overbevisende resultater dersom man bruker en 8 mm-film, slik Meier gjorde. Meier har, meg bekjent, ikke den type spesialutstyr som kreves for å drive med avansert trick-fotografering. Hvis noen hadde bedt meg lage en lignende film, hadde jeg svart dem at det ville kostet minst 30 000 dollar, vel å merke dersom jeg hadde det utstyret som trengtes. Dette utstyret koster godt over 50 000 dollar.

Min konklusjon er følgende: Det er ikke fysisk mulig at en mann som ovenikjøpet bare har én arm, har 'regissert' disse bildene på egen hånd. Det ville være bortimot et mirakel om en mann med to armer mestret slik avansert trick-fotografering. Selv om du bruker en luftballong formet som en UFO og henger modellen opp i tynne tråder, kommer den til å blåse i alle retninger, ettersom vinden snur. På flere av bildene forekommer det både to og tre romskip. Det betyr med andre ord at en hadde trengt flere ballonger med oppheng i forskjellige lengder. Det sier seg selv at fotoopptak under såpass usikre værforhold, er en svært komplisert affære. Den bratte fjellskrenten bak treet gjør ikke oppgaven enklere. Det er den slags komplikasjoner som får meg til å tro at de objektene Meier har fotografert og filmet, faktisk har vært der i kraft av seg selv - og at mannen ganske enkelt har knipset dem."

Irina Froning, kvinnen som hadde funnet heftet om Meier på venninnens kontor en sen nattetid, var gift med H. David Froning jr., fly-teknisk ingeniør ved McDonnell Douglas Corporation. Han hadde jobbet i over 20 år med topphemmelige militære prosjekter. Froning hadde bl.a. deltatt i utviklingen av det amerikanske romfartsprogrammet. Han var æresmedlem av British Interplanetary Society og American Institute of Aeronautics and Astronautics, og hadde ved en rekke anledninger forelest om amerikanske romfartsplaner på prestisjetunge vitenskapelige kongresser både i Europa og USA.

Tanken på at mennesket en dag ville kunne bevege seg over utrolige interstellare avstander, hadde opptatt Froning i over 15 år. Så langt tilbake som 1969 hadde Froning og en del andre forskere fastholdt at mennesker en dag gan-

ske sikkert ville klare å forflytte seg med lysets hastighet. I en artikkel han skrev samme år, påpekte han at bare 20 år tidligere var det de færreste vitenskapsmenn som ville våget å påstå at mennesker en dag ville klare å bryte lydmuren - og vel å merke komme fra det med livet i behold. Mange piloter hadde mistet livet i forsøk på å bryte denne magiske fartsgrensen. Allikevel hadde Froning forutsagt at hypersoniske fly en dag kom til å tilbakelegge avstanden New York - Madrid på under en time, eller fire ganger hurtigere enn lydets hastighet.*

* I 1986 tok president Ronald Reagan initiativ til et prosjekt han kalte "The Orient Express". Hensikten var å utvikle en teknologi som muliggjorde hypersoniske fly.

Froning konkluderte på et tidlig tidspunkt med at raketter som brukte jordisk brennstoff ville bli altfor dyre i drift og dessuten altfor tunge til å kunne bevege seg opp mot lysets hastighet. Han hadde også vurdert - og forkastet - tanken på interstellare jetfly som "samlet opp" hydrogenatomer og omgjorde disse til brennstoff mens flyet beveget seg gjennom verdensrommet. Et slikt fartøy lot seg rett og slett ikke bygge, det ville måle omlag 90 kilometer i diameter! Men Froning ga seg ikke, og fortsatte forskningsarbeidet sitt.

Da Irina kom hjem denne mandagen, var mannen hennes, David, fremdeles utenbys. Hun var innom flere bokhandlere i byen før hun fant en som hadde det merkelige fotoheftet hun hadde sett på venninnens kontor. Da ektemannen kom hjem, overrakte hun ham UFOheftet uten et ord.

"Jeg tror aldri en trykksak har gjort slikt inntrykk på meg," fortalte David senere. "Hvis Meier bløffer, er det et faktum at han blir bakket opp av mange svært velrenommerte forskere."

Froning hadde i lang tid syslet med planene for en jetmotor som kunne bringe et romfartøy opp i lysets hastighet i løpet av noen få timer. Energi-impulser som en del forskere mener finnes i den kosmiske materien, var ment å være "drivstoffet" i denne motoren. Froning hadde også utviklet teorier om "den andre siden av lysmuren" og hadde arbeidet med planer til et romfartøy som var ment å bevege seg raskere enn lyset.

"Jeg manglet imidlertid 'noe' som bandt disse to konseptene sammen," fortalte Davis. "Da jeg leste om Meier-saken, var det som en viktig puslespillbrikke falt på plass. Det hadde aldri falt meg inn at tachyoner kunne eksistere helt utenfor tidsdimensjonen."

Froning brukte to uker på å pønske ut en teori om hvordan det var mulig for et fartøy å bevege seg med lysets hastighet, og deretter akselerere videre. "De fleste mennesker forestiller seg at et legeme som beveger seg raskere enn lyset, gjør dette innenfor et tid og romkoordinatsystem," forklarte han. "Men da Meier fremholdt at reisen fra Pleiadene faktisk ikke tok mer enn syv timer, og at den lengste etappen ble tilbakelagt på et par sekunder, slo det meg at brorparten av reisen var unnagjort på svært, svært kort tid. Det gikk opp for meg at det kanskje var mulig å re-

ise på tvers av tid og rom-strukturen, og på den måten tilbakelegge milliarder av kilometer i løpet av noen korte sekunder. Denne tanken hadde aldri slått meg før."

Ved hjelp av en bokhandler fant Froning frem til Wendelle Stevens i Tucson og ringte ham for å få mer informasjon om Pleiade-rakettenes fremdriftssystem. Det var særlig én ting som imponerte ham ved notatet han mottok fra Stevens: Semjases svært detaljerte beskrivelse av hva som kreves for å akselerere et fartøy opp til lysets hastighet, deretter "geare" over til hyperhastighet, for tilslutt å bremse opp og redusere hastigheten.

"Selv om Semjase ikke i detalj spesifiserte hvordan dette foregår, var hun så utpreget teknisk i formen at det holdt for meg som vitenskapsmann."

Froning hadde kalkulert at det ville ta Pleiade-farkosten omlag fire timer å nå lysets hastighet. Ifølge Meier tok det romskipene fra Pleiadene cirka 3,5 timer å nå lysets hastighet. Romskipene tilbakela 500 lysår på noen få sekunder i hyperhastighet, og brukte vel 3,5 timer på nedbremsing og innflyvning til Jorden. Semjases beskrivelse av denne prosessen, gjenfortalt av Meier, ga Froning mye å tenke på. Meier hevdet at romskipene i løpet av 3,5 timer ville ha tilbakelagt nesten 150 millioner kilometer. Dette tallet stemte godt med Fronings egne beregninger.

"Jeg anser det for utelukket at et menneske med Meiers utdannelsesmessige bakgrunn er istand til å foreta slike beregninger på egen hånd og komme frem til resultater som ligger innenfor akseptable vitenskapelige grenser," sa Froning. "Han må i tilfelle ha hatt hjelp av vitenskapsmenn med gode kunnskaper om bl.a. relativitetsteorien. Hvis Meier er en svindler, må han stå i ledetog med én eller flere eksperter."

"Jeg har diskutert Meier-saken med forskere som slett ikke avviser tanken på interstellare reiser, og jeg kan forsikre deg om at de fleste teknikker samtykkende til detaljene i historiene Pleiade-vesnene har fortalt Meier."

Før den gull- og sølvskimrende metallbiten forsvant fra Marcel Vogels kontor, hadde IBM-forskeren studert den under sitt 250000-dollar scanning-mikroskop. Mikroskopet var koblet til et videokamera. Den lille prøven inneholdt store mengder rent sølv, usedvanlig rent aluminium, samt kalium, kalsium, krom, kopper, argon, brom, klor, jern, svovel og silikon. Et mikroskopisk område avslørte en merkverdig blanding av nesten alle grunnstoffene i det periodiske systemet.

"En slik uvanlig sammensetning er selvfølgelig ingen garanti for at metallbiten er av ekstraterrestriell opprinnelse," skyndte Vogel seg å si.

Enda mer bemerkelsesverdig var det imidlertid at det store antallet metaller og ikke-metaller lå lagvis oppå hverandre i metallbiten, tett "sammenbundet", men allikevel hadde de ulike grunnstoffene ikke inngått kjemiske forbindelser med hverandre. Det betød at hvert grunnstoff hadde bevart sine individuelle egenskaper. "Dette er høyst uvanlig," bemerket Vogel og kikket ned i mikroskopet mens han leste sine observasjoner inn på bånd. "Jeg kjen-

ner ikke til noen metallurger som noensinne har vært inne på tanken å fremstille noe slikt som dette."

Vogel studerte deretter et lite område av metallbiten som var 500 ganger forstørret. Han oppdaget to parallelle, hårfine spor som kunne se ut som de var inngravert i metallet. Og enda mer overrasket ble han da han oppdaget at det mest fremtredende grunnstoffet i området han studerte, var det sjeldne metallet thulium.

"Dette var høyst uventet," kommenterte han. "Grunnstoffet thulium ble først raffinert under Den annen verdenskrig i uhyre små mengder, som et biprodukt i en kjernefysisk prosess. Det er utrolig kostbart, langt dyrere enn platinum, og svært, svært sjeldent."

Vogel oppdaget stadig nye detaljer ettersom han øket forstørrelsen fra 500 til 1600. "En helt ny verden åpner seg i denne metallbiten," leste han inn på båndet. "Jeg kan se strukturer inni strukturer - høyst uvanlig. Under mindre forstørrelser ser jeg ikke annet enn en metallisk overflate. Under kraftig forstørrelse fremtrer en merkelig struktur karakterisert av forskjellige områder som grenser opp til hverandre. Utrolig!"

Forbløffende... Når man skraper på metallet, ser det vitterlig ut som metall; men når man studerer det samme området under polarisert lys, oppdager man at sant nok er det metall, men det har også krystallinske egenskaper!

I timevis fortsatte Vogel å utbre seg om den lille metallprøven, helt fascinert av det han så. Dagen etter kontaktet han en forsker ved NASA's Ames Research Center, dr. Richard Hames.

"Det er noe jeg gjerne vil vise deg, kan du ta deg en tur innom mitt kontor?" sa han til Hames på telefonen.

"Vogel var såpass hemmelighetsfull at jeg ble nysgjerrig," fortalte Hames.

Vogels kontor lå i annen etasje i en av de mange bygningene som tilhører IBM's Research Center. "Dette vil interessere deg," sa Vogel da Hames kom inn på kontoret hans. Vogel stakk hånden i lommen, han hadde pakket metallprøven omhyggelig inn dagen i forveien og stukket den i lommen.

"Med ett gikk det opp for meg at kollegaen min ikke fant det han lette etter... . mannen så på meg med et uttrykk som jeg aldri kommer til å glemme. Vogel var helt perpleks. Enten er han en glimrende skuespiller og en gedigen bløffmaker, eller så forteller han sannheten. Selv er jeg overbevist om at han ikke lyver."

Metallprøven hadde forsvunnet et eller annet sted mellom Vogels kontor og laboratoriet. "Vogel insisterte på at han måtte ha forlagt den. Vi lette som gale over alt. Han endevendte skrivebordet inne på kontoret, og vi gikk inn på laboratoriet og lette der, men vi fant ingenting. Vogel var fortvilet og unnskyldte seg stadig fordi han hadde fått meg til å reise den lange veien - til ingen nytte. Han viste meg noen fargefotografier som han hadde tatt av metallprøven, og mumlet et eller annet om at det var en usedvanlig metallegering."

IBM-forskeren fant aldri den bortkomne metallbiten og kunne heller ikke forklare hvordan den hadde forsvunnet. Han håpet i det lengste at Stevens kunne forsyne ham med

the metal-sample from a pleiadian ship that Marcel Vogel analyzed in a IBM lab, and found remarkable

en ny prøve.

"Jeg var fullstendig oppslukt av den prøven jeg hadde gransket, det var en drømmesituasjon for enhver vitenskapsmann. Det mest usedvanlige var alle de forskjellige grunnstoffene i prøven og deres renhet. Jeg trengte en ny prøve for å kunne gå videre med analysen. Aller helst ville jeg ha foretatt en rekke metallurgiske analyser og studert materialets bøyings- og smelteegenskaper. Jeg ville at en kollega ved Massachusetts Institute of Technology skulle ta en kikk på prøven, slik at vi kunne konferere oss imellom før vi satte noe på trykk. Jeg henvendte meg til NASA, og jeg hadde flere kontakter innenfor IBM som mer enn gjerne ville samarbeide med meg om saken. Jeg ville med letthet kunne ha organisert et 8- eller 9-manns forskerteam. Men siden prøven var borte, så jeg ingen annen utvei enn å legge hele greia på is."

Vogel var dypt skuffet over at metallbiten var forsvunnet. Men han var like skuffet over at Stevens og Elders hadde offentliggjort hans innledende funn i heftet sitt; "UFO... Kontakt fra Pleiadene" - før han hadde fått anledning til å fullføre analysene. Han hadde ikke hatt noen mulighet til å sjekke hva de skrev før heftet gikk i trykken. "Mine funn ble presentert som et forvirrende sammensurium av tilfeldige uttalelser og kommentarer i heftet, og ikke som en sammenhengende og logisk rekke fakta," sa han senere. "Det som sto på trykk var svært misvisende, og jeg likte ærlig talt ikke at mitt navn ble assosiert med heftet. Det var dobbelt uheldig fordi jeg i utgangspunktet var innstilt på å gjøre bruk av alle de vitenskapelige hjelpemidler jeg hadde til rådighet for å finne svaret på gåten."

Vogel mistet etterhvert interessen for prosjektet. "Ikke på grunn av den forsvunne metallbiten, men på grunn av andre menneskers holdning til affæren," fortalte han senere. Men metallet var jo forsvunnet uansett...

"Jeg var fortsatt entusiastisk," forsikret Vogel. "Jeg var genuint interessert og nedla mye arbeide i de innledende undersøkelsene av metallbiten. Dessverre var jeg ikke istand til å fullføre jobben. Mer er det ikke å si om den saken," avsluttet han.

Like før heftet om besøkene fra Pleiadene gikk i trykken og metallbiten forsvant, hadde det japanske TV-teamet fra Nippon Television fløyet til San Jose for å filme Vogel i forbindelse med dokumentarfilmen de laget om Eduard Meier. Vogel hadde latt seg intervjuet av reporteren Jun-Ichi Yai. Han sa bl.a.:

"Jeg vet ikke nøyaktig hvilke grunnstoffer som inngikk i den gåtefulle prøven. Alt jeg vet er at metallbiten umulig kunne ha blitt fremstilt på Jorden, ved hjelp av noen teknologi vi idag råder over. Jeg viste metallbiten til en kollega som er metallurg. Han studerte den, ristet på hodet og sa at heller ikke han kunne si noe sikkert om hva dette egentlig var. Slik står saken! Det er på høy tid at vi som vitenskapsmenn går igang med en grundig undersøkelse av disse fenomenene - istedenfor automatisk å avskrive dem som fantasier."

EPILOG

Lenge før det amerikanske flyvåpenet skrinla "Project Blue Book", forelå det utallige rapporter om UFO'er og nærkontakter. En mengde mennesker over store deler av verden hevder at de er blitt bortført av underlig utseende, men tilsynelatende vennlige og nysgjerrige vesener. "Rom-menneskene" hadde tatt dem ombord i tallerkenformede romskip, het det.

Helt fra 1950-tallet støter vi på slike historier, fortalt av troverdige og respektable borgere, deriblant politimenn og prester. Som bevis for påstandene sine har de vist til landingsspor, brukne grener og bilmotorer som har stoppet - og plutselig startet igjen. De fleste har krevd å få være anonyme. De første som sto frem for offentligheten, var ekteparet Betty og Barney Hill. Selv ble de seg ikke bevisst sin egen bortførelse før to år etter at den hadde skjedd.

Historien til ekteparet startet en sen septemberkveld i 1961 på en øde ørkenstrekning på motorveien i White Mountains i New Hampshire. Plutselig la de merke til et sterkt lys på himmelen. Til å begynne med var de overbevist om at det var en stjerne de så. Lyset kom nærmere og nærmere og ble større og større. De stanset bilen, parkerte og gikk ut. Etter en stund så de at det var et stort, skiveformet objekt som svevet bare 16-17 meter over den parkerte bilen. Barney fant frem en kikkert og studerte objektet. Han kunne tydelig se en rad vinduer, og fikk øye på seks vesener som betraktet dem gjennom vinduene. Ekteparet løp mot bilen, hev seg inn og kjørte avsted i full fart. En merkelig pipelyd som fylte hele bilen, var det siste ekteparet husket.

Da de kom hjem, oppdaget både Betty og Barney Hill skinnende flekker på størrelse med en sølv-dollar på motorpanseret. I tillegg hadde Barney fått et underlig merke i lysken. Ekteparet så på klokken - og oppdaget til sin forferdelse at det var to timer de ikke kunne gjøre rede for! Det tok ikke lang tid før Betty og Barney ble plaget av uforklarlige angstanfall og mareritt om flyvende tallerkener. Omsider, to år senere, søkte de hjelp hos Boston-psykiateren Benjamin Simon. Under hypnose fortalte ekteparet Hill en detaljert historie om hvordan romvesnene hadde dirigert dem bort fra veien og inn i romskipet. Både Betty og Barney var blitt undersøkt av de fremmede, bl.a. fikk Betty stukket en tynn nål inn gjennom navlen. "Hva vil de? Hva vil de?" skrek Betty og Barney under hypnose. "Jeg har aldri sett noen med så skjeve øyne."

En kveld tre år etter at Boston-psykiateren hadde truffet ekteparet for første gang, var dr. Alan Hynek tilstede da Betty og Barney ble hypnotisert av dr. Simon. Ekteparet var i trance i halvannen time. Den 5. januar 1967 skrev Hynek et brev til Edward Condon om det som hadde kommet frem under den hypnotiske seansen: "Jeg ba dem om å gjenoppleve det som hadde skjedd. Faktisk har jeg et lydbåndopptak av seansen, og det er ingen tvil om at redselen i Barneys stemme er ekte når han gjenopplever å studere objektet i kikkerten. Uansett om det ekteparet så var virkelig eller ikke, var deres redsel ektefølt. Den komiteén du er satt til

å lede, burde studere dette opptaket." Condon-komiteén brydde seg aldri om å høre på lydbåndet.

Tolv år etter ekteparets gruoppvekkende opplevelser, var to skipsverfts-arbeidere fra Pascagoula, Mississippi ute og fisket. De to mennene, Charles Hickson, 42 år, og Calvin Parker, 19 år, sto ytterst på en gammel brygge. Plutselig dukket et lysende fartøy opp rett bak dem. Tre mumielignende skapninger som svevet rett opp og ned i luften, bragte de to mennene med seg tilbake til romskipet. Her ble de undersøkt under et kraftig lys. Deretter ble de "returnert" til bryggen. Assisterende sheriff Glenn Ryder tok telefonen da Hickson ringte. Ryder fortalte at Parker gråt da han kom frem til de to mennene på bryggen.

"Etter å ha snakket med dem, ble jeg overbevist om at de hadde vært gjennom en svært oppskakende opplevelse," fortalte Ryder senere i et intervju. "Særlig guttungen var helt ute av seg. Han var dødsredd. Jeg holder det for fullstendig utelukket at han gjorde seg til. Om og om igjen gjentok han: 'De kommer tilbake og tar oss. Vi må komme oss unna.'"

Ryder og sheriffen snakket med Hickson og Parker på sheriffkontoret i over en time. På et tidspunkt gikk de to politifolkene ut av rommet og lot Hickson og Parker være alene i fem minutter. Det de to mennene ikke visste var at politifolkene hadde plassert en båndopptaker i rommet. Sheriffen og assistenten hans hadde ventet at båndet ville avsløre at Hickson og Parker holdt dem for narr. Da de spilte av båndet, hørte de til sin store overraskelse isteden Hicksons bekymrede stemme: "Hvordan går det med deg, Calvin?"

"Jeg er dødsenes redd!" klynket Calvin Parker. "Dødsens redd. Det følte som hjertet mitt holdt på å stanse. Jeg tuller ikke!"

"Ta det med ro! Jeg skjønner at du har det fælt!" trøstet Hickson.

"Jeg holdt jaggu på å stryke med."

"De skremte nesten livet av meg også, gutt."

"Det er like før jeg begynner å grine igjen," klynket Parker. Stemmen hans skalv. "Lurer på hvorfor de vesna valgte seg ut akkurat oss."

"Ha'kke peiling," sa Hickson. "Men jeg kan si deg én ting, og det er at jeg klarer ikke en sånn påkjenning en gang til. Det er ihvertfall brennsikkert!"

"Vet du hva?! Jeg føler at det er like før jeg tørner," sa Parker; nærmest til seg selv.

"Det verste var da de tok deg ut av den jævla greia! Jeg trodde aldri i verden at du skulle komme deg levende ut derfra!"

"Har aldri sett no' sånt før i hele mitt liv," sa Hickson. "Folk kommer ikke til å tro oss..."

"Så du hvordan den jævla døra plutselig åpna seg rett foran oss?" avbrøt Parker.

"Det va'ke til å tru," sa Hickson. "Ha'kke sett makan!"

"Det eneste jeg oppfattet var zzzzzip, og da jeg snudde meg, hadde jeg det blå lyset rett i trynet. I neste øyeblikk kom de merkelige folka ut." Det var tydelig at Parker holdt på å miste kontrollen igjen. "Jeg er nødt til å komme meg hjem. Kan'ke sitta her og gruble og bli enda mer forsty-

rra."

Hickson gikk ut for å finne sheriffen og Parker begynte å be. "Det er vanskelig å tro..." mumlet han. "Kjære Gud, det var forferdelig... jeg vet at det finnes en gud der oppe..." De siste ordene på lydbåndet var: "Hvorfor skulle dette skje akkurat meg?" Da Ryder' Hickson og sheriffen kom tilbake, sto Parker og dunket hodet i veggen.

I 1975 kunne aviser, radio og TV fortelle om enda en bortføringssak. Et syv mann stort tømmerhuggerlag var på vei hjem. De kjørte gjennom et skogkledd fjellområde i østre Arizona, rett nord for Fort Apache indianerreservat. Med ett så de et tallerkenformet, gulaktig lys cirka 30 meter foran bilen. Sjøføren, den 22 år gamle Travis Walton stanset bilen, fant frem en rifie og løp mot det lysende objektet. Plutselig ble han truffet i brystet av en blågrønn lysstråle som slo ham i bakken. En annen av tømmerhuggerne, Mike Rogers, hoppet inn bak rattet, ga full gass og raste avsted. 20 minutter senere våget de seks tømmerhoggerne seg tilbake, men da var Walton forsvunnet.

Rogers og resten av tømmerhuggerlaget rapporterte hendelsen til sheriffkontoret - og ble mistenkt for mord! Sheriffen fikk hver av dem testet av en løgndetektor-eksperter som ble fløyet inn fra Phoenix. Et av spørsmålene lød: "Fortalte du sannheten da du påsto at du så en UFO forrige onsdag, den dagen da Travis Walton forsvant?" Alle seks svarte ja. Eksperten konkluderte med at fem av tømmerhuggerne hadde snakket sant. I rapporten sin skrev han at "polygrafundersøkelsen støtter opp under disse fem mennenes utsagn om at de så et objekt som de trodde var en UFO, og at Travis Walton hverken ble skadet eller tatt av dage av noen av tømmerhuggerne denne onsdagen (5. november 1975). Når det gjelder den sjette personen, har jeg ikke kommet frem til noe entydig resultat."

Fem dager etter den mystiske forsvinningen, ble Walton funnet besvimt i en telefonkiosk på bensinstasjonen i en liten by. Han kunne fortelle at han husket at han krøp sammen bak et digert tre da han så det lysende objektet på skogsbilveien onsdag den 5. november 1975. Deretter ble han truffet av et "kraftig støt" som slo ham i bakken. Walton besvimte, og da han våknet opp, befant han seg ombord i romskipet, omringet av menneskelignende vesener kledd i orangebrune klær. Han kom seg på bena, dyttet de merkelige vesnene til side og løp innover i romskipet. En merkelig fremtoning innhentet ham og førte ham med seg til et rom i et mye større romskip. Der inne ventet en mann og en kvinne. De la Walton på et bord og plasserte en maske over ansiktet hans. Da han kom til seg selv igjen, lå han i veikanten. I det fjerne så han lysene fra romskipet forsvinne i en mørk sky. Walton gjennomgikk to løgndetektortester - i den første mente detektoreksperten at han løy, i den andre at han snakket sant.

I løpet av de senere år har hundrevis, kanskje tusenvis av mennesker, hevdet at de enten er blitt bortført eller at de har vært i nærkontakt med romvesener, noen ganger begge deler.

Ifølge en doktoravhandling forfattet av dr. June Parnell ved University of Wyoming er de 225 personene hun har intervjuet som hevder at de har observert UFO'er, over

gjennomsnitt intelligente. Videre er disse menneskene selvsikre, fantasifulle og selvstendige - de er kort sagt typiske ressurspersoner. Ingen av dem har symptomer på alvorlige nervøse plager. Flere av disse hevder at de har hørt stemmer som gir dem instruksjoner.

Dr. Parnell hevder at de fleste av UFO-rapportene ender opp på kontorene til velmenende psykologer og psykiatere. Et menneske som har hatt usedvanlige opplevelser av denne typen, vil ikke sjelden opp-søke en terapeut for å få forklaring på merkelige drømmer, eller kanskje også små arr eller merker på kroppen. Ikke sjelden klager UFO-kontakter over et påfallende hukommelsestap i forbindelse med nær-kontakter.

Det finnes mange mennesker som har hatt opplevelser de ikke kan forklare og som forteller historier som ligner Meiers på mange punkter. De fleste av disse menneskene kan ikke fremlegge bevis på at det de sier er sant. Alt de kan skilte med er bisarre og detaljerte historier om bortføringer og møter med merkelige vesener fra andre planetsystemer. Disse historiene kommer ikke sjelden for dagen under hypnose. Antallet slike påstander har steget så dramatisk i løpet av de siste årene at enkelte sosiologer og psykologer mener at UFO-observasjoner er å betrakte som massesuggesjon eller masse-hallusinasjoner.

I et forsøk på å komme til bunns i UFO-fenomenet, som hadde vært et hett tema i avisspaltene i ti år før den kjente dybdepsykologen Carl Jung begynte å beskjeftige seg med emnet, skrev Jung i boken "Flying Saucers" ("Flyvende tallerkner"):

"I den kritiske situasjonen som råder i verden idag, en situasjon der mange mennesker innser at svært mye står på spill, rekker den billedskapende fantasi utover den jordiske virkelighets grenser. Den strekker seg inn i himmelen, ut i det interstellare rom, hvor gudene som hersker over menneskenes skjebne, en gang hadde tilholdssted. Den jordiske verden er delt i to, og ingen vet hvor en løsning på problemene vil komme fra."

Jung mente han kunne ane slutten på én epoke - og begynnelsen på en ny. "De flyvende tallerknene" symboliserte på merkelig vis denne overgangen, mente den berømte psykologen. Uten forvarsel hadde et anselig antall av hans pasienter fortalt om drømmer om ukjente skiveformede objekter som kom seilende ned fra himmelen. Jung hadde i mange år lest om mennesker verden over som rapporterte at de hadde observert lignende objekter på himmelen midt på dagen.

Han var overbevist om at dersom viljen var sterk nok, kunne den våkne bevissthet mane frem sirkelformede objekter som for øyet så ut som flyvende tallerkner, på samme måte som intenst troende kristne plutselig kan begynne å blø i håndflatene, akkurat der naglene gikk gjennom den korsfestede Kristi hender. Slike visjoner - eller også forekomsten av faktiske fysiske objekter - kunne etter Jungs oppfatning virke som katalysatorer for det han kalte et "profetisk varsel". Men hvorfor skulle den jevne mann og

kvinne plutselig ha et slikt behov for å kle uforklarlige hendelser i "ekstraterrestrielle klær", spurte Jung seg. Kanskje den allestedsnærværende gud som profetene Moses og Jesus snakket om, en gud som fremsto som svært så radikal og provoserende for den gresk-romerske hedenske tro, ikke lenger kunne tilfredsstillende menneskets åndelige behov? Jung spekulerte på om denne intense, ubevisste trang til å tro på flyvende tallerkner muligens signaliserte en frigjøring fra almene religiøse dogmer. Men - og her slår Jungs argumentasjon sprekker - et sammenbrudd i den almene religiøse verdensordning, kombinert med kollektive visjoner om flyvende tallerkner - forklarer ikke observasjonene til f.eks. en erfaren kampflyver som en gang jaktet på en sølvglinsende 17 meter bred UFO. Dette objektet som til alt overmål ble registrert på radaren, akselererte plutselig til en hastighet på flere tusen kilometer i timen, foretok en 90-graders sving og forsvant uten en lyd.

Etter å ha beskjeftiget meg med Meier-saken i tre år, har jeg konkludert med at UFO'er eksisterer. Objekter som vi ikke kjenner opprinnelsen til, svever faktisk gjennom skyene fra tid til annen. Dette betyr nødvendigvis ikke at representanter for ekstraterrestrielle samfunn besøker Jorden, selv om det er mye som tyder på at nettopp det er tilfelle. Jeg finner det vanskelig å forstå at forskere som objektivt gransker UFO-materiale - det være seg hemmeligholdte dokumenter som nylig er blitt frigitt, artikler, bøker og intervjuer med vitenskapsfolk som har gransket fenomenet - kan konkludere med at UFO-observasjoner ene og alene er et produkt av den menneskelige fantasi. Jeg har gjennomgått bare en del av den litteraturen som er skrevet av de mest hårdnakkete UFO-skeptikerne - i første rekke bøkene til Phil Klass og Robert Sheaffer. Gang på gang er jeg blitt slått av hvor søkte og lite overbevisende argumentene deres er. Ikke sjelden forekommer argumentasjonsrekken mot at UFO'er kan være en realitet å være mer komplisert enn selve observasjonene!

På den annen side har jeg stor forståelse for holdningen til vitenskapsfolk som ikke vil involvere seg i denne type vitenskapelig arbeide. Det er ikke mange typer forskning det knytter seg så mange skuffelser og frustrasjoner til som UFO-forskning. Ikke sjelden sitter en igjen med flere spørsmål enn svar, velger en å beskjeftige seg med dette emnet. Med vår nylig ervervede kunnskap om universets opprinnelse, stjernesystemenes fødsels- og dødssyklus og utviklingen av liv på vår egen planet, er det idag en hel rekke vitenskapsfolk som mener at intelligent liv sannsynligvis eksisterer på andre planeter, muligens også innenfor vår egen galakse. Det er imidlertid mange av de samme vitenskapsfolkene som anser interstellare reiser som en umulighet; galaksen er rett og slett for stor. Vinteren 1986 tilbragte jeg flere dager sammen med NASA-forskere som var tilknyttet et prosjekt kalt "Search for ExtraTerrestrial Intelligence (SETI) ved Ames Research Center i California. SETI-folkenes teori var at hvis fremmede sivilisasjoner ikke kunne reise i rommet, kunne de kommunisere med hverandre over interstellare avstander via radiobølger som

beveget seg med lysets hastighet. Forskerne prøver idag å oppfange slike magnetiske bølger i de galaktiske rom, innenfor en 100 lysårs omkrets. I mellomtiden dukker uforklarlige objekter med jevne mellomrom opp i vår jordiske atmosfære. I en artikkel i aprilutgaven av magasinet OMNI i 1984 nevnte Allen Hynek at UFO'enes tilsynelatende håndfaste, men allikevel flyktige natur, kanskje best kunne forklares som et "mellom-ledd mellom vår virkelighet og en parallell virkelighet, en dør inn til en annen dimensjon. Jeg er overbevist om at vitenskapelig tenkemåte står overfor 'revolusjonære omveltninger' i årene som kommer," tilføyde han.

Hvordan passer Meier-saken inn i alt dette? Det vet jeg ærlig talt ikke. Jeg har ikke lyst til å kalle Eduard Meier en profet. Ikke kan jeg avvise muligheten for at han er en utspekulert svindler heller. Alt jeg vet er at dersom man avkler historien all dens ytre "staffasje", vil man oppdage at Meier-saken har to hovedingredienser. For det første: Meiers påstander om reiser i tid og rom, samt utlegninger om filosofi og religion; for det andre: ulike forskeres, vitenskapsmenns og tekniske eksperter uttalelser om hvor tankevekkende endel sider ved Meiersaken er. Jeg har valgt ikke å svelge den første av disse hovedingrediensene rått, og vil heller ikke avvise den andre.

"Vi kan ikke bevise at denne historien er sann," sa Lee Elders i 1984. "Det er rett og slett ikke mulig. Det er umulig å bevise at metallbiten stammet fra et Pleiade-romskip. Vi kan ikke bevise noe som helst," tilføyde han litt oppgitt. "Det er fremdeles ting jeg stiller spørsmålsteget ved i denne saken."

"Det tok oss to år å fatte at innholdet i Meier-saken aldri lar seg bevise, men heller ikke lar seg motbevise," sa Brit Elders. "Det er bare sånn det er."

Da jeg møtte Meier for første gang våren 1984, traff jeg en trett mann med et furet ansikt. De glitrende, grønne øynene var blitt matte og livløse. Skjegget han hadde anlagt sommeren 1978, rakk ham til livet. Han var bare 47 år gammel, men så 20 år eldre ut. De andre menneskene på gården fortalte at han hadde vanskeligheter med å få sove og at han var plaget av fantomsmerter i den amputerte armen. Etter å falt stygt i 1982, har Meier i tillegg slitt med migrene.

Eduard Meier bor fremdeles på gården i Schmidruti og folk kommer fortsatt for å besøke ham. Men han snakker sjelden med noen. Når fremmede kommer opp innkjørsele, kikker han kanskje ut, men sannsynligvis fortsetter han bare å stirre på TV-skjermen. De andre på gården tar seg av eventuelle besøkende og forteller dem om den enarmede bonden og opplevelsene hans, viser frem fotografier fra mange tykke album og sender dem hjem igjen. Jeg var på gården i tre uker våren 1984, våren 1985 bodde jeg i Sveits i to måneder og reiste regelmessig opp til gården. Meier satt som oftest foran TV'en.

Selv om det er gått mange år siden Eduard Meier påsto han hadde kontakt med et romskip, har han fortalt meg at Pleiade-boerne fremdeles tar kontakt med ham og at de til og med har vist seg for ham på arbeidsrommet hans ved

flere anledninger. Men siden de gåtefulle vesnene ifølge Meier tar kontakt med menneskene på Jorden hvert 11. år, var det naturlig at kontakten stilnet hen i 1986. "For tiden skjer det ikke så mye inni i mitt hode," sa Meier lakonisk.

Jeg skal villig innrømme at jeg var skeptisk til Meiers historie første gang jeg hørte den. "Dette kan rett og slett ikke være sant!" tenkte jeg, i likhet med mange andre. To år etter at jeg hadde startet arbeidet med de gåtefulle, sveitsiske UFO-observasjonene, tømte jeg arkivmappene mine med Meier-materialet over i to digre pappkartonger som jeg bar ned i kjelleren. Jeg hadde ikke funnet noe tilfredsstillende svar på gåten. Fotoanalysene forble ufullstendige, vi hadde fortsatt ikke hatt anledning til å studere originalnegativene. Den usedvanlige metallprøven var forsvunnet. Bortsett fra Intercep-gruppen hadde nesten alle UFO-forskere jeg hadde vært i kontakt med, advart meg og sagt at jeg kastet bort tiden på en dreven svindler.

Ved hjelp av tolken Frank Stuckert snakket jeg med menneskene på gården, og fikk høre om mange svært forunderlige opplevelser. Jeg har besøkt UFO-landingsplassene og jeg har snakket med de som jobber i Bar Photo. Jeg har snakket med kommuneansatte, intervjuet naboer og gjennomført det gamle huset i Hinwil fra kjeller til loft. Jeg har hatt kontakt med de to mennene som har uttalt seg negativt om Meier: Martin Sorge og Hans Schutzbach. Sorge var etterhvert blitt overbevist om at kontaktene virkelig hadde funnet sted, men ikke slik Meier har beskrevet det. Schutzbach var fremdeles overbevist om at Meier hadde arrangert det hele, og etter selv å ha gransket saken i to år, kunne han ikke se at denne saken var annet enn "en mengde påfunn". Han kunne imidlertid hverken forklare landingsavtrykkene, fotografiene eller lydbandopptakene og hadde fremdeles ingen mening om hvem Meiers eventuelle medhjelpere kunne være. "Det skjer alltid de merkelige ting der hvor Billy er," fremholdt han overfor meg. Jeg møtte mange intelligente og avbalanserte mennesker som fortalte meg at livet deres hadde forandret seg etter at de hadde møtt Eduard Meier.

Vitenskapsmennene som hadde undersøkt Meier-saken, advarte mot å trekke for raske og vidtrekkende slutninger. Allikevel - bevismaterialet har imponert de fleste som har studert det. Det gjør selvfølgelig ikke Meiers historie sann. Etter selv å ha inspisert kontaktstedene i Sveits, synes også jeg det er vanskelig å forestille meg hvordan Meier har skapt de utallige spesial-effektene - dersom det er slik at dette er trick-fotografering. Allikevel - kanskje er Eduard Meier en av de dyktigste illusjonister verden noen gang har sett. Kanskje besitter han evnen til å få andre mennesker til å se ting som ikke har skjedd og som ikke eksisterer...

Eller kanskje har han ingen slike evner, kanskje vesener som eksisterer på et langt høyere plan har valgt seg ut Eduard Meier, kanskje står han under disse vesnenes innflytelse. Kanskje nyttiggjør de seg ham av grunner som ligger langt utenfor vår fatteevne. Det jeg vet er følgende: Å prøve å finne fornuft i Meier-saken er en av de vanskeligste oppgaver jeg noensinne har gitt meg i kast med. Tilslutt innså jeg, akkurat som ekteparet Elders hadde gjort året før, at

sannheten om Meier-kontaktene sannsynligvis aldri vil bli kjent.

flere bilder som ikke var med i den opprinnelige boken, og husk at alle disse bilder er tatt ca15år før det ble mulig å manipulere bilder elektronisk-digitalt. Flere bilder finnes på

<http://galactic-server.com/torealf/ufo1975.html>

<http://galactic-server.com/torealf/ufo1976.html>

<http://www.ufoevidence.org>

<http://ufocasebook.com/bestufopictures.html>

dette bildet over er fra en situasjon der det sveitsiske flyvåpen prøvde å forfølge Semjases skip